

Concurs – Câștigă o vacanță în Halkidiki!

Bonus: Cadou Oriflame

FLACĂRA

www.revistaflacara.ro

Toată lumea,
Todomondo

Dragostea-i
ca cocaina

**ALIANȚA
PA**

Timaru
contra cancer

Petre Roman: vară indiană

Informatorii poliției

O fantomă bântuie România:
Securitatea

P/12981

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. ©2003.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

De ce am (mai) condamnat comunismul?

O fantomă bântuie

Auzim și vedem tot mai des oameni politici, aleși sau nealeși, spilkuiți și hămesiți, agramați și neciopliți, care ne povestesc nouă, cetățenilor cuminți, cât de binevoitoare era Securitatea, cât de patrioți erau oamenii ei și cât de ticăloși sunt cei care astăzi privesc spre acel trecut și inventează tot felul de bazaconii, punând pe seama acestei instituții minunate tot felul de atrocități. Astăzi, acum, mă număr și eu printre acești ticăloși, dând frâu liber pixului meu și povestind bazaconiile unor oameni care au simțit din plin mângâierea ocrotitoare a Securității.

Vasile Paraschiv, un destin mutilat

Are 78 de ani. Traiește la Ploiești. Iese pe stradă și lumea nu-l mai cunoaște. E doar un bătrânel mărunț într-un oraș amorțit. Și totuși, acest bătrânel ascunde o istorie neagră. Destinul lui e un înfricoșător coșmar de care nimănui nu-i mai pasă.

Pentru asta am luptat noi și pentru asta și-au dat viața în revoluție eroii poporului nostru? Pentru ca generalul de Securitate **Pleșită Nicolae** și ceilalți colonei torționari ai Securității să-și poată exprima liber părerea la televizor? (...) Pentru ca să ajungă parlamentari și consilieri ai primului-ministru și ai șefului statului cu 36 de milioane de lei pe lună salariu și cu televizoare de peste 130 de milioane bucata? (...)

Țărișoara noastră, România, a fost doborâtă la pământ de fiarele sălbatice comuniste și acum mă uit neputincios la ea cum o devorează și mă lamentez, strig în gura mare și în toate părțile, dar nu mă aude nimeni, eu singur nu pot face nimic. (...)

Îată, domnule Paul Goma, pentru ce am luptat noi și ce a făcut dl președinte al României, Ion Iliescu, după ce a preluat puterea. Dacă le-aș înșira pe toate aici nu mi-ar ajunge 20 de pagini.

Toate aceste rânduri sunt fragmente dintr-o scrisoare trimisă lui **Paul Goma**, în iulie 2002, de către **Vasile Paraschiv**, un personaj despre care azi se pomenește tot mai rar. Numele lui apare, în treacăt, în câteva manuale de istorie. El este unul dintre acei puțini români care au avut curajul să înfrunte un regim criminal. Viața acestui om este povestea unui coșmar.

Prin 1968, Vasile Paraschiv lucra ca electromecanic la Combinatul Petrochimic Brazi. Într-o mare ședință, s-a ridicat în picioare și a anunțat că își dă demisia din partid. Acest partid nu respectă Constituția și legile țării. Acest partid guvernează doar după legea bunului plac. Au fost vorbele care au declanșat calvarul. Reacția Securității nu a venit însă imediat. Pesemne că între timp și-au pregătit o strategie pentru

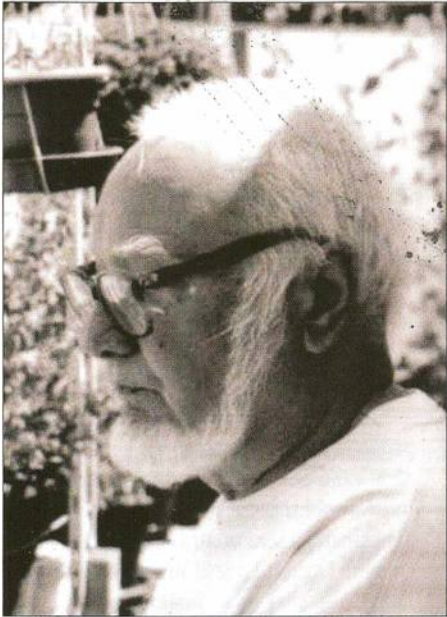
„anihilarea elementului destabilizator”. În viziunea lor bolnavă, Paraschiv se făcea vinovat de infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste, conform articolului 166, alineat 2, dintr-un Cod Penal inventat de un regim dement. Dar chiar și pentru un asemenea sistem represiv era destul de greu să arunce în pușcărie un om doar pentru atâta lucru. Așa încât, „băieții” au apelat la acel model stalinist de succes prin care bolșevicii reușeau să scape în mod „elegant” de disidenți: folosirea psihiatriei ca armă de represiune. Pe 28 mai 1969, Vasile Paraschiv a fost internat cu forța la Spitalul de bolnavi neuro-psihic de la Urlați. În doar câteva ore, la ordinul Securității, medicul Cheresteregeanu i-a semnat și parafat sentința: *paranoia – psihoză delirant revendicativă sistematizată*. Totuși, după cinci zile de greva foamei, a fost eliberat. A rămas cu un diagnostic inventat care avea să-i pecetluiească destinul.

În 1971, Vasile Paraschiv se gândește să înființeze un alt fel de sindicat al muncitorilor. Trimite pe adresa Comitetului Central al PCR și a Uniunii Generale a Sindicatelor din România o scrisoare care cuprinde 11 propuneri de primenire a mișcării sindicale. Ideea i-a venit prin luna martie, atunci când l-a auzit pe Ceaușescu vorbind despre *necesitatea ca PCR să nu mai folosească sindicatele ca pe o curea de transmisie*. Exact așa gândea și el, iar asta l-a încurajat să pună pe hârtie cele 11 puncte care cuprindeau exact drepturile și libertățile pe care le au sindicatele astăzi: dreptul muncitorilor de a-și alege singuri liderii, dreptul la grevă, libertatea cuvântului, libertatea presei etc. Desigur, a fost numai o iluzie blestemată care avea să-i transforme viața într-un coșmar. Ani de zile a fost anchetat, bătut și

amenințat. Mai târziu, în 1976, trimite pe adresa *Europei Libere* o scrisoare prin care deplânge suferința din închisori a disidenților. Vigilentă, Securitatea reușește să intercepteze scrisoarea și Vasile Paraschiv este ridicat de acasă de cinci ofițeri și internat din nou la un spital de psihiatrie, pe baza aceluiași diagnostic născocit în urmă cu șapte ani. După câteva zile e trimis acasă iar directorul spitalului face greșeala să-i dea un plic pentru a-l duce chiar el la sediul Securității. Pe drum, Paraschiv îl deschide și descoperă un act pe care scria *foaie de observație a pacientului*. Însă în loc de observații medicale, *pacientul* citește o înșiruire de adnotări care n-aveau nici o legătură cu psihiatria, ci doar cu *propaganda bolnavului împotriva orânduirii socialiste*. Paraschiv înțelege clar faptul că a intrat într-o luptă din care nu mai poate ieși decât apelând la ajutorul Occidentului. Drept urmare, a început să pună pe hârtie tot ce i s-a întâmplat. Nici de data asta însă n-a avut prea mult sprijin. Citez din dosarul de urmărire informativă: *La percheziția domiciliară din data de 12.11.1976 au fost găsite un număr de șapte scrisori cu același conținut dușmănos, ce urmau să fie expediate posturilor de radio Europa Liberă și Vocea Americii, precum și o serie de materiale și adnotări din comunicatele acestor posturi. Fiind cercetat cu privire la faptele ce i se impută,*

Țara: Securitatea

A auzit de Paul Goma la Europa Liberă. Era vorba de o scrisoare pe care el a trimis-o pentru Conferința post-Helsinki. Ascultând conținutul scrisorii a simțit o mare bucurie. Mai era cineva, și încă un om cu nume greu, care gândea ca el. Hotărât lucru că trebuia să-l cunoască. A găsit numărul în cartea de telefoane. A sunat. I-a răspuns o femeie. Era soția lui Paul Goma. Telefonul însă avea probleme. (Oare ce fel de probleme?) Se întrerupea la fiecare cinci secunde. A sunat de vreo trei ori. La primul apel a aflat strada. La al doilea, blocul. Apoi, încă unul ca să afle apartamentul. S-a urcat în tren și a pornit spre București.

din dosar: *Are un comportament anxios delirant, delir persecuție, disfuncție a instinctului de conservare (psihogenetică). Treptat, din 1969 dezvoltă o stare depresiv reactivă. Scrie o serie de plângeri iresponsabile față de autoritățile noastre. Comportament antisocial. De fapt, acesta era verdictul aplicat în majoritatea cazurilor atunci când psihiatria devenea o armă de represiune. Același diagnostic era valabil pentru toți. Fiindcă, nu-i așa, orice gest de nesupunere în fața Partidului era dovada unui comportament antisocial.*

Prima dată și-a dat întâlnire cu Paul Goma undeva, în oraș. Au făcut cunoștință, au schimbat câteva vorbe și au rămas prieteni. A doua întâlnire n-a fost la fel de plăcută. Chiar la intrarea în blocul lui Paul Goma, a fost săltat de un colonel (Bica) și un căpitan (Badea). L-au dus la Miliția Capitalei. I-au cerut să scoată tot ce avea în geantă. A refuzat, cerând la rândul său să se facă un proces verbal de percheziție. Greu de suportat atâta tupeu. Colonelul Bica l-a luat la pumni. Apoi l-au urcat în mașină și l-au dus la sediul Securității din Ploiești. A urmat același tratament. Până la urmă, l-au culcat cu spatele pe un birou și-au început să-l scotocească prin geantă și-n buzunare. Sperau să găsească documente, scrisori. N-au găsit însă nimic. *De ce te-ai opus dacă*

*n-aveai nimic de ascuns?, l-au întrebat. Așa, din principiu, pentru că nu e legal, a răspuns el. Îți arătăm noi principiu! Zis și făcut. Din același principiu devenit deja o rutină, l-au internat din nou într-un ospiciu, de data asta la Săpoca, județul Buzău. Aici, Paraschiv a avut deosebitul prilej să facă cunoștință cu un anume doctor Anton Nicolau, directorul spitalului, doctor pe care avea să-l revadă mult mai târziu, aproape de zilele noastre, cocoțat la tribuna Parlamentului. Ajuns la Săpoca, a fost repartizat la Secția 2, de bolnavi cronici. Mai pe șleau, la izolare sau la periculoși. Pentru el, zilele astea sunt cele mai negre amintiri. Nici în cele mai cumplite coșmaruri nu vezi asemenea chipuri, nu asisti la asemenea scene. Aici a fost primul spital în care a fost forțat, de același doctor Nicolau, să înghită pastile. Cu siguranță, efectul lor ar fi fost cel dorit: să facă din el o legumă. Pacientul a bănuit asta și a cerut o audiență la director, adică la Nicolau. L-a implorat să nu-i mai dea tratament, pentru că nu are nevoie. Eu sunt aici din alte motive, i-a explicat el. Vă rog, nu-mi mai dați pastile. Dar, ca și cum ar fi cerut să-i dea luna de pe cer, viitorul parlamentar al României post-comuniste i-a răspuns sec: *Asta nu se poate!* Nu mai era, așadar, decât o soluție. Să ascundă pastilele sub limbă și-apoi să le scuipe. Apoi, după vreo două săptămâni, a fost eliberat, mizându-se pesemne pe faptul că tratamentul ăsta și-a făcut efectul, atrofiindu-i orice simț și poftă de a se mai revolta. N-a fost să fie. Lupta lui Vasile Paraschiv cu regimul a continuat. În 1978, la cererea sa, a primit pașaport și aprobare să plece din țară. Sperau să scape de el definitiv. A ajuns la Paris unde a ținut două conferințe de presă. Subiectul? Abuzurile psihiatriei din România. În țară, Securitatea era în alertă maximă. Mai mult. Paraschiv cere, tot la Paris, să fie examinat medical de către un grup de specialiști în psihiatrie. Rezultatul a fost cel așteptat: diagnosticul pus de medicii din România nu se confirmă sub nici o formă. După toate acestea, Paraschiv se întoarce în țară. Acum, însă, chiar dacă era supravegheat non-stop, Securitatea avea să-l lase o*

vreme în pace. Devenise un caz cunoscut în tot Occidentul.

Pe 8 martie 1979, la presiunea Organizației Internaționale a Muncii, Vasile Paraschiv reușește să înființeze în România Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii. Din acest moment, Securitatea se regroupează și represiunea începe din nou. Pe 28 martie 1979 e arestat și dus într-o pădure de lângă Ploiești. Aici, timp de aproape o oră, e bătut crâncen. Apoi, ani de zile, e târât iar prin spitale și prin beciurile Securității unde este supus la adevărate torturi. Prin 1988, printr-o recomandare scrisă de doctorul Călin Botez (astăzi șef al Clinicii de Psihiatrie din cadrul Spitalului Județean Prahova) către U.M. 0911 Ploiești, se solicită, pe baza aceluiași diagnostic aberant, internarea bolnavului Paraschiv Vasile în Spitalul de bolnavi neuro-psihic de la Călinești. Am scris despre acest loc sinistru într-un număr mai vechi al revistei *Flacăra*. Pentru o scurtă descriere a lui, sintagma *iadul pe pământ* ar fi cea mai potrivită. De-acolo nimeni nu mai iese. Cu alte cuvinte, prin semnătura unui medic, Vasile Paraschiv ar fi fost condamnat pe viață în acest infern. Nici astăzi nu știe cum a scăpat din povestea asta. Își mai aduce aminte că în 1989 s-a petrecut ultimul act al acestui calvar pe care îl trăia de 20 de ani. L-au săltat iar de pe stradă și l-au dus în beciul Securității. L-au culcat pe o bancă, l-au legat cu cătușe și l-au bătut în cap cu săculeți de nisip. Noaptea îl lăseau să doarmă, iar dimineața o luau de la capăt. A fost din nou internat la Voila și ținut zile în șir sub supraveghere. Ziua de 22 decembrie 1989 a fost pentru el momentul trezirii dintr-un coșmar care-i părea neșfârșit. A sperat atunci că toți cei care i-au chinuit viața în halul ăsta vor plăti. Au trecut anii și vinovații prosperă și sunt promovați. Trăiesc liniștiți cu familia lor, iar atunci când îl mai văd pe stradă pe Paraschiv, trec iute pe celălalt trotuar. Pentru el, la capătul acestui coșmar, actul prin care Băsescu a condamnat comunismul nu e decât o banală formalitate.

text: Cătălin Apostol

Povestea comunismului

„Dă, mă, hai, dă!”

În 1979, Romeo Vlădescu avea 46 de ani și era diriginte de șantier la Întreprinderea de Rețele Electrice din Ploiești. Avea un salariu bun, o casă, o familie, doi copii, adică tot ce-i trebuia omului în acele vremuri ca să-i amortească simțul unei realități crâncene pe care dictatura ceaușistă o pogorâse peste neam. Și totuși, Romeo Vlădescu era un *supraviețuitor*, mintea lui era limpede, vedea și simțea toate atrocitățile aceluia sistem. Dar și gura îi era cam slobodă. Când se puneau pe înfierat orânduirea socialistă, nimeni nu-l mai putea opri. Nici măcar temuta Securitate.

Vorbea mult în ședințe, vorbea pe stradă, în autobuz, la cozi, prin magazine, vorbea mereu acolo unde se simțea umilit, înjosit, lovit în demnitatea lui de om cuminte. Era totuși un *revoltat* obscur, n-avea reputația unui disident, nu se vorbea despre el la posturi străine, nu-l cunoștea Occidentul. Iar asta îl făcea vulnerabil. Fără să știe ori să-i pese, el se expunea zi de zi la un risc urias. Avea să afle acest adevăr într-o zi de martie a anului 1979. Se întâmpla un lucru ciudat: afară deja se înnoptase și el nu ajunsese acasă. *Eram în sufragerie, la televizor, își amintește Simona, fiica lui. Era miercuri seara și miercurea era singura zi în care puteai vedea un film la telecinematecă. Pe la ora opt a apărut și el. De cum a intrat în casă am simțit că ceva nu e în ordine cu el. Se comporta bizar, nu vorbea, nu voia să mănânce nimic. A stat cinci minute în fața televizorului după care s-a dus la culcare. N-am dat prea mare importanță, am crezut că e într-o pasă proastă, deși nu prea i se întâmpla asta. A doua zi, bărbatul nu s-a mai putut scula din pat. Era total absent, vorbea împiedicat, răspundea greu la întrebări, avea reacții întârziate. Parcă era lovit cu leuca. L-am întrebat ce s-a întâmplat și el repeta întruna: „Le-am zis dă, mă, hai, dă!” Doar atât spunea. M-am dus la cuier și am văzut că pardesiul lui era murdar de noroi pe spate. L-am întrebat din nou ce s-a întâmplat, dacă a căzut sau l-a bătut cineva. Răspunsul lui era același: „Dă, mă, hai, dă!” În aceea zi nu s-a putut ridica din pat. Spre seară, a venit la ușă un vecin. Voia să știe de domnul, cum se simte. El l-a adus acasă cu o seară înaintea. L-a găsit zăcând într-un șantier de lângă bloc. Cred că l-a bătut cineva, a zis el, iar vorba asta a venit ca un fulger în casa familiei Vlădescu.*

A doua zi l-au dus la spital, la secția de psihiatrie. Așteptau pe coridor iar el a început să se vaite de dureri cumplite de cap. Soția a încercat să-l maseze puțin, dar în momentul ăla bărbatul a scos un urlet care a îngrozit tot spitalul. Doctorul a ieșit imediat din cabinet. După ce-a aflat ce se întâmplase, i-a trimis urgent la radiografie. După câteva minute, șoc total: fractură craniană. *Adică exact așa cum e un pepene pe care-l scapi pe asfalt*, povestește Simona. *Din momentul acela, tata n-a mai fost om.* Apoi, toată lumea vroia să știe ce se întâmplase. El nu-și amintea nimic. Medicul, însă, și-a exprimat o bănuială: că ar fi fost bătut. Și nu oricum, ci cu dibăcie. Cu saci îmbibați cu apă sau ceva asemănător. Adică cu ceva care nu lasă urme la suprafață. De-acolo, au plecat urgent la Spitalul Județean, la doctorul Zaharia. I s-a făcut puncție, i-au scos lichid cefalo-rahidian, micșorându-i astfel presiunea intracraniană care îi provoca dureri insuportabile. Apoi, ușor, ușor, și-a mai revenit: A început să vorbească mai clar, să-și recapete parcă puterea. L-au întrebat din nou ce s-a întâmplat. Inutil. Nu-și amintea decât că doi inși îl băteau rău și că el le tot repeta: *dă, mă, hai, dă!* Cine erau oamenii ăia, cum arătau, ce voiau de la el, nu știa. Momentele alea erau o gaură neagră în memoria lui. După vreo două săptămâni de internare s-a întors la serviciu și totul părea să revină la normal. Totuși, ceva se schimbase la el. Era tot timpul irascibil și agitat. După vreo trei luni a început iar calvarul. Crize de epilepsie, dureri îngrozitoare, internări repetate, analize peste analize. În cele din urmă s-a constatat că are o leziune pe creier, ca o zonă macerată care în ultimul timp evoluase. Iar asta nu se putea produce decât

„Din momentul
acela,
tata n-a mai
fost om“

Aceasta este povestea unui om oarecare și a familiei sale. Demult, bunul lui simț și luciditatea au deranjat un regim criminal. Ca răspuns, regimul i-a distrus treptat orice simț. Nimeni nu știe cine sunt brutele care au făcut-o.

Povestea lui seamănă cu povestea neamului nostru. Un neam cu destinul mutilat de niște brute neștiute astăzi și poate niciodată.

în urma unor lovituri puternice. După un examen RMN, a fost dat diagnosticul: chist arahnoidian. Trebuia urgent operat iar pentru asta era obligatorie semnătura soției. Orice s-ar întâmpla, tu să ai grijă de copii. Au fost ultimele lui vorbe înainte de operație. Totul a durat aproape cinci ore. Pentru Simona orele astea au fost ani. E amintirea ei cea mai grea. Într-un târziu, doctorul Arsene le-a dat, mai întâi, vestea bună: operația reușise cu pacientul în viață. Apoi, a venit și cea rea. Începând de astăzi, va fi un chin pentru întreaga familie. Toți cei din jur îi vor fi cei mai mari dușmani. Așa arată simptomele bolii. Va trebui să-i suportați toate șicanele și crizele. Și, într-adevăr, din ziua aceea, destinul familiei Vlădescu s-a schimbat total.

După ce l-am externat, s-a pensionat pe caz de boală, povestește Simona. Așa a început acasă coșmarul. Zi de zi certuri, cu mama, cu vecinii, reclama peste tot orice fleac se întâmpla prin bloc. În același timp, au continuat și crizele de epilepsie. Ce să mai zic, era teroare. Erau nopți în care mama nu mai suporta și pleca să doarmă la cabinet, unde lucra. Până la urmă s-a îmbolnăvit și ea, a fost de câteva ori internată la Spitalul Schuller, la psihiatrie. Să nu credeți că-mi acuz cumva tatăl povestind toate astea. Știu bine, așa cum știam și atunci, că totul se trăgea de la boala lui. În 1984, soția lui hotărăște să divorțeze. Traiul alături de el devenise insuportabil. Și totuși, îl vizita permanent, avea grijă de el. În 1990, Romeo Vlădescu a paralizat. Nu-și mai putea mișca mâinile și picioarele. A fost internat la Spitalul 9 și operat pe coloana cervicală. A urmat apoi un tratament de recuperare și și-a revenit parțial. Ani de zile a trăit singur. Simona, deși era acum la casa ei, îl vizita zilnic și-l îngrijea. Pe 24 ianuarie 2003 s-a dus la medicul de familie să ia o rețetă compensată. Doctorul n-a vrut să-i dea. Chestia asta l-a enervat peste măsură. După vreo oră i-a venit rău și a căzut lat pe stradă. Accident vascular. Într-un limbaj popular, creierul lui se degradase în ultimul hal. Și asta a început de-atunci, de când l-au bătut. Doctorii au zis că n-o să mai poată vorbi niciodată. Și au avut dreptate. După încă vreo doi ani de chin, Simona ia o hotărâre grea: să-l interneze într-un azil. Știa că hotărârea asta va face multe valuri printre rude sau prieteni. Era însă singura soluție. Privind din afară, e simplu să-ți dai cu părerea, să judeci. Pentru ea, dar chiar și pentru el, era un calvar mult prea greu. A găsit un azil „de lux”, aproape de oraș. Știe sigur că acolo e îngrijit mai bine decât acasă. Îl vizitează în fiecare duminică. De fiecare dată, el plânge. Apoi rămâne cu privirea pierdută. Îi dă să mănânce ca unui copil. El mestecă mecanic, cu-aceeași privire rătăcită. La despărțire îl ajută să meargă în salon. Ea îl sărută, iar el rămâne cu-aceeași privire...

text și foto, Cătălin Apostol

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistafiacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Galățanu

mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro

REDACTOR-ŞEF: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro

EDITOR: Alice Ghemian - alice.ghemian@revistafiacara.ro

SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Acosta, Mihail Bălu, Dumitru Flut, Dinulescu, Hora Gârbea, Valentin-Lăurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Heltiea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Loisou, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrășcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Lorin Șerban, Raluca
Șenciu, Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro

TEHNOREDACTOR: Laura Tîbăr - dtp@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija
(SUA), Eugen Frunză (Canada), Lora-Harancu (Portugalia), Anda Moculescu (Noua
Zeelandă), Anca Motaianu (Londra), Iuliza Palăniuc (Paris), Laurenția Stelea (Olanda),
Cornel Toma (Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlasin (Madrid), Liesl Louw
(Senegal), Hoon Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)

ÎN TERITORIUL: Marius Condrai (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiilefiacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -

manuela.arion@publicatiilefiacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE: Petruț Stoian

petrut.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 Email: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Corectură: Victoria Scurtu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Cititorii se pot abona și prin S.C. MT.PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

DOSAR

O fantomă bântuie țara: Securitatea

Vasile Paraschiv

Lupta mea pentru sindicate libere în România

Terrorismul politic organizat de statul comunist

„Dă, mă, hai, dă!”

ACTUALITATE

Moartea Alianței DA

POLITIC

Petre Roman: Vară indiană în politica româ- nească

LOVE & DRUGS

Dragostea-i ca cocaina

SĂNĂTATE

Timaru contra cancer

VIP

Liubi, Liubi, I love You!

DOCUMENTAR

Informatori ai poliției

DOSAR

Călătoria inițiată a Madonnei 30

FOLLOW-UP

Sindromul Mihăilești 34

TURISM

Antalya, regina all-inclusive-ului 38

FESTIVAL

Aventura filmului românesc la Rotterdam 44

UNDE IEȘIM

Héritage – un restaurant High Class 46

IMOBILIARE

România bate Ungaria și Bulgaria 51

AUTO

Un altfel de Volvo 54

FILM

Steaguri pline de glorie 60

MEDIA

Alina Mungiu-Pippidi: „Ziaristul român este extraordinar de ignorant!” 62

STIL DE VIAȚĂ

Wagner Art 68

SĂNĂTATE

Consilierea psihologică este absolut necesară în oncologie 75

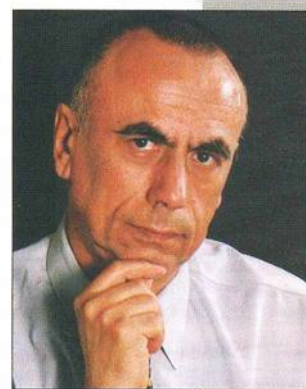
ISTORIA UNUI PRODUS

Tradiția și forța unui whiskey irlandez 76

coperta 1
foto Mediafax Foto

Altceva

În curând, în politica românească se vor alege apele de uscat.

CE VA URMA?

Alianța DA, în care mulți își puseseră speranțele, se va face țandări, fără ca nimeni să nutrească vreun regret. Fiindcă e vinovată de toate întârzierile care au ținut pe loc România în ultimii ani. Fiindcă nu și-a onorat promisiunile și n-a făcut reformă, n-a înnoit justiția și a transformat lupta împotriva corupției într-un spectacol lipsit de orice substanță. Ce va urma? PNL va lua calea PNȚCD, metamorfozându-se într-un partid minuscul, de buzunar, și a cărui prestație nu contează. PD va deveni un partid puternic având sprijinul președintelui Băsescu.

De-acum încolo, doar două formațiuni vor conta pe eșichierul politic – PD și PSD. Ambele desprinse din FSN. Oare e o simplă întâmplare? Sau, după aproape două decenii, cei care au pus mâna pe averea țării, pe pârghiile ei politice pot, în sfârșit, să iasă în prim-plan, fără să le mai pese că dau de bănuț? Nu cumva de la început acesta a fost scenariul conceput pentru a pune mâna pe putere tocmai urmașii vechiului regim?

Serge Brion

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

În numărul viitor:

- DAR UNDE-S BALURILE DE-ALTĂDATĂ? CUM PETRECEAU/SE DISTRAU (STRĂ)BUNICI NOȘTRI?
- IMIGRAȚIA DIN BASARABIA, O BOMBĂ CONTROLATĂ/MINISTERUL DE INTERNE ÎN FAȚA CELOR MAI MARI PROVOCĂRI DE PÂNĂ ACUM
- „DELFINII”, ISTORIILE SECRETE ALE UNUI NOU „CARITAS”
- SPITALUL BUDIMEX, EXTREMĂ URGENTĂ!

În ediția următoare, meniul suedez va fi variat. Vom avea, cu siguranță, interviuri, cu personalități marcante din societatea și, deopotrivă, cultura românească. Va fi mult life-style, multă cultură, o zonă de business puternică, dar și o secțiune sensibilă la mutările majore din politica internă recentă, destul de tumultuoasă.

Audiat, a recunoscut

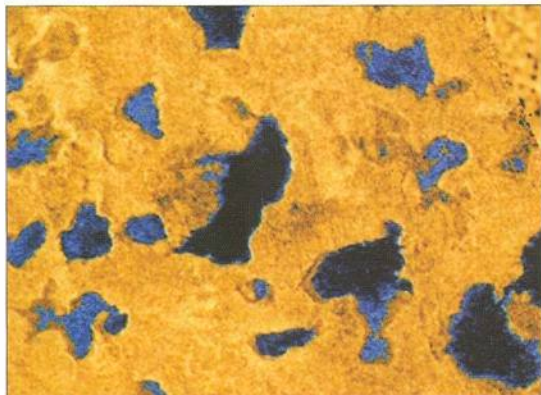
Pakistanezul Khaled Sheikh Mohammed, membru Al-Qaeda, a recunoscut că a fost creierul atentatelor de la 11 septembrie 2001 din Statele Unite. În timpul unei audieri la baza americană de la Guantanamo, el a admis că este responsabil „de la A la Z”. Mai mult, a fost complice la atacul de la World Trade Center din 1993, la cel din stațiunea indoneziană Bali (discotecă, 2002), la încercarea eșuată de a distruge în aer două avioane civile americane, utilizând bombe ascunse în pantofi, precum și la alte acțiuni teroriste. Așa sună comunicatul oficial. Acum, ce-o fi însemnând o „audiere” la Guantanamo...

însoțească în vizita în Indonezia pe ministrul australian de Externe, Alexander Downer.

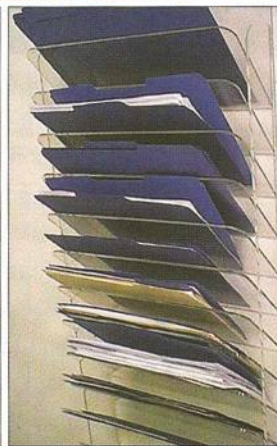
Repetiție catastrofală

Un cutremur cu magnitudinea de 6,3 grade pe scara Richter a lovit în 9 martie Insula Sumatra (Indonezia), ai cărei locuitori nu apucaseră să uite groaza provocată de valul tsunami din decembrie 2004, când au murit 170.000 de persoane numai în provincia Aceh. Seismul de acum a ucis mai mult de 70 de persoane și a distrus numeroase clădiri (în imagine, moscheea Fathur Rahman, în Sumatra de Vest). De parcă n-ar fi fost de ajuns, catastrofa a activat trei vulcani din insulă! Cutremurele sunt frecvente în Indonezia, formată din 17.000 de insule situate în „cercul de foc al Pacificului”.

Viață pe Titan?

Sonda americană Cassini a transmis imagini în premieră ale planetei Saturn și ale inelelor sale, capturate din unghiuri noi, aflate în zone până acum nevăzute ale planetei. În această imagine se vede ceea ce oamenii de știință cred că sunt mase de lichid de dimensiunile unei mări terestre, descoperite pe suprafața lui Titan, cel mai mare dintre sateliții lui Saturn. Până acum, savanții au teoretizat îndelung despre faptul că Titan ar avea mări de hidrocarbon, datorită unei atmosfere groase, bogate în metan și alte componente organice. Acum, expediția lui Cassini pare să le dea dreptate.

Cui îi pasă?

Un procuror ucis prin otrăvire lentă cu metaloizi, mai exact aluminiu. Scenariul pare rupt din filmele cu Cosa Nostra și amintește de recenta ucidere a ex-spionului rus Litvinenko. Și totuși, s-a întâmplat în România anului 2007, iar victima este Luminița Segă, cea care îl anchetase pe controversatul om de afaceri Sorin Ovidiu Vântu în dosarele FNI, respectiv FNA – Banca Agricolă, sub aspectul săvârșirii a șase infracțiuni. Luminița Segă a mai fost implicată și în alte cazuri celebre: Iliescu-Costea, „Eterna și fascinantă Românie”, vila lui Virgil Măgureanu etc. Moartea procurorului a fost mult mai puțin comentată de presă decât controalele Băsescu-Tăriceanu, iar agențiile de știri nu au o fotografie a ei...

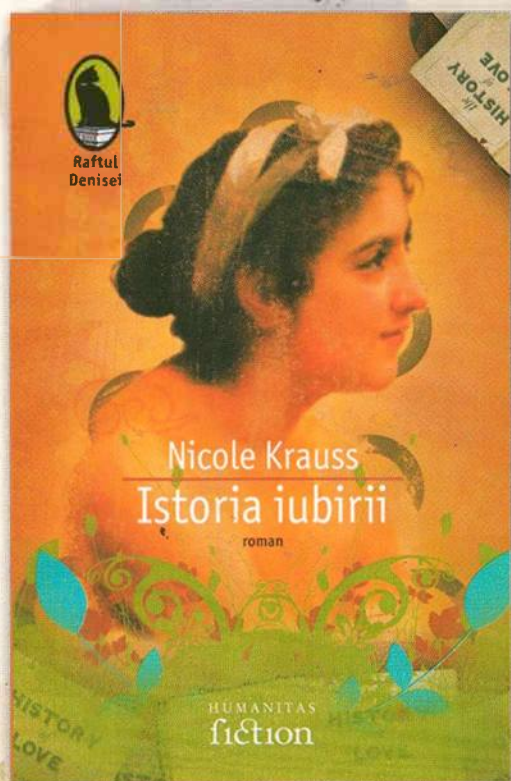

Lumea răsuflă ușurată

Moment istoric: SUA și Coreea de Nord au încheiat negocierile privind normalizarea relațiilor bilaterale, la trei săptămâni după ce Phenianul a anunțat că va renunța la programul nuclear, urmare a presiunilor comunității internaționale, dar și a promisiunilor că va primi în schimb numeroase ajutoare, printre care alimente și petrol. Ulterior, la Beijing, au început discuțiile referitoare la detaliile concrete ale dezarmării nucleare nord-coreene (în imagine, Christopher Hill, sub-secretarul american de stat, adresându-se presei).

HUMANITAS
bunul gust al libertății

Colecția Raftul Denisei

Nicole Krauss Istoria iubirii

*o superbă poveste despre dragoste,
scrisă cu inteligență și har*

bestseller internațional vândut în peste treizeci de țări

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

AVON
the company for women

LECTURĂ OBLIGATORIE

Pentru comenzi prin poștă
• 021 311 23 30
cpp@humanitas.ro

Când nu ai nimic de ascuns, nu vei fi tentat să ascunzi nimic.

Creată cu apă de izvor glaciuar, pură, neîntinată și imaculată.

Păstrează-ți judecata limpede. Bea cu măsură.

Vodcă din Țărâmul cel mai pur

finlandia.com

Moartea Alianței DA

Prospecțiile viitorului politic apropiat

Alianța DA a murit. Au spus-o șefi de partide, au clamat-o comentatorii politici pe toate canalele media. Ce se va întâmpla mai departe? O bună ocazie pentru toți românii de a lua o halcă zdravănă de scenariu. Este, oricum, boală de sezon. Acum, în prag de aprilie, încercăm să decodificăm cele mai proaspete scenarii. Cine cu cine se adună, în vălmășagul politicii dâmbovițene? Prognosticul nostru nu vizează doar următoarele săptămâni, ci primele două luni după acest moment al rupturii. Iar întrebarea de bază e, totuși: cu cine va dansa PNL?

Acum, mingea e la Băsescu. El se află într-o situație rarisimă: în corzi. Nu e învățat cu asemenea postură și, deocamdată, tace mâlc.

PSD-PNL. Părea, la un moment dat, cel mai probabil scenariu. Și, totuși, a fost deraiat în ultima perioadă. Ce se poate face, de ce nu? Este clar, pentru orice minte politică limpede, că Partidul Social Democrat (PSD) are un singur scop: distrugerea ambelor partide care compun alianța DA, atât a Partidului Național Liberal (PNL), cât și a Partidului Democrat (PD). Pe rând, sau deodată. Cum deodată e mai greu, rămâne, mai curând, varianta „pe rând”.

PD-PNL. Cuvântul pe care îl avansează unii analiști este RENEGOCIERE. Renegocierea Alianței. Este ea posibilă? În primul rând, pare dificilă (dar deloc imposibilă, dimpotrivă, pare cea mai natu-

rală!), datorită strategiei pe care consilierii americani ai PNL par să o fi imprimat *produsului politic Tăriceanu*. Strategia consilierilor americani pentru PNL este cea a băieților care trebuie să învețe să joace dur. Întrebarea este: cât de dur? Care sunt limitele până la care, totuși, o altă formațiune politică poate să se apropie de PNL fără să se spargă? Întrebarea este, de fapt, transmutată: înainte, ea era aplicabilă PD. Dacă e să examinăm atent, atunci, fără să greșim, putem spune că strategia politică a consilierilor americani a copiat-o pe cea a lui Traian Băsescu și a liderilor PD. Cu alte cuvinte, a încercat să învingă un adversar *clonându-i strate-*

PNL-UDMR. Un guvern ca atare, doar cu Uniunea Democrată a Maghiarilor din România (UDMR), ar fi o structură fragilă. Care, însă, în timp, în ciuda fragilității, s-ar putea dovedi viabilă. O structură politică diafană ca susținere politică, dar care ar putea atrage voturi subterane. Și un suport, în Parlament, mai mult sau mai puțin declarat. Probabil, în cea mai mare măsură, de la adversarii PD.

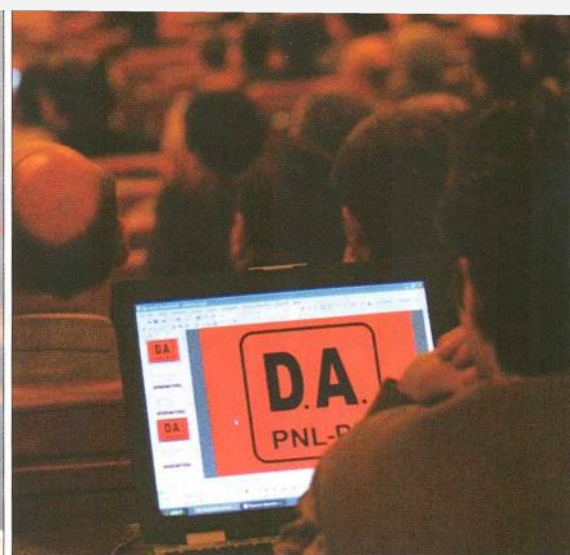
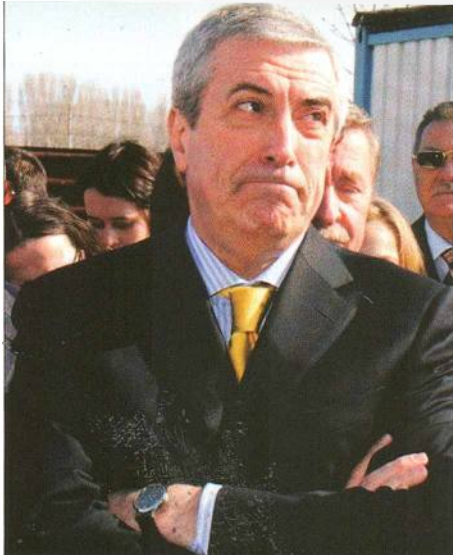
CE VA FACE PD? La această oră, PD pare lipsit de reacție. Dar acest lucru s-ar putea dovedi înșelător. Pentru că, după cum ne-a obișnuit, s-ar putea ca reacția PD să fie globală. Adică, așteptăm noi ce așteptăm, da' și când aplicăm pălitura de osândă... Iar pălitura s-ar putea să fie –

VOX

Daniel Mircescu, PNL

„Nu putem vorbi decât ipotetic despre un guvern bicolor sau monocolor. Alianța DA s-a rupt, dar încă nu se știe exact care va fi configurația viitorului guvern. Așadar, plecând de la ipoteza unui guvern bicolor, cred că el s-ar putea face de către PNL împreună cu UDMR și ar avea susținere în Parlament, exceptând PRM-ul – care numai partid nu se poate numi, singurul din Opoziție pe care nu te poți baza, o formațiune politică securistă, suburbană – dar excluzându-i și pe cei de la PD sau PLD care vor intra în Opoziție. Din partea celorlalți va exista susținere, astfel încât eu cred că vom avea un guvern susținut de o majoritate. E adevărat, un guvern minoritar, însă susținut de o majoritate. Un guvern PNL-PSD este exclus, de altfel, Cristian Diaconescu, purtătorul de cuvânt al acestui partid, a declarat că PSD nu va participa la guvernare, dar va susține guvernul, de la caz la caz.

**Problema
lui Tăriceanu
și a consilierilor săi
e: cât de departe
mergem cu politica
„în forță”? Până
ne alungăm toți
posibili aliați?**

de ce nu? – referendumul. Votul uninominal. Sau o altă „invenție” a politicii pediste, pentru că, dacă s-a mișcat, politica PD a avansat în ritmul invențiilor sacadate. În spatele deciziilor PD, stă, firește, și riposta politică a lui Traian Băsescu, precum și a consilierilor săi.

PD-PLD. Pare o atracție pe care nu ți-o poți refuza. De fapt, nu și-o pot refuza nici PD – și cu atât mai puțin PLD. În cazul alegerilor anticipate, un cuplu care poate baleta împreună întru convingerea nedumeriților care vin la urne.

ALTE CONSIDERAȚII ȘI UN RELEVANT POLITIC AL MOMENTULUI.

Povestea șuturilor reciproce din ultimele luni ar putea fi rememorată de la momentul în care se începe reformarea imaginii premierului. Mai exact, de la clipa în care Vasile Blaga, ministru democrat, începe să încaseze de la Tăriceanu. Represaliile se amplifică și se diversifică. Traian Băsescu îl refuză de la obraz pe

premier, atunci când acesta îl propune pe Adrian Cioroianu ca ministru de Externe. Ulcerat, premierul răspunde printr-o mișcare ritoasă: își asumă și portofoliul Externelor, situație nemaîntâlnită din perioada interbelică, adică de vreo șase sau șapte decenii. Nu este primul refuz la care îl expune Băsescu pe Tăriceanu. În antecedent, se mai pot număra opozițiile la numirea comisarului european și, apoi, personal, la adresa lui Varujan Vosganian, pe care Președintele României nu l-a agreat. Scena politică a fost complicată și de refuzul PSD de a constitui guvernul cu vreunul dintre partidele Alianței. Pe de altă parte, PSD agreează să fie păpușarul politic din umbră – și să marioneteze liberalii după cum dorește, adică să susțină anumite inițiative sau proiecte politice, iar pe altele nu. În acest fel, PNL ar fi evident la mâna PSD. Dacă ar fi să plecăm urechea și la alte pledoarii, Tăriceanu îi acuză pe democrați că ei au

rupt Alianța, prin decizia de a participa pe liste separate la europarlamentare. Mai există și un discurs de apărare al liberalilor, proferat de unii analiști, care văd în PNL singurul partid maturizat. Unul care nu stă doar într-un singur lider – și care tolerează diferența de vederi în sânul său. Alții spun: halal toleranță – și arată cu degetul spre PLD: dacă ar fi toleranți, atunci cuăștia cei? O altă problemă care trebuie trecută în revistă e: cine moștenește PD? De când Emil Boc a pretins că PD își revendică acest brand, se pune și cea-laltă întrebare: dar cine ar plăti, atunci, oalele sparte ale guvernării? Firesc, ar fi, în primul rând liberalii, pentru că ei au avut mai multă „decizie guvernamentală”. Va eroda acest lucru PNL? Foarte posibil, pentru că, în sondaje, PD a stat întotdeauna mai bine, deși, de vreo câteva luni, lucrurile au început să se schimbe...

text Mihail Gălățanu

foto Mediafax Foto și Rompress

Această susținere va fi mutuală, nu declarativă. Pe de altă parte, cred că PSD-ului nici nu i-ar conveni să cadă guvernul și să se declanșeze alegeri anticipate, fiindcă nu i-ar favoriza. Să nu uităm că, la alegerile din 2004, PSD a avut peste 30%, dar în condițiile de astăzi ar obține sub 30%, total neavantajos pentru ei! Deci, PSD va susține proiectele de legi ale guvernului, ori să nu uităm că aceste legi sunt de interes național. Cine boicotează legi o face fiindcă e în Opoziție și, așa, ca să mai bage bețe în roate, cel puțin așa gândesc unii dintre cei care sunt în Opoziție.”

Radu Câmpeanu, PNL

„Acum, ar fi foarte bine ca PNL să se prezinte la Parlament cu un guvern minoritar și sunt convins că și celelalte partide parlamentare vor înțelege că țara are nevoie de stabilitate și activitate politică, mai ales după aderarea României la UE, nu de dispute păguboase între partide. Consider că un guvern minoritar va avea susținere parlamentară. Nu cred că PD se va mai întoarce asupra deciziei sale, fiindcă, să ne înțelegem, PD nu e un partid independent! Orice s-ar fi scris în acel protocol al Alianței, el trebuia să ducă la un climat de colaborare între cele două partide PNL-PD, nu la critici și lovituri sub centură,

asa cum s-a întâmplat. PNL s-a supărat pe PD din două motive: unul, fiindcă PD-ul a lansat ideea anticipatelor la doar două-trei luni de la alegerile generale și al doilea, fiindcă a existat o tentativă foarte clară de a anula existența PNL prin fuziunea cu PD care ar fi dus la dispariția PNL și crearea unui partid politic puternic dominat de președintele Băsescu.”

Constantin Petrea, PD

„Nu am prea mari noutăți pentru perioada următoare, altceva decât au declarat președinții celor două partide, Călin Popescu Tăriceanu și Emil Boc. Eu consider că PD-ul este încă la guvernare, Alianța nu s-a rupt decât faptic, doar prin hotărâre judecătorească vom avea actul de deces real al Alianței. Sigur că Tăriceanu a declarat în stilul-i caracteristic ruperea Alianței, dar încă mai există acel protocol prin care PD-ul poate retrage sprijinul acordat primului-ministru. Să nu uităm că Tăriceanu este prim-ministrul desemnat de Alianța PNL-PD în baza unui protocol semnat încă din 2003, nu e prim-ministru doar din partea PNL, deci i se poate retrage sprijinul. Dacă, evident, și-a negociat susținerea parlamentară cu alte partide și va veni cu un guvern monocolor – PNL, sau bicolor – PNL-UDMR, rămâne de văzut. Noi îl așteptăm! Nu știu dacă îl vom susține

sau nu, trebuie să vină cu un program de guvernare, să vedem dacă e bun, fiindcă deocamdată Tăriceanu nu are decât programul de guvernare al Alianței!”

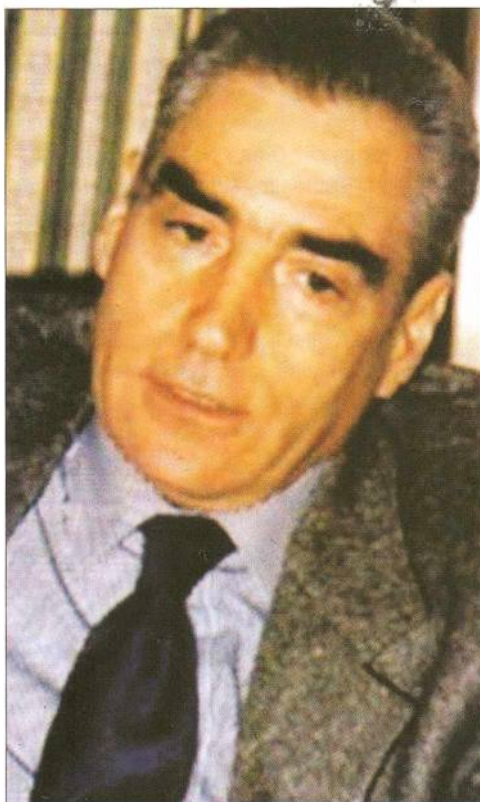
Aurel Nechita, PSD

„Consider că Alianța PNL-PD era în divorț de foarte mult timp, sigur, ruperea legăturii încă nu e oficializată. Dacă vom avea pronunțarea unui divorț real, atunci în perioada următoare, un scenariu ar fi că vom avea de-a face cu un guvern minoritar, monocolor PNL sau bicolor PNL-UDMR, care va reuși să ducă guvernarea până la sfârșitul mandatului. Deci, încă un an și jumătate de acum încolo. Un alt scenariu ar fi, dacă PD se reîntoarce. Să nu uităm că Alianța DA a fost o căsătorie din interese, o familie în care s-au dus multe bătălii, și că, în astfel de cazuri, divorțurile sunt mai frecvente decât la căsătoriile din dragoste. Dar să revin, dacă PD se decide să rămână în familie și să se reîmpace, vom asista la continuarea seriei de scandaluri, crize și tot ce mai vreți încă un an și jumătate. PSD va susține acest guvern cu condiția să adopte măsurile sociale propuse de programul nostru și susținem în general un guvern occidental, nu unul oriental ca până acum.”

consensuat Alice-Claudia Gherman

Petre Roman: Vară indiană în politică

Petre Roman a fost vedeta acestui început de an. Nimeni nu s-a bucurat de mai mare ecou, dintre politicieni – și asta pe bune: pe numărul punctelor de audiență, pe ratinguri cinstite. Ce face Petre Roman în patul său e o problemă privată. Dar ce se întâmplă cu cariera lui Petre Roman, nu mai e doar o problemă personală. Din motive evidente, cred. Va fi o vară indiană și în politică – sau doar pe plan sentimental? Asta-i întrebarea!

Ce părea a fi mai simplu la început se complică: a pornit un divorț ambiguu, Mioara Roman a intrat în spital, ziarele au scris că Petre n-a vizitat-o și, de aici, gata telenovela! Iar gura lumii a început, deja, să se mire: Cuuuum? N-a vizitat-o nici măcar la spital??!!

Cum influențează noua idilă cariera lui Petre Roman? Este legitim ca aceasta să fie o problemă publică? Eu zic că da. Pentru că, atâta vreme cât traiectul fostului prim-ministru prin paturile bucureștene este doar o chestiune ce îl privește ca viață intimă, traiectul său în politică poate fi o chestiune de pus în discuția opiniei publice. Nu drama Mioarei Roman, dacă acolo este una. Nu motivele separării, deși și ele ar putea spune ceva (ar putea spune că omul, ca și politicianul Petre Roman, a ales să își schimbe radical evoluția). În plan politic, dacă ne uităm bine, chiar și Partidul Forța Democrată a fost o încercare de evadare din tiparele celorlalte partide – și chiar din tiparul Partidului Democrat. PD a semănat, pentru numai un timp, cu Mioara Roman. Roman și-a părăsit nevasta, ca să își reinventeze femeia, să își ia o amantă: Forța Democrată. Nu la mult timp după anunțarea organizării de alegeri europene, s-a răspândit zvonul – și el a devenit știre în pagina de politic a unor cotidiane – că, pentru „europene”, Petre va candida pe lis-

tele PD.

Însuși președintele Traian Băsescu a părut să îl crediteze în susținerea cursei pentru comisar european. Dar știm ce s-a întâmplat, până la urmă: Varujan Vosganian, contestat, a renunțat la competiție, liberalii au desemnat un alt nume: Leonard Orban, devenit, între timp, comisar validat. Ar fi fost puțin lucru pentru Petre Roman să devină comisar pentru politicile Uniunii Europene? Nu, deloc, căci actualul comisar are alura unui șef al întregului alai al funcționarilor și diplomației românești cu implicare în integrarea europeană. Pe scurt, e un soi de ministru, ceea ce a și explicat bătălia politică dusă pentru acest post. Partidul Național Liberal l-a vrut cu îndârjire – și l-a avut. Leonard Orban are, acum, un statut de aproape al doilea ministru de Externe al României. Sigur, tot ceea ce se întreabă lumea, la această oră, este: se va întoarce Petre Roman la nevastă? Va prefera confortul politic al Partidului Democrat? Căci, iată, în această legislatură, PD, partidul pe care l-a „inventat” Petre Roman, **conduce** România! E puțin lucru? Nu e! E, într-un fel, un succes im-
personal, prin delegație: creația sa a ajuns să guverneze o țară și să se mândrească, până la capăt, cu faptul că a fost principala forță politică a României din momentul admiterii ei în UE. Cu alte cuvinte, (și) PD poate spune: noi am împins România în Uniunea Europeană. Oricât și-ar contraria cele două fiice „trecute pe inventar”, Ōana și Catinca, oricât și-ar contraria fosta soție, Mioara, Petre Roman poate fi și omul surprizelor. Și eu cred că evoluția sa politică ne va mai rezerva surprize. De ce? În primul rând, pentru că mai **poate!** E, încă, un om politic neatins de senectute. La 61 de ani, un fost-premier al României are întotdeauna un rol de jucat, cu condiția să vrea. Să mai aibă, adică, ambiții politice.

Întrebați care vor fi consecințele asupra carierei politice a lui Petre Roman, unii politicieni s-au ferit să răspundă, alții au încercat, din răspunderi, să apere dreptul la viață privată.

VOX POLITICUS

Că în România viața privată a persoanelor publice afectează imaginea publică a acestora, nu mai e un secret. Petre Roman nu este o excepție. Flacăra a făcut un sondaj de opinie printre politicieni, lansându-le o întrebare provocatoare: cum credeți că influențează povestea de pe plan sentimental, trăită de Petre Roman, cariera sa politică?

Liviu Scarlat, PPCD

Cariera lui Petre Roman va fi influențată negativ în mod cert de această poveste sentimentală. Pe de altă parte, evoluția sa politică din ultima vreme nu era oricum prea înfloritoare. Mai mult, imaginea sa a fost în declin chiar și pe vremea când avea o familie încheată, sau, cel puțin, părea că are o căsnicie stabilă. Am înțeles că PD l-ar fi dorit să candideze la alegerile pentru europarlamentari, dar în urma acestei povești cred că se vor schimba datele problemei. Când te afli pe lista unui partid pe val și ai o asemenea poveste în spate, în mod evident îți va influența negativ cariera. Dacă vorbim din perspectiva oricărui bărbat și ne-am plasa în locul dânsului, ce să zic, fiecare are viața sa personală! Nu ar trebui să ne intereseze acest aspect, însă fiindcă Petre Roman este totuși persoană publică... Se admite! Cred că a făcut acest gest (de părăsire a familiei – n.r.) după ce s-a gândit foarte bine nopți întregi, poate luni de-a rândul, când suferi de o boală e mai bine să tai răul decât să te lași în voia sorții.

Aurel Nechita, PSD

Legat de acest episod, aș dori să fac două precizări: în primul rând, problemele personale ale unui om nu ar trebui să afecteze activitatea sa profesională și nu ar trebui expuse publicului. În al doilea rând, Petre Roman, fiind persoană publică, vrând-nevrând este expus publicului. O relație din aceasta, extraconjugală, are repercusiuni asupra imaginii sale publice. De obicei, în urma unor astfel de incidente, mai în toate cazurile, imaginea respec-

tivelor persoane a ieșit șifonată. Se fac multe comentarii în presă, și nu numai, pe seama vieții personale a dlui Petre Roman, dar nu știu cât vor mai continua și cu ce impact efectiv. În funcție de ecoul acestor discuții în mintea publicului, cariera dlui Petre Roman poate fi afectată pe mai lungă sau mai scurtă durată.

Valentin Nicolau, fost membru PC

Cred că oamenii îl judecă și-l vor mai judeca aiurea pe Petre Roman, problema lui fiind o chestiune absolut personală, deci nu consider că despărțirea de soție trebuia să fie exploatată atât de mult în spațiul public etc. Toți trebuie să avem dreptul la viață privată, inclusiv persoanele publice. Sigur, în urma acestui episod, apetența pentru scandal a celor care scriu și a celor care savurează astfel de povești e mare și evident va influența negativ imaginea lui Petre Roman. Pentru moment imaginea sa e ușor diluată, dar nu înseamnă că nu-și poate reveni. Problemele lui Petre Roman provin nu din recentul scandal amoros, ci din anumite greșeli făcute în plan politic în urmă cu ceva ani. Petre Roman ar trebui oarecum să se re poziționeze, fiindcă nu mai e politicianul acela șarmant din anii '90, dar ar putea să adauge un plus de autenticitate personalității sale și să devină seducător, în sens politic.

Benone Pușcă, consilier local PSD

Este o întrebare extrem de grea, având în vedere că l-am cunoscut direct pe Petre Roman și cred că este un politician și un om de excepție. Sigur, nimeni nu e perfect. Mie îmi pare foarte rău pentru tot acest scandal care îl afectează atât pe el cât și pe soția sa – ați văzut că Mioara Roman s-a internat în spital! Există însă o stare de necomunicare între cei doi soți, încă de pe când Petre Roman deținea diverse funcții în Guvern, în partid. Probabil faptul că dna Mioara Roman ieșise la pensie și nu mai avea o activitate profesională intensă a condus către acest deznoadămant absolut neplăcut. Nu este domnul Roman singura

persoană din această țară aflată în asemenea situație, însă, unele soții sunt mai înțeleghătoare, altele mai puțin înțeleghătoare. Oricum, consider că e nedrept să fie speculat atât de mult acest subiect în presă, când articolul 30 din Constituție apără dreptul la intimitate și spațiul privat. Sincer, îmi pare foarte rău că imaginea soților Roman este afectată în acest fel.

Constantin Petrea, deputat PD

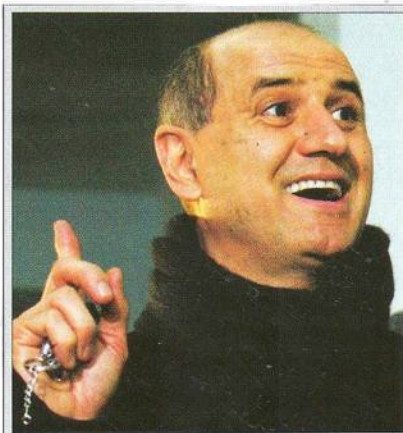
Va fi sau nu afectată cariera lui Petre Roman? Grea întrebare! Nu știu cât de mult sau cât de puțin va fi afectată imaginea sa publică, dar cu siguranță va exista un impact negativ, nu cred că are vreo șansă în politică, la acest moment. Pe de altă parte, dl Petre Roman a fost și rămâne în continuare un politician marcant, o voce pe scena politică de la noi. Revenirea sa viguroasă pe scena politică depinde în mare măsură de domnia sa, de modul în care își va clarifica situația, nu în sensul ca să-și destăinuie întreaga strategie politică, ci să vină în fața publicului cu maximă sinceritate și va câștiga publicul de partea sa. Să nu uităm că noi, românii, suntem un popor tolerant și consider că așa va fi și în cazul lui Petre Roman.

Bogdan Ciucă, PC

Personal nu-mi place să fac aprecieri critice cu privire la viața particulară sau cariera altor persoane. Nu-l cunosc foarte bine pe Petre Roman, nu știu care îi sunt proiectele sale politice, prin urmare nu vă pot spune care va fi traiectoria carierei domniei sale. Nu știu prea mult nici despre episodul sentimental despre care mi-ați vorbit, așadar mă voi feri să fac vreun fel de comentariu. Mai mult, după cum puteți lesne observa, în politica românească este absolut totul posibil și greu de previzionat, un motiv în plus să vă spun: No comment!

Raluca Turcanu, deputat PLD

Nu știu în ce mai constă astăzi cariera politică a domnului Petre Roman, nu am mai auzit despre domnia sa ceva important, legat de scena politică. În urma acestor probleme sentimentale despre care ați vorbit, Petre Roman a revenit în atenția publicului, dar depinde numai de dânsul cum va ști să valorifice această revenire în atenția publicului și a presei. Fără proiecte politice concrete și susținute, însă, va fi totul doar un balon de săpun, chiar și așa scena politică românească e destul de tensionată, iar dacă nu vii în fața românilor cu programe și proiecte viabile, nu vei reuși să te impui altfel populației.

George Copos, atins (și el) de „vara indiană“?

În afară de Petre Roman, un alt politician, George Copos, pare și el atins de vara indiană. O bună parte a presei a vuit că omul de afaceri are o relație discretă. În cazul său, o „vară indiană“ nu ar avea atât de multe conotații politice, pentru că, de când nu mai e vicepremier, George Copos a părut să fie mai puțin interesat de politică, deși n-a părăsit deplin scena. Chiar și atmosfera generală care dă contextul este mai relaxată: soția lui George Copos pare mai sigură pe sine și mai tolerantă, lucru care ușurează câmpul de manevră pentru George Copos. Deci, nu avem, aici, și o afacere politică. Sau nu deocamdată. Cât relațiile intime nu au consecințe asupra imaginii, ele rămân să se consume într-un spațiu strict privat.

Text: Mihail Gălățanu

și: Alice-Claudia Gherman

Foto: AP Rompres

Dragostea-i ca cocaina

Se iau două personaje reale, de același sex și cu vârste apropiate: Marius și Adrian. Primul este îndrăgostit lulea, ceva firesc pentru un student de 20 de ani. Se află în ceea ce se numește *al nouălea cer*, are o față luminoasă și flăcări în priviri. Cântă în lift și pe stradă, nu-l mai interesează cursurile, mâncarea, somnul și alte asemenea amănunte lumești. Se crede cel mai fericit și mai puternic om de pe pământ. Cel puțin cât o are pe Ioana aproape. Când ea se află în altă parte, devine agitat și face orice să o vadă cât mai curând. Adrian prizează cocaină de vreo patru ani. Asta îi dă o stare de bine la care nu poate ajunge altfel. După fiecare doză, se simte fericit, puternic, cântă și dansează, își îmbrățișează mama, care iar a scos din portofel niște bani. Că el nu mai muncește demult, nu-l interesează nimic în afara prafului alb, euforic și salvator. Când n-are bani pentru asta, e jale. Devine violent, vinde lucruri din casă, fură și probabil că ar fi în stare chiar să omoare. Nu vi se pare că starea îndrăgostitului seamănă oarecum cu aceea a consumatorului de cocaină? Cercetătorii de la Universitatea de Stat din New York spun că da.

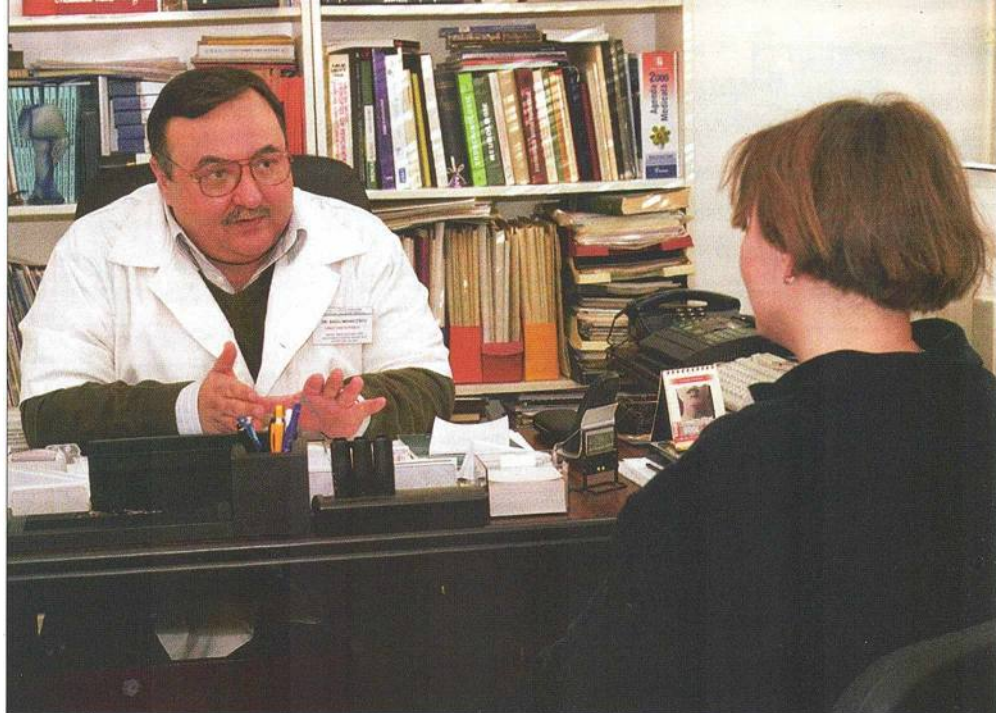
**Starea de
al nouălea
cer
se datorează
unui val
de dopamină**

**Un circuit
al plăcerii care
dă dependență**

Efectele iubirii asupra creierului sunt similare celor produse de cocaină. Aceasta este concluzia unui studiu realizat de o echipă de cercetători americani și publicat în *Monitor ou Psychology*. Potrivit specialiștilor de la Universitatea de Stat din New York, coordonați de psihologul Arthur Aron, dragostea ar fi o senzație fiziologică de bază a organismului, la fel ca foamea sau setea. Studiul a fost realizat pe baza tomografiilor subiecților, un grup de persoane îndrăgostite. Deși voluntarii au simțit mai multe tipuri de emoții în momentul în care s-au gândit la persoana iubită, toți au avut un lucru în comun: o activitate mai intensă în anumite zone din creier. Aceste zone, bogate în dopamină, „semnalizează satisfacerea nevoilor de bază ale organismului”. Cunoscută sub numele de sistem motivație-și-recompensă, regiunea se activează atunci când oamenii obțin ceea ce dorit foarte intens: hrană, apă, droguri sau dragoste. Așadar, susține studiul amintit, energia resimțită de persoanele proaspăt îndrăgostite se datorează unui val de dopamină, produs de creier, ca răspuns la satisfacerea nevoii. Același mecanism se activează și în cazul consumatorului de cocaină, atunci când își ia doza.

Sună cam sinistru, nu-i așa? Adică marile povești de dragoste ale lumii, și ale noastre, la urma-urmei, țin doar de o biochimie stupidă? În speranța că nu este chiar așa, am încercat să obținem mai multe detalii de la specialiștii în domeniu din România. Să vedem ce a ieșit.

„Se poate vorbi despre biochimia iubirii, cum să nu?”, susține psihiatrul Radu Mihăilescu, director medical al Spitalului *Alexandru Obregia*, din București. „Doar că nu trebuie să cădem în capcana reduționistă. Iubirea are trei dimensiuni: biologică, psihologică și socială. Este stupid să o reduci la o singură dimensiune, oricare ar fi

ea”. Se știe că avem cu toții un creier emoțional, care procesează emoțiile, activitatea neurotransmițătorilor cerebrali, mai ales a serotoninei, a dopaminei și a noradrenalinei, implicate în geneza emoțiilor și a patologiei anxioase, depresive și obsesive. Apropos, ar putea fi și aceasta o asemănare, îndrăgostitul este obsedat de persoana iubită. Consumatorul de cocaină este obsedat de drog. Așa că amândoi „cochetează” cu o tulburare obsesivă.

Dacă vorbim de un circuit al compensației, există trei nuclee cerebrale, trei stații, care se activează ori de câte ori facem ce ne place, de la a mânca până la a avea un act sexual reușit, via o priză de cocaină, pentru amatori. Este un fel de circuit al plăcerii, care dă dependență. De alcool, de tutun, de jocuri de noroc, de persoana iubită, de droguri, mă rog, de orice ne provoacă o stare de bine. Când ești îndrăgostit se produc modificări complexe biochimice în sistemul serotoninei. De aici rezultă o stare de bine care cam încetșează luciditatea. Nici dimensiunea hormonală nu este de neglijat. Modificările endocrine pregătesc „victima”, respectiv persoana îndrăgostită, pentru pro-

creere. Interesant este că aici se repetă, oarecum, dilema cu oul și găina. Specialiștii încă nu știu dacă sentimentele determină comportamentul sau invers. Comentând un studiu pe tema *Aportul serotoninei în dragostea romantică*, medicul Radu Mihăilescu precizează: „De pe poziții pur psihiatrice, am reține ideea posibilității ca o modificare psihologică să inducă o modificare biochimică la nivelul unui neurotransmițător cerebral. Dacă mărim nivelul de exigență, am putea face și alte observații. De pildă, de ce n-ar fi posibilă o modificare în sistemul serotoninei (dintr-o cauză oarecare) și în mod secundar, dar imediat, subiecții purtători să sufere un *coup de foudre*?” Dacă ar fi așa, ne-am putea trata de dragoste sau ne-am putea induce o asemenea stare.

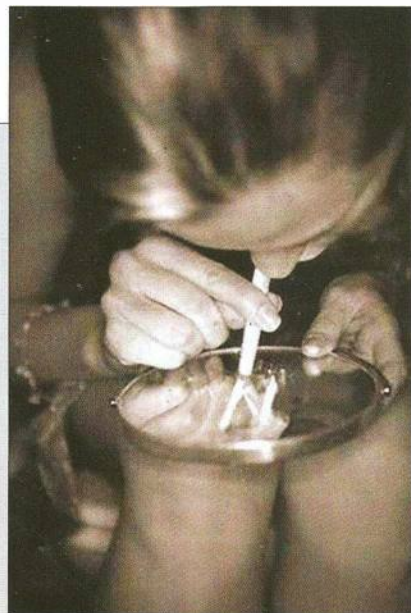
Revenind la subiect, e clar că dragostea activează o biochimie care ne dă o stare de extaz. Atunci când este împărtășită. Pierderea persoanei iubite sau faptul că ea nu are aceleași sentimente provoacă un deficit de serotonină. Sau, mai pe înțelesul nostru, o suferință cruntă, cu tentativă de sinucidere, de foarte multe ori. „La adolescenți, de pildă, mai mult de jumătate dintre cazurile de depresie au la bază un eșec sentimental”, ne mărturisește directorul Spitalului *Alexandru Obregia*.

Dacă ne întoarcem la comparația inițială, dragoste-cocaină, sigur că se găsesc niște similitudini. Consumatorul de drog este victima aceluiași circuit al plăcerii, despre care vorbeam. După fiecare priză, are o stare euforică. Numai că ea ține puțin, între 15 și 30 de minute. Urmează „căderea de serotonină”, starea de rău, alergătura după o nouă doză, eventual sevrul. Risc de sinucidere există și aici, cum să nu? Medicul Radu Mihăilescu, însă, nu ar merge mai departe cu această comparație. Chiar și psihiatric vorbind, dragostea și cocaina sunt, totuși, destul de diferite.

Freud și-a tratat mortal un prieten cu mult lăudata cocaină

În 1885, într-un studiu referitor la efectele cocainei, Freud aproape că le elogia: „Veselia și permanenta euforie nu diferă în nici un fel de euforia naturală a unei persoane sănătoase... Percepți o sporire a autocontrolului și pozezi mai multă vanitate și capacitate de muncă... Activitatea fizică sau mentală intensă este executată fără nici o oboseală... Acest rezultat este plăcut, fără a avea alte reacții adverse...”

Nu după mult timp, însă, Freud și-a retras aceste declarații. Tocmai își tratase un prieten cu mult lăudata cocaină. După o dependență acută, „cobaiul” a murit.

Portretul lui Don Juan este identic cu al dependentului de cocaină

Și psihologul Cosmin Zidurean recunoaște niște asemănări între efectele iubirii și ale cocainei asupra bietului nostru creier. E clar că amândouă ne pot năuci, la o adică. Responsabile pentru asta ar fi endorfinele, niște substanțe proprii care se descarcă în anumite situații și ne provoacă o stare de bine. Aceste endorfine sunt „în așteptare”, tot timpul, și o iau razna doar când e nevoie: la dragoste, la drog, la alcool, la... ciocolată.

Iată un pont la îndemână oricui, cel mai simplu tratament pentru o stare de insatisfacție. Din păcate, însă, efectul e pe termen scurt. Iar abuzul ne strică dinții, bașca diabet și alte E-uri. Cosmin Zidurean susține că starea de îndrăgostit și de drogat sunt stări extreme, servite de funcții speciale ale psihicului nostru: „Asemănarea evidentă este că amândouă, și iubirea și cocaina, oferă o trăire plăcută, dar care induce dependență, vrei s-o repeți tot timpul, pentru că-ți place. În ceea ce privește dragostea, suntem *programați* să ni se întâmple. E o nevoie chimică foarte clară care trebuie satisfăcută. La om

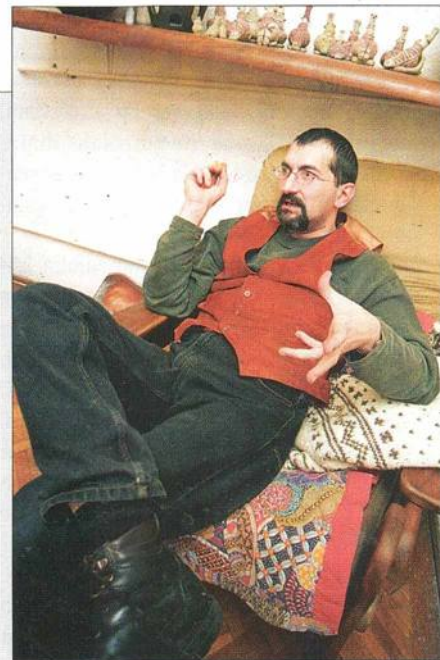
mai sunt bariere sociale, morale, dar uitați-vă la mâțele în călduri, la sfârșit de februarie! Țsta e datul nostru biologic, nu-l putem ignora. În acest caz, avem de-a face cu o stare extremă, care activează funcțiile ce o servesc. Celelalte rămân pe o linie moartă. Pentru îndrăgostit, ca și pentru drogat, nu mai contează hrana, casa, prezența socială. Amândoi au o detașare patologică. Sunt prinși, ca într-o capcană, în circuitul de nevoie-satisfacere a nevoii, cu descărcare de mediatori specifici, endorfinele și dopamina”.

Exemplificând această comparație, psihologul nostru susține că portretul lui Don Juan, de pildă, este identic cu al dependentului de cocaină. Fiecare trăiește în lumea lui, rupt de realitate, și nu face altceva decât să-și caute drogul, la nesfârșit. Amândoi sunt „la fel de simpatici, dar nu te poți baza pe nici unul”, la o adică. După ce au fost în „paradis” și l-au pierdut, îndrăgostitul și dependentul de drog nu mai pot trăi în viața de zi cu zi. Mecanismul psihologic pare destul de simplu: „Când realizezi că asta e trăirea maximă pe care o poți obține

într-o viață, de ce să te mai complici și cu altele?” De aici până la depresii majore, cu mare risc de suicid, nu mai este decât un pas. De multe ori, nici psihoterapia nu poate face minuni. După ani buni de experiență, Cosmin Zidurean apreciază că singura terapie care dă rezultate, în aceste cazuri, este încercarea de-a identifica un alt „drog”, capabil să-l înlocuiască pe cel absent: „Am avut un pacient de 19 ani, dependent de droguri, adus de mama lui, după un tratament medicamentos la Spitalul Obregia. A fost un caz fericit, am avut un pilon de care să mă leg și să-l stabilizez. Făcuse fotbal de performanță, dar s-a lăsat din cauza prafurilor. L-am convins să-și recupereze pasiunea asta, că poate face minuni. Practic, am înlocuit un drog cu un altul. Dar asta nu funcționează mereu, sunt puțini cei care și-au uitat niște pasiuni puternice pe undeva prin trecut. În lipsa lor, nu prea am alternativă pentru cocaină. Depresiile din dragoste, însă, parcă se vindecă mai ușor. Dar tot punând ceva în loc. Pe una dintre paciente, de pildă, o femeie puternică, din zona business, am lămurit-o să-și recupereze tinerețea netrăită la timpul său. S-a măritat devreme, n-a știut decât casă, copil, bărbat, birou. Soțul s-a cam dus, ca și Petrică, fără prea multe explicații. Ea îl iubea, bineînțeles, așa că s-a pricopsit cu o depresie majoră. Era într-o apatie completă, nu avea reacție la nimic, în fața ei mă simțeam ca și când aș ciupi o balenă. Dacă nu era copilul, să o lege de viață, s-ar fi sinucis. Ei, bine, acum s-a vindecat, iese în oraș, se plimbă, și-a găsit un iubit mai tânăr cu vreo șapte ani. După cum spuneam, și aici am înlocuit un drog cu altul”.

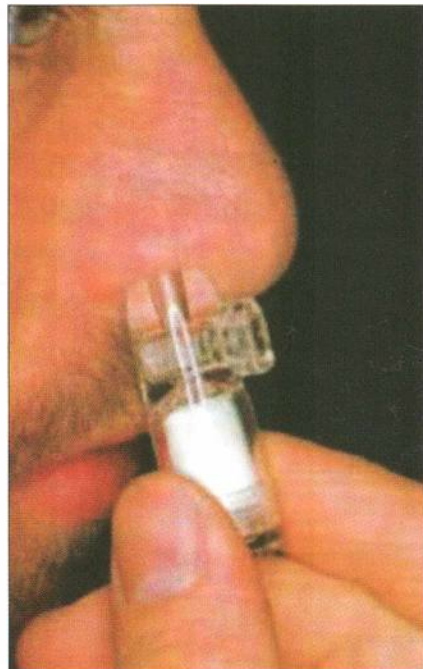
text: **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tîbăr**

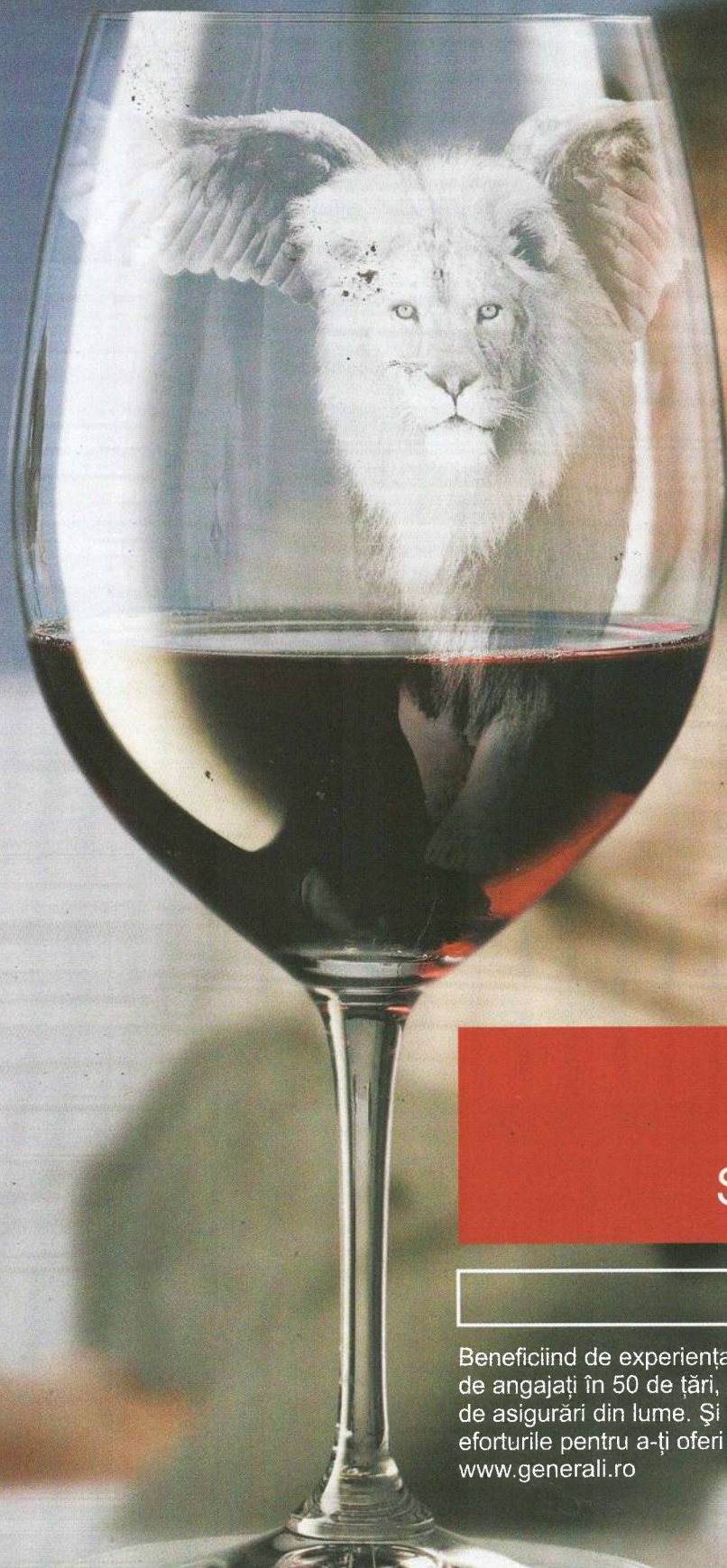

Feromonii lui Petre Roman au atârnat femeile de la Apaca

Cosmin Zidurean susține că iubirea este una dintre stările care nu au de-a face cu vârsta: „Un îndrăgostit face chestii la fel de idioate și la 16 și la 80 de ani. Ți se poate întâmpla oricând, vezi cazul Petre Roman. Deși, din câte știu eu, de la prieteni și cunoștințe comune, el o ține tot așa, de pe la vreo 18 ani. E un îndrăgostit perpetuu, deci e un caz fericit. Dacă vă amintiți chipul lui, în cele mai grave momente politice pe care le-a trecut, avea, așa, un soi de detașare, ca și când nu acolo ar fi fost locul lui, ca și când ar fi avut mereu lucruri mai importante de făcut. O să râdeți, dar femeile de la Apaca au reacționat bine, au simțit potențialul. Că, altfel, au mai fost bărbați frumoși în politica românească. Îndrăgostitul, însă, are un ceva anume. De la gesturi, mers, fel de a privi, până la emiterea de feromoni. Dacă trecem în altă zonă, s-au observat și modificări în aură. La îndrăgostiți, culoarea predominantă este roz, altfel foarte rar conturată”.

E bine să știi
că te poți bucura de viitor.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.
www.generali.ro

sănătate

„Chirurgia este grea și cere sacrificii. Ea... se face... nu se vorbește!” Asta e deviza profesorului Ioan Timaru. Și strategia de a refuza sau, mă rog, a amâna la nesfârșit un interviu. Pentru că domnia sa n-are timp de vorbe. De vreme ce atâtea

vieți îi atârnă în mâini. Taie în cancer mai ceva ca-n brânză. Și vindecă aproape pe bandă rulantă. Uneori spre miraculos. Pacienții operați de el ar umple, lejer, Piața Universității. Numărul lor a trecut, demult, de zece mii. De mai că le-ai pierde șirul. Dar nu și în cazul de față. Toate intervențiile chirurgicale sunt filmate, fotografiate, ordonate pe teme. Profesorul Timaru are o bibliotecă fabuloasă de „beletristică medicală”. Adică mană cerească pentru chirurghii tineri. Și material științific valoros pentru sesiuni, comunicări sau congrese, din țară și din străinătate. Toate acestea făcute, evident, pe cheltuiala lui. Pentru că bucuria unui mare chirurg este să dea. Sănătate multă și învățătură. De unde și grija părintească pentru medicii din echipa sa. Care îi vor duce mai departe harul. Când trec pe holuri, pacienții îi arată cu degetul. „Ai lu’ Timaru”, în Spitalul Militar, și nu numai, este, deja, un titlu de noblete medicală.

Timaru *contra* cancer

Gl. (r) Conf. Dr. Timaru Ioan

● Medic primar chirurg
la Spitalul Clinic de
Urgență Militar Central
- secția Chirurgie II ●
Conferențiar universitar
la catedra de chirurgie

din cadrul Institutului Medico-Militar ● Membru al: Societății Române de Chirurgie, Societății Române de Chirurgie Oncologică, Uniunii Medicale Balcanice, Societății Balcanice de Medicină Militară ● Membru corespondent al Academiei de Științe Medicale din România ● Autor și coautor la elaborarea a 117 articole și lucrări publicate în reviste de specialitate sau susținute la diverse comunicări științifice interne și internaționale ● Autor a trei cărți de specialitate publicate în țară: *Gastrectomia totală și lărgită în cancerul gastric*, editura Teora, 1999; *Atlas de patologie și tehnici chirurgicale*, editura Teora, 2000; *Tratamentul chirurgical al evențărilor postoperatorii*, editura Printech, 2001

La prima operație, a rămas cu un picior în mână

„Are aprobarea juridică să despice un om“

▼ V-ați dorit să fiți chirurg sau așa a fost să fie?

– Mi-am dorit! Profesoara mea de anatomie din liceu m-a orientat spre asta. Mi-au plăcut biologia și anatomia, eram primul din clasă. Și-apoi, mi-a zis și mama: „Ioane, fă-te doctor!“ A fost bolnavă de icter și era un medic, Rossman, la noi, la Bacău, care a făcut-o bine. Îmi aduc aminte că m-a impresionat prin bunătatea lui. Mergeam la el acasă și noi, ca oamenii săraci, ne minunam de lucrurile din casă, de aerul acela elegant, boieresc. Am dat la facultate, la Iași, și n-am intrat. Așa că m-am înscris la

Școala sanitară din Bacău și, după absolvire, că am ieșit primul, am fost reparatizat la Spitalul județean, la chirurgie. Secție care, de altfel, îmi era destul de cunoscută. Făcusem practica acolo, în timpul școlii. Am început cu nenea Filip, brancardierul. Căram bolnavii în căruță, aveam acces în sala de operații. Ca asistent medical, am făcut de toate. Eram îmbrăcat ca și medicii și lumea îmi spunea „domn’ doctor“. Și cum obrazul meu crăpa de rușine, m-am apucat de învățat pentru facultate. Îmi luam ture de noapte, ca să mă pot pregăti. Numai că mi-a venit sorocul și m-au luat în armată. M-am cerut la București, că acolo vroiam să dau la facultate. Și uite-așa am intrat, al cincilea, la Institutul Medico-Militar, secția Medicină Generală. Dar eram chitit pe chirurgie.

– Cum a fost prima operație la care ați participat?

– Eram elev la școala sanitară și doctorul Gheorghe Popovici II, că mai era unul, opera o bătrână, cu o cangrenă foarte urâtă. Eu trebuia să-i țin piciorul, uscat și negru. Îl tăiau cu un fierăstrău, zânga-zânga, mirosea a os încins și, deodată, crâh, am rămas cu o bucată de picior în mână. Mă uitam nedumerit și nu știam ce să fac. Doctorul mi-a zis să-l arunc în lighean. Și acum îmi amintesc cum a zdrăngănit ciotul ăla negru și uscat în ligheanul metalic. Asta a fost prima mea operație.

– Mulți chirurghi sunt specializați într-o anumită zonă, ca să zic așa, și își văd de „bucata“ aia. La dumneavoastră, din câte știu, nu există granițe: inimă, vase, abdomen, ovare, ochi...

– Sunt de modă veche, mi-a plăcut să le fac pe toate. Nu m-am oprit, am trecut de granița chirurgului de chirurgie generală. Nu mă mai ocup doar de abdomen și atât. Și să vă spun și de ce. Într-un cancer gastric, de pildă, tumora poate să invadeze și esofagul. Deci trebuie deschis și toracele, că nu poți altfel. Și doar n-o să chem pe altcineva pentru asta! Deci trebuie să fac și chirurgie toracică. Alt caz, tumora-mamă dă

metastaze în cele două ovare. Așa că trebuie să operezi și acolo. Ar fi mai mare rușinea să chem un ginecolog. Nu, mulțumesc, mai bine să mă cheme alții pe mine când apar complicații.

– Care este raportul dintre „transpirație“ și „inspirație“ în munca unui chirurg?

– E multă muncă fizică, deși n-ai crede. Trebuie să tragi, să depărtezi, îți sunt soliciitate coloana, membrele, musculatura. Eu am noroc, la mine e mai simplu, am doar 1,66 de metri, sunt mai aproape de pământ, am centrul de greutate mai jos. De-abia când ai terminat simți cât ți-a fost de greu. Atunci realizezi că mori de sete, că trebuie să fugi la toaletă, că ți-o fi foame... În timpul operației n-ai cum să te gândești la asta.

– Chiar dacă operația durează ore în șir?

– Chiar! Am avut o operație de esofagoplastie în care am intrat ziua la 12 și am ieșit la 12 noaptea. Era un băiat cu o arsură groaznică pe esofag. S-a dus să-și taie fânul și a luat o sticlă în care credea că e bere. A băut substanță caustică, și încă o cantitate destul de mare, că stătea culcat, în căruță, și înghițitura a fost zdravănă. Din fericire, l-am salvat, trăiește și astăzi. Pe lângă efortul fizic, și consumul intelectual este mare. În plagă ai multe posibilități și tu trebuie să o alegi pe cea mai bună, cea mai eficientă, fără prea mulți timpi de gândire. Pe un chirurg bun îl definesc mintea, văzul și simțul tactil. Legătura dintre acestea e „inspirația“. În operație ești ca un mare șahist pe o tablă de șah. Te uiți și trebuie să vezi mișcarea salvatoare imediat!

– Cât contează modelele, profesorii, în formarea unui chirurg?

– Chirurgul tânăr învață de la oricine, și de la asistentă și de la profesor. Trebuie să fie, foarte atent, să caște ochii, să fure.

O tumoră abdominală de peste șase kilograme

Doamna Valeria Stoenescu, pensionară, din București, tocmai a trecut printr-o operație foarte dificilă. Echipa Timaru i-a scos, din abdomen, o tumoră gigant, de peste șase kilograme: „Nu am avut nici un fel de dureri, așa că eu am crezut că mă îngraș, pur și simplu. Când am ajuns la spital, domnul profesor m-a certat, mai întâi. Că mă operase și în 2001, iar eu n-am mai venit la control. Apoi mi-a făcut, urgent, toate investigațiile, ca să știe de unde pleacă, să fie el sigur. Are o dragoste de pacient cum n-am mai văzut, pe care o transmite și nici nu știți ce mult contează asta, când ești bolnav. Că talentați or mai fi și alții. Dar om ca dumnealui mai rar. Dacă ajungi pe mâinile lui Timaru, nu trebuie să-ți mai faci griji, că își face el destule. După operație, am vrut să-i dau și eu ceva și m-a scos afară din cabinet. A zis că lasă, când te faci bine îmi dai o icoană. Mâna a doua a fost doctorul Mușat și a treia – doctorul Nica. Toți se poartă frumos și cred că aici e tot meritul celui care conduce echipa. Până și fetele de la sala de operație sunt deosebite. Le-am rugat să-mi pună sub cap, în timpul intervenției, două icoane la care țin eu foarte mult: Maica Domnului și Sfântul Nectarie. Când m-am trezit din anestezie, am căutat sub pernă și icoanele erau acolo“.

Rugăciunea unui mare chirurg: „Ajută-mă, bunicule!”

„Ionică Timaru are vinulețul făcut de el”

Chirurgia e o meserie practică, dar și foarte specială. Oricine poate trata zece pacienți, dar nu oricine poate opera. Chirurgul este singurul care are aprobarea juridică să despică un om. Dacă o face altcineva, intră în pușcărie. Revenind la modele și profesori, eu am avut nume mari: Traian Oancea, Ion Juvara, Iuliu Șuteu, Cezar Petrescu, Corneliu Dragomirescu, Dan Rădulescu, Vasile Cândea...

– **Câți miniștri ai Apărării ai operat?**

– Cam pe toți: Gheorghe Tinca, Ioan Mircea Pașcu, Victor Babiuc... Apoi „o armată” de generali, zilele trecute, consilierul prezidențial Constantin Degeratu...

– **De ce vin toți la dumneavoastră?**

– (Râde) Că sunt băiat bun, primitor, cald...

– **Operați și rude, prieteni?**

– Pe toți, lumea zice că-s nebun, nu scapă nimeni. Știu că fac bine, așa că nu mă împiedic în sentimente. Mi-am operat toată familia, nu-i dau pe mâna altuia, eu îi fac!

– **Se întâmplă și minuni în chirurgie? Situații care evoluează cu totul altfel decât vă așteptați?**

„Ai lu' Timaru”

Cristian Mușat: „E un chirurg extrem de talentat și de inspirat, în cazurile foarte grave, care nu sunt în cărți, găsește exact soluția optimă. Mortalitatea și morbiditatea, în intervențiile lui chirurgicale, sunt sub media mondială, ceea ce mi se pare o performanță greu de egalat. Sigur că și noi creștem, dar nu știu dacă ajungem să-i umplem pantofii!”

Remus Nica: „Și-a sacrificat toată viața ca să facă bine oamenilor. Este o îngemănare de talent, forță și pricepere, stăpânire de sine, și, aș spune, chiar și noroc. Cineva, acolo sus, îl iubește! Și are un har... că va lăsa un con mare de umbră în urma lui. Noi suntem mai normali și, din păcate pentru noi, toată lumea ne va compara cu el”.

Andrei Tudoran: „Întotdeauna apreciază cât am acumulat și de ce suntem capabili. Are răbdare să ne explice ce și cum trebuie făcut. Și mai are un fler cu totul special. Chiar dacă ești tobă de carte, în operație ai nevoie și de altceva, ca să alegi metoda salvatoare.”

Sebastian Doboș: „E foarte generos cu sfaturile și nu are rezerve în a-și împărtăși experiența. Din punctul meu de vedere, profesorul Timaru este o școală, mult peste cele pe care le-am absolvit, deja.”

– Sigur că multe evoluții sunt imprevizibile. Există tumori mici care dau metastaze multiple și tumori voluminoase care nu dau metastaze întinse. Deși nu te-ai aștepta, pacientul trăiește, îl vezi după nu știu câți ani. Într-un stadiu avansat de cancer, însă, nu se întâmplă minuni. Mai poți doar să prelungești viața bolnavului și să-i dai o stare de confort.

– **Înțeleg că operația de cancer este mult mai complicată decât una „țintită” pe un organ...**

– Chirurgia mare e de sistem, nu de organ. Într-un cancer gastric, de pildă, nu trebuie scoasă doar tumora din stomac, ci trebuie să mă adresez și sistemului limfatic, să scot ganglionii, și celorlalte organe invadate, splină, pancreas, poate și metastaze hepatice. E un fel de curățenie generală, ca să-i dai cât mai multe șanse pacientului.

– **Credeți în Dumnezeu? Vă rugați uneori pentru reușita unei operații?**

– Sunt creștin, sigur că există și ceva deasupra, dar nu am o reprezentare a lui Dumnezeu de genul unui gigant care ne ține în palmă. Pe „Doamne-ajută!” îl am de la mama, de când plecam la școală. Atunci mă rugam să nu mă asculte la lecții, când nu eram pregătit. Am copilărit cu un străbunic din partea mamei, un țăran cu ȋțari, opinci din piele, cămașă de in lungă până la genunchi, centură neagră cu chimir, cu ținte din alamă, ca la hainele militare. Eram patru frați, doi băieți și două fete, dar bunicul ăla pe mine mă iubea cel mai mult. Și eu țineam la el pe măsură. A murit la 90 de ani, când eram în liceu. Vă spun toate astea pentru că mă gândesc la el și acum. Uneori chiar îl rog: „Ajută-mă, bunicule!”

– **Cum funcționează „echipa Timaru”?**

– Am o echipă tânără, valoroasă și de mare perspectivă. Operez alături de Cristian Mușat, medic primar, Remus Nica, preparator universitar, Andrei Tudoran și Sebastian Doboș, rezidenți. Doctorul Adrian Zăciu este anestezistul echipei. Aș vrea să-l menționez și pe dr. Bătcă Viorel, general de brigadă, șeful secției Chirurgie II. Și Dana Buzărnescu, șefa Blocului operator, apoi Mariana Bogriceanu, asistenta șefă... Actul medical are o mare complexitate, dar nu e militară, cu un chirurg principal care dă ordine. E colaborare, înțelegere, consens între mâini și minți. O împletire a gesturilor, ca o simfonie. Imaginați-vă niște pianști cântând, niște mâini care nu se întâlnesc, nu se ating, dar împreună înalță o simfonie superbă. Chirurgia se fură, vă spuneam, dar nu avem ce discuta dacă n-o dai mai

departe. Am văzut chirurși care operează cu sala închisă, ca nu cumva să li se fure tehnica. Prinde unul câte o chichiță și o ține doar pentru el. Nu se face așa ceva! Eu și colegii mei facem școală în plagă, în ăia 20 de centimetri pătrați, că acolo e bălălia!

– **Cum împăcați chirurgia, care vă vrea cu totul, și viața de familie?**

– Nu ai cum să le faci pe toate, mai furi de aici, mai pui dincolo, renunți la ceva. La mine, întâi a fost profesia, apoi familia. Din fericire, soția înțelege, e tot medic, oftalmolog. Chirurgul nici hobby-uri nu-și prea permite, decât dacă sunt mai de casă. Nu poți pleca la vânătoare, prin munți, de pildă, că se ivesc urgențe și trebuie să ajungi la ele. Eu mi-am făcut o casuță la Belciugatele, la 32 de kilometri de București. Simplă, fără turnulețe, dar e cea mai mare realizare a mea. Stau pe mal de baltă, am pomi, gazon, trei câini lup. Mă adoră, eu le fac toate poftele, ne jucăm împreună. Am și viță-de-vie, grădină de legume, tata, care a făcut 83 de ani, acum e acolo, lucrează pământul. Îmi place să sap, să cosesc, mă ocup de vie. Ionică Timaru are vinulețul făcut de el, a învățat și treaba cu țuica...

– **Copii aveți? I-ați „contaminat” de chirurgie?**

– Am un băiat de 30 de ani, e informatician la Banca Națională. Soția a vrut să-l facem doctor, dar nu s-a potrivit. Înainte de admitere, l-am adus la spital și i-am arătat totul. Apoi i-am dat o săptămână de gândire. Răspunsul a fost clar: „Tată, nu-mi place!”

– **Vă deranjează ceva în organizarea actuală a sistemului medical?**

– Cred că medicii și chirurșii nu au ce căuta în politică. Chiar și pe câmpul de luptă, un medic e obligat să-i dea ajutor adversarului, dacă e rănit. Apoi, ca să faci un act chirurgical îți trebuie un anume confort, aparatură performantă... Sigur că te deranjează când nu le ai. Și nu le avem pe toate, nu mă întrebăți de ce. Dar talent chirurgical în România este de dă și pe-afară! Numai că nu poți progresa doar cu asta. Sigur că sistemul trebuie pus la punct. M-am întrebat, de pildă, dacă omul dă bani pentru sănătate, toată viața, prin contribuția respectivă, de ce nu i se dau banii înapoi când își pierde sănătatea? Că-s banii lui! Și nici nu prea știu unde sunt aceste fonduri, că nu s-au făcut zeci de spitale, în ultimii ani.

– **Dacă aș fi zâna bună, ceea ce nu este cazul, ce dorință ați avea?**

– Mi-aș dori să călătoresc, să fiu pe o plajă, în țările sudice, printre cocotieri, să privesc răsăritul...

– **Și de ce n-ați făcut asta până acum?**

– Ei, timpul, poate că și banii...

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**

În mai, românii vor cânta:

Liubi, Liubi, I love You!

Întâi a fost ideea de a face ceva original. *Mister M* și Vlad Crețu creaseră linia melodică și orchestrația, dar lipseau versurile și cine să o interpreteze. Apoi, văzând spotul *TVR* care anunța data limită pentru concursul *Eurovision 2007* și la presiunea prietenei sale Elena, *Mister M* a hotărât că nu trebuie ratată ocazia. Pe 10 ianuarie a.c. s-au strâns în studiou șase băieți: *Mister M*, Vlad Crețu, Andrei Ștefănescu, Kamara Ghedi, Ciro de Luca și Valer Răileanu, și au format trupa *Locomondo*, rebotezată acum *Todomondo*. Fiecare membru al trupei a participat activ la versificația piesei în șase limbi. Așa s-a născut melodia *Liubi, Liubi, I love You*, un succes care se dorește reeditat la Helsinki.

In sala de protocol de la *TVR*, trupa *Todomondo* s-a reunit pentru un nou interviu. Componentii formației, proaspăt reînțorși dintr-un turneu în Ucraina, sunt obosiți, dar puși pe glume și mici șotii. Râd unii pe seama celorlalți, sunt foarte volubili, doar Kamara e un pic mai somnoros. La început, fiindcă apoi, când se încinge atmosfera, devine extrem de comunicativ. *Todomondo* s-a înscris inițial la concursul *Eurovision România 2007* sub numele de *Locomondo*, dar fiindcă în

turneul de promovare a melodiei în Cipru, mai exista în țara gazdă o formație cu același nume, băieții s-au hotărât să-și schimbe numele. „*Todomondo* reprezintă o întâlnire culturală foarte frumoasă, chiar au apărut forumuri pe net cu persoane care-și zic *todomondiști*. Înainte erau *locomondiști*. E foarte amuzant și onorant să știi că în numai trei luni am reușit să facem ceea ce alții nu au putut face în zece ani de existență. Este cu adevărat o minune, un mesaj de la Dumnezeu pe care noi trebuie să-l ducem la Helsinki și de acolo în întreaga lume”, spune

entuziasmat Kamara. Băieții cântă în șase limbi: *Liubi, Liubi, I love You*, dar mesajul este același: toleranță și iubire. Kamara cântă în franceză, Ciro de Luca în italiană, Valer în rusă, Andrei în română și *Mister M* în spaniolă. Despre numele de *Todomondo* se poate spune că este cum nu se poate mai potrivit. Trupa, prin melodia *Liubi, Liubi, I love You*, nu numai că se adresează întregii lumi și vrea să cucerească mapamondul, dar este un mix multicultural și etnic. De pildă, Ciro de Luca este pe jumătate român, pe jumătate italian și are și ceva sânge maghiar,

Şase pentru Helsinki

Locomondo, alias Todomondo

Valer e din Cernăuți, Kamara e din Guyana Franceză, dar este și român, după mamă. Singurul român 100% e Andrei. Deși provin de la trupe diferite, băieților nu le-a fost greu să închege o echipă unită, care să evolueze ca și când ar avea deja în spate câte doi-trei ani de existență pe piață. „Cred că *Todomondo* e un destin, toate lucrurile s-au legat atât de bine, nu a fost nimic premeditat, forțat, totul a venit de la sine, ca și cum ar fi trebuit să se întâmple așa“, crede Vlăd Crețu. Până la momentul 12 mai 2007, când va avea loc finala de la Helsinki, băieții todomondiști nu se vor concentra pe nimic altceva decât pe piesa *Liubi, Liubi, I love You* cu tot ceea ce implică ea și pe concerte de promovare în țările care au invitat România să participe. Printre acestea se numără și Franța. „Suntem foarte bucuroși că am fost invitați să cântăm inclusiv în Franța, fiindcă de obicei această țară, ca și Anglia, sunt mai rezervate cu astfel de primiri. Vom ajunge și în Spania, avem cam 12

turnee, deja am onorat două dintre ele – Cipru și Ucraina, unde am fost aplaudați la scenă deschisă. Ne va fi foarte dificil să le facem pe toate, dar trebuie să recunoaștem, noi, spre deosebire de alți participanți români la edițiile *Eurovision* anterioare, beneficiem de aceste turnee de prezentare. Doar Luminița Anghel și Mihai Treistariu au participat la astfel de evenimente. Este foarte important să mergi cu melodia în turneu, fiindcă lei contact cu publicul din altă țară, care are alte exigențe decât publicul tău, e oarecum și o repetiție pentru marea finală, deși ceea ce vom prezenta la Helsinki va fi un moment unic. De asemenea, te obișnuiești și nu mai ai atât de multe emoții. Sigur că trebuie să transmiți emoție de pe scenă, dar acel gen de emoție e constructivă, pe când trercul nu. Cine a beneficiat de aceste promovări peste hotare s-a văzut. Nu contează doar cele trei minute cât te afli pe scenă la Helsinki, chiar dacă ai și un videoclip.

Cine își închipuie că merge la marea finală *Eurovision* și a câștigat publicul, face o gravă eroare. Să nu uităm că la Helsinki vor participa nume sonore precum Brian de la *East17*, DJ BoBo din Elveția, va fi o competiție dură, dar noi sperăm să câștigăm și să nu-i dezamăgim pe toți cei care

ne-au susținut, vor fi trupe foarte bune, extrem de bine pregătite, iar noi trebuie să ne ridicăm la nivelul lor și chiar să le întrecem“, declară *Mister M. Todomondo* crede în șansa sa, iar Kamara susține că Dumnezeu le-a dat deja câteva semne că vor câștiga: „Le-am spus despre un prim semn pe care l-am avut și nu m-au crezut, dar s-a adeverit. A fost o poză făcută de către noi, întâmplător, după videoclip, în care Vlăduț stătea cu o pipă în gură, Ciro era îmbrăcat foarte elegant, avea și un fular la gât, Bogdan era cu un trandafir pe care-l mirosea, iar eu și Valer eram pe lateral în timp ce Andrei stătea cu mâinile ridicate. Le-am zis: Uitați-vă bine! Vlăduț fumează victoria, Ciro o îmbracă, Bogdan o miroase și Andrei o arată. A mai fost un semn, Valer are pe cartea de vizită fotografia lui cu un glob pământesc în mână, deci *Todomondo*! Rețineți, cartea de vizită și-a făcut-o toamna trecută, pe când nu existam ca trupă. Și-o făcuse pentru firma lui de traducere. Și mai am o fotografie pe telefonul mobil, suntem toți la Bușteni și, întâmplător, când am făcut fotografia, în spate era un indicator care arăta sens unic, în sus, deci ascensiune. Sunt semne de la Dumnezeu pe care poți să le vezi și să le crezi sau nu. Important este că eu le-am văzut și cred în ele“, conchide hotărât Kamara.

Cine sunt Todomondiștii?

Mister M (Bogdan Tășcău), 29 de ani, are o prietenă, Elena, cei doi sunt împreună de șase ani. În '95 începe alături de trupa MB&C, scoate primul album dance din România '96 – *Romanian Jingle* plus alte trei albume, zece compilații și trei LP-uri. Trece apoi la cariera solo sub numele de *DI. Problemă*, perioadă în care mai scoate trei albume și șapte compilații, în 2005-2006 decide să-și mai schimbe odată numele în *Mister M*. Din 2001 are propriul studio, începe producții muzicale cu artiști și trupe precum *Andra*, *Nico*, *Blondi*, *Alb Negru*. „Când tata a vrut să urmez o carieră militară ca și el, l-am refuzat. Acum sunt mândru de această hotărâre, fiindcă am crezut în ceea ce fac, deși în primii mei doi ani de muzică nu am câștigat nimic“, susține Bogdan.

Andrei Ștefănescu (Alb Negru), 29 de ani, prietena sa este Anca de la *ASIA*, cochetează cu psihologia, așa că în trupă i se spune Dr. Andrei. „Sunt chel, bărbos... și foarte frumos – adaugă Kamara râzând. Sunt românul adevărat, dacă ei mai au câte o genă de pe la alte nații, eu nu am, de aceea și în videoclip joc rolul

„Undeva cineva
te iubește,
nu uita / Spune
da, iubita mea, știi
cum e cu
dragostea /
Oriunde ai fi,
oricât ai sta, te
vol aștepta /
Inima îmi spune
ea, aici e casa
ta.“

de român“, declară mândru Andrei. Trupa *Alb Negru* s-a format datorită fotbalului, Andrei îl știa pe Kamara de la echipa de fotbal a artiștilor, așa s-a născut formația și deja cei doi au scos pe piață trei albume.

Kamara Ghedi (Alb Negru), 31 de ani, divorțat: „Lumea spune că am 31 de ani, eu nu știu dacă e așa, după față am 22 de ani, nu înțeleg cum poate spune cineva că am 31, nu e drept, nu e adevărat! Dragii mei, am 22 de ani! Sunt tătic, am o fiică de șapte ani. În prezent sunt solo. Sunt liber de orice obligație. Sunt liber, da!“, declară mucalit jurnalistul trupei *Todomondo*. Kamara a sosit în România în '97, cu o bursă de studii la Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării – Universitatea București. „Aveam mai multe variante, puteam alege între Germania, Franța sau România. Am ales România fiindcă mama e româncă, sora mea e aici. Am dorit să revăd România, m-am apucat mai întâi de fotbal, când m-am întâlnit cu artiștii de la naționala de fotbal a artiștilor, mi-a plăcut ideea de muzică și fotbal. În plus, în familia mea a existat o bogată tradiție muzicală, străbunica mea a fost Maria Filotti, mama a urmat Conservatorul, bunicul e actor la *Teatrul Bulandra*, bunica a fost balerină la *Opera Română*. Mi-a plăcut foarte mult ideea că românii m-au adoptat din prima, cred și pentru că sunt ceva mai bronzat!“, susține șiret Kamara.

Ciro de Luca, 36 de ani, a fost 15 ani la Carabinieri, a făcut de-a lungul timpului și cabaret și teatru, a lucrat cu fiul lui Eduardo di Filipo și vărul lui Marcelo Mastroianni, Lorenzo Mastroianni. Din '99 locuiește în România, dar și în copilărie venea în țară, la bunicii săi de la Fetești. „Am o prietenă alături de care sunt de trei ani, dar ne cunoaștem de opt ani, peste o lună ne vom logodi, o cheamă Marinela și e româncă 100%“. În trupă, *Ciro de Luca* este considerat, în glumă, responsabilul de instrucția militară.

Valer Răileanu, 33 de ani, este căsătorit cu Svetlana, cei doi au o fiică în vârstă de cinci ani, Iolanda – „fetița tatei care nu poate dormi dacă nu e tăticu' alături de ea“. „Sunt din Cernăuți, toată familia mea e acolo. Deși soția mea locuia la doar cinci kilometri de mine, noi ne-am cunoscut aici, la București, în 1996. Am două birouri de traducere și o agenție imobiliară, am urmat studii muzicale la Cernăuți, dar până la *Todomondo* nu am mai urcat niciodată pe scenă. Pe Kamara îl știam de la fotbal. Nu ne mai văzusem de doi ani, când, după Revelion,

m-am hotărât să-l sun pe Kamara și să-i urez *La mulți ani!* Cred că a fost un semn de la Dumnezeu, așa mi s-a propus să mă alătur trupei, mai ales că știu foarte bine rusa“, spune Valer. În *Todomondo*, pe lângă partea muzicală, Valer este filosoful și șugubățul trupei. Omul responsabil cu buna dispoziție. „Ieri Andrei povestea că vrea să-și ia un ATV. Dar Valer nu știa ce înseamnă, i-am explicat că e un fel de motocicletă pe patru roți, iar el a replicat mucalit: un fel de tractoraș din ăla mai mic? Și încă ceva! Oriunde merge, lui Vale îi e cald. În general, dacă nouă ne e bine, el moare de căldură, dacă nouă ne e frig, el spune că-i e bine. La televiziunea din Kiev era un frig extraordinar, lui Valer îi era numai bine. Era odată la munte, afară zăpadă mare, Valer deschide geamul: *Oh, ce bine, o leacă de oxăjen!* Are niște replici mortale“, povestesc membrii trupei.

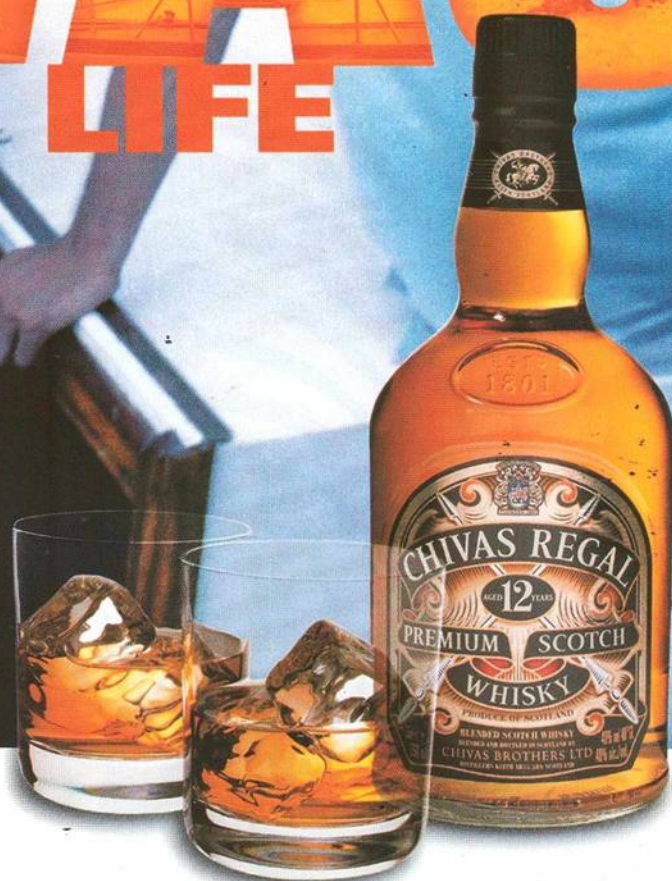
Vlăduț Crețu (de la Supermarket și Hara), 25 de ani, născut și crescut în Giulești, adică bucureștean sadea. Locuiește în Giulești, vizavi de stadion, poate spune că a văzut mai toate meciurile *Rapid*-ului, de la balcon. Fără a fi un microbist convins, Vlăduț consideră *Rapid* echipa sa de suflet. „Sunt membru fondator al trupei *Supermarket*, care va rămâne în continuare trupa mea de suflet, acolo mi-am văzut visul cu ochii în ceea ce privește muzica. Colaborez și cu trupa *Hara*, joc în spectacolul *Sânziana și Pepelea* la *TNB*, am terminat Conservatorul. Așa cum am crezut în anii de început ai trupei *Supermarket* în șansa noastră, cred, la fel de entuziast, în *Todomondo*. Cred cu tărie că proiectul *Todomondo* va câștiga *Eurovision*, fiindcă simt că Dumnezeu ne susține.“

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr și arhiva TVR

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

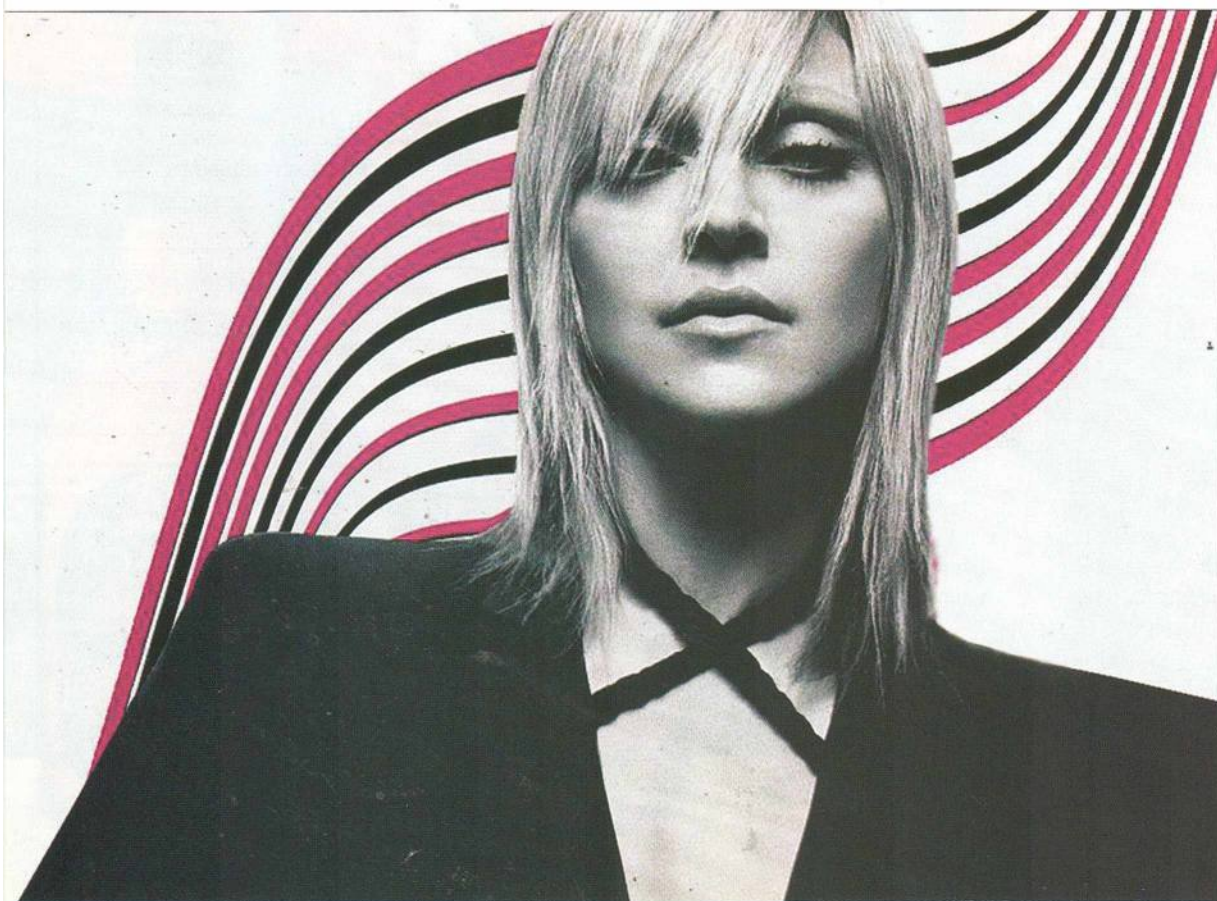
Călătoria inițiativă a Madonnei

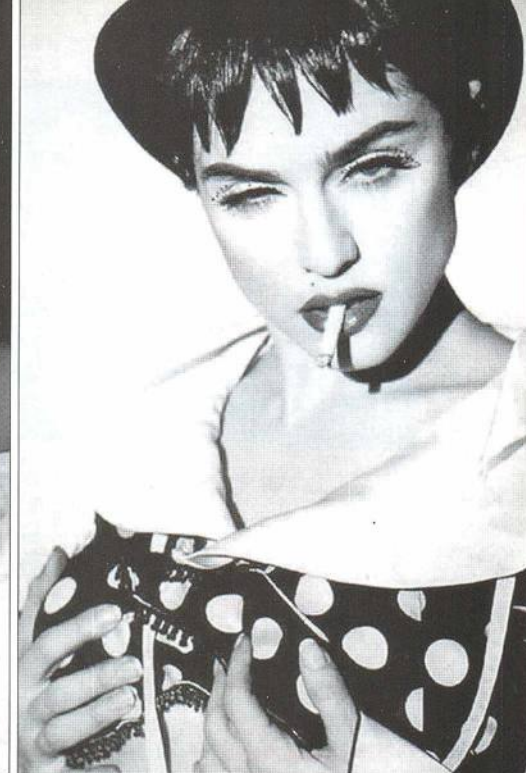
Catholicism – yoga – kabbalah

Știință și totodată religie ocultă, bazată pe cărți sacre precum *Sepher Yetsirah* și *Zohar*, bazată pe o numerologie având corelații magice între astre, calendar, organele corpului uman și precepte morale, KABBALAH ne introduce în mistica lui *Nephesh* – corpul fizic –, *Ruach* – sufletul care plutește între intelectual și „activ” – și *Neschamah* – spiritul a cărei esență supremă tinde spre cunoașterea unității originare absolute – și ne sugerează că, întâi de toate, „omul materializat și supus influenței pasiunilor trebuie în mod voluntar și liber să-și regăsească starea primordială; el trebuie să-și recapete nemurierea pierdută. Pentru aceasta el se va reîncarna ori de câte ori va fi necesar până când va învăța să-și răscumpere păcatul originar prin forța universală și atotputernică: iubirea” (Papus). Ce legătură au toate acestea cu controversata divă pop Madonna Ciccone Ritchie? După un lung slalom printre sex, succes, artă, mariaj, naștere, alte religii, *star*-ul a ajuns la această destinație ce pare în sfârșit finală, care o face să îndemne, într-unul dintre cântecele ultimului ei album, cu o impresionantă siguranță a revelației, *I'm going to tell you about Love / Let's forget your life (...) In the demonstration of this evidence / Some have called it Religion / Would you like to try? – Îți voi vorbi despre Dragoste / Uită-ți viața (...) Spre demonstrarea acestei dovezi / Unii l-au spus Religie / Ai vrea să încerci?. Okay, Madonna, Go!*

„Totul este o călătorie”, spunea Madonna despre unul dintre concertele sale din turneul *Blond Ambition*. Și întocmai, precum performanțele scenice ale divei pop sunt adevărate scenarii despre călătoria artistică inițiativă, așa și viața *star*-ului nu este altceva decât o continuă reinventare de sine, un *travel* al descoperirii cathartice. Deși o elevă excepțională la liceul din Detroit, având oferta unei burse la o universitate locală, Madonna preferă să-și aleagă cariera de dansatoare, un vechi *hobby* urmat cu asiduitate din copilărie sub îndrumarea unui instructor care-i spune pentru prima dată minionei de nici un metru șaizeci, cu o figură mai degrabă comună, că este frumoasă. Madonna Louise Ciccone nu a comentat niciodată asupra eventualelor sale relații intime de minoră cu profesorul de dans, dar, în orice caz, el a fost *number first*ul ei spiritual, încurajarea lui pozitivă dovedindu-se a fi exact ceea ce avea nevoie ambițioasa tânără. „Vreau să cuceresc lumea”, avea să declare ea mai târziu. Pleacă, așadar, la New York cu câțiva dolari în buzunar. „Cred că a fost cel mai curajos lucru pe care l-am făcut vreodată”, afirma Ms Ciccone. Se instalează în camera minusculă a unui hotel zero star și înfruntă incredibil de frustrante dificultăți financiare, lucrând, printre altele, pe post de chelneriță la gogoșeria în nuanțe roz-bonbon *Dunkin' Donuts*. Aceasta deși reușise să plece în câteva turnee alături de trupe de dans, cu o foarte modestă alocație însă. Nimic nu o descurajează totuși pe tână aspirantă la faimă, căci, așa cum ne-o descrie o prietenă a ei, Madonna era întotdeauna de un *natural high*, adică având o bună dispoziție innăscută. La scurt timp, începe să cânte și să danseze în diferite cluburi alături de câteva formații.

And the rest is history. 1987 deja, *Who's That Girl World Tour*, cu hituri precum *Holiday*, *True Blue*, *La Isla Bonita*. Mărturisesc că sunt o fană a Madonnei și îmi amintesc și astăzi cum, în adolescență, eram încântată de ritmurile exotice ale *Insulei drăguțe*, ascultate de pe balconul hotelului Savoy de la Mamaia. Yoi, ce vacanță! Îmi amintesc, de

**O virgină
catolică**

**Erotica,
Lourdes,
Don't Cry
for Me
Argentina**

**Ladies & Gents este
cel mai proaspăt,
cel mai tare, cel mai
dansabil, cel mai kabba-
listic album al star-ului.
Al zecelea din cariera sa,
Confesiuni pe ringul
de dans (2005) conține
elemente împrumutate
din muzica disco a anilor
'70 precum și nuanțe
tipic Madonna și – mai
ales – profunde conotații
religioase. Albumul
conține 12 cântece (vezi
cei 12 apostoli) și tex-
tele sunt, în mare parte,
adevrate invitații la
călătorii mistice prin
lumea Kabbalei.**

asemenea, cum, la București, în cercurile amicelor mele – vai, atât de elevate! – circula o revistă *Paris Match* care, în asenimentul fetișcanelor *bonton*, o critica la sânge pe Madonna, editorii ilustrându-și dezgustul cu câte o poză a tinerei *star* în costum de baie, pe marginea unei piscine, sugându-și burta.

În afară de conotația sexuală a artei ei, cântăreața a făcut mare abuz de-a lungul primei părți a carierei ei de simbolismul catolic, declarându-se și expunându-se ca fiind o ferventă credincioasă. Nu că asta le-ar fi plăcut catolicilor. Pe itine-rațiul turneului *Who's That Girl* s-a aflat și Italia, unde a avut loc primul ei *open clash* cu Vaticanul. Papa Ioan Paul al II-lea și-a îndemnat turma să boicoteze concertele *boytoyitei* și Preasfinția Sa și-a exprimat ulterior ultragiul la auzul veștii că tocmai se ridica o statuie uriașă a Madonnei în orașelul Pacentro de unde provenea familia tatălui ei.

Papii pot să se indigneze, dar artiștii trebuie să continue să se exprime. În 1989, Ms Ciccone lansa un nou album, *Like a Prayer* – *Ca o rugăciune* – o creație aclamată până și de elitista revistă *Rolling Stone*. În același an, Madonna semnează un contract de folosire a propriei imagini în reclamele *Pepsi* pentru suma de 5 milioane de dolari. Reclama pentru televiziune era cât se poate de decentă, diva evoluând la petrecerea de aniversare a unui copil. **Dar**, imediat producției acesteia i-a urmat lansarea video-clipului *Like a Prayer*, a cărui vizionare o recomand tuturor fanilor de simbolism religios gen *Codul lui Da Vinci*, sau, în fine, promotorilor unei viziuni emancipate asupra creștinismului. SCANDAL. *Pepsi* nu a mai

transmis reclama și Madonna n-a fost să devină icoana *Pepsi* spre deosebire de o mai palidă umbră a ei, la aproape două decenii distanță, anume Christina Aguilera.

Madonna și-a păstrat însă în buzunar cele 5 milioane și, în 1990, pornește în fabulosul turneu mondial *Blond Ambition. Ladies & Gentlemen*, unul dintre cele mai *cool show-uri* ale tuturor timpurilor: Madonna masturbându-se pe un pat în mijlocul scenei pe melodia *Like a Virgin*, Madonna instigând impetuos, în costumația ei cu desuuri albe deasupra unui costum *business* negru, *Come on, girls, Express yourselves!*, Madonna cântând și dansând *super-șic-ul Vogue*, un omagiu adus artiștilor hollywoodieni, printre care Marilyn Monroe, pe care o imită în mod creativ, inclusiv printr-o ulterioară relație cu John F. Kennedy, Jr., Madonna interpretând alături de dansatori un număr în care sugerează apartenența la Mafie etc. etc. Nu este de neglijat, din perspectivă înclinației ei către *L o v e*, apariția în același an a albumului *The Immaculate Collection* și în special a videoclipului de la *Justify My Love*: Madge se perindă printr-un hotel parizian în scene alături de amantul ei din viața de toate zilele, sex-simbolul gay și actorul indic Tony Ward, scene de SM cu homosexuali și lesbiene și inclusiv scene de nuditate. Poftim, Madonna, cum te-ai ales cu interdicerea filmulețului tău atât de *cool* de pe mai puțin *cool-ul* canal MTV!

1992 este anul în care Madonna își publică albumul de artă nud, *Sex*, care cuprinde fotografii SM și de expunere în spații publice. *Huo!*, a decretat critica. Tot în 1992 își lansează ceea ce a fost con-

siderat de lupii moraliști un „album porno“, deși, dintr-un total de 14 cântece, numai trei sunt – cei drept – extrem de sexuale: *Erotica*, *Where Life Begins* – *Unde începe viața* (ghici unde!) – și *Did You Do It?* – *Ai pș-o?* Turneul internațional care i-a urmat, *The Girlie Show*, a provocat scandal în diferite colțuri ale lumii, Madonna pozând ca *dominatrix*, dansând alături de dansatori topless și cât pe ce să-și rateze primul show din cariera sa în tocmai predestinatul Israel.

Madonna are pe Dracul în ea și nu ia pauză. În 1994, lansează *Bedtime Stories*, un album cu inflexiuni R&B, ilustrat cu videoclipuri la limita experimentalului, purtând amprenta atât a ezoterismului catolic precum și a unor elemente de yoga, un nou *hobby* al Zeiței Transformărilor. 1995, *Something to Remember*, colecție conținând cele mai bune balade ale starului, cu videoclipuri arătând de data aceasta o Madonnă calmă și matură. Pozează în același an într-o serafico-modernă rochie albă pe coperta revistei *Paris Match* care o citează în subtitlul său principal: *Astăzi sunt fericită și vreau un copil*.^{*} Și diva știe să obțină ceea ce-și dorește: rolul în filmul *Evita* în care o interpretează pe la fel de controversata ca și ea Eva Perron și în care cântă aproape non-stop, frângându-ne chiar inima la melodii pecum *Nu plânge pentru mine, Argentina*, peliculă care-i aduce mult râvnitul *Oscar* pentru cea mai bună actriță într-un muzical. Același an al turnărilor, 1996: Plimbându-se prin *Central Park*, Madonna îl întâlnește pe Carlos Leon, care avea să-i devină instructor de fitness, amant și inseminator. Pe data de 14 octombrie a anului, Madonna, în vârstă de 38 de ani, dă naștere fetei Lourdes Maria (Lola)

Kabbalista Madonna

În 2006, turneul mondial *Confessions* s-a lăsat iarăși cu scandal pe ici, pe colo. Catolicii și-au exprimat ultragiul la vederea performanței ei în care era atârnată de o cruce și purta o coroană de spini pe cap. L-a tachinat pe Papa Benedict al VI-lea invitându-l la concertul său de la Roma. La Moscova, Biserica Ortodoxă, cât și Federația Comunităților Evreiești și-au îndemnat membrii să-i boicoteze concertul.

Ciccione Leon. Tatăl copilului nu rezistă însă mult timp în umbra Divei și, deși ea îi oferă sume impresionante, cuplul se desparte în 1997.

Încă din 1997, Madonna este membră a unei secte evreiești ale cărei practici stârnește oprobiul comunității ebraice ortodoxe, surprinderea sau chiar dezaprobarea și teama publicului larg. Este vorba de așa-numitul *Kabbalah Centre*, sub conducerea Rabinului Philip Berg, pseudonimul lui Feivel Gruberger. Învățăturile și doctrinele cultului sunt denumite *bergism*, căci se pare că secta este adânc centrată pe cultul personalității. Rabinul și cea de-a doua soție a sa, Karen, sunt idolatrizați de către membri drept „cuplul regal”. Rabinul este mai degrabă un guru și, conform relatărilor unor foști sectanți, abuzează cu lăghețe de misticism și spălarea creierului. Pentru cei interesați, sunt 14 Centre Kabbalah, dintre care șase în SUA, trei în Israel și câte unul în Canada, Mexic, Chile, Brazilia și Franța. Madonna s-a îndreptat spre sectă când era gravidă și extenuată după filmările de la *Evita*. Ea căuta „o ancoră”, în asemănare cu Liz

Taylor, o altă adeptă care încearcă să găsească „lumina Kabbalei”. Dacă ați avut ocazia să le vedeți pe cele două star-uri în public sau pe Madonna într-un concert măcar sau fie și pe coperta ultimului ei album ori în videoclipul de la *Get Together*, ați remarcat probabil că ele poartă la încheietura mâinii stângi o brățară-șnur de un roșu aprins, totem al bergismului. Mai rău e că secta este acuzată de foști membri de abuzuri fizice și morale atroce, inclusiv împotriva copiilor. Nu se știe cu exactitate de ce, dar acestora din urmă secta pare să le acorde o mare importanță, Madonna participând cu sume uriașe la proiectul de caritate al *Kabbalah Centre: Spiritualitate pentru copii*. Madonna a mai donat de asemenea 21 de milioane de dolari pentru o școală de kabbalah pentru copii. O altă donație a divei este o luxoasă casă pentru instructorul ei personal de kabbalah, Rabinul Eitan Yardeni. Este de asemenea demn de reținut că Madonna a primit un nume biblic, *Esther*, a vizitat Isaelul în repetate rânduri pentru a participa la diverse sărbători evreiești în sânul poporului ales și că nu mai ține concerte vinerea, căci aceasta este ziua în care Sabbathul începe.

Kabbalah pare să i se potrivească la fix Madonnei, căci ea este mai inspirată ca oricând. În 1998 lansează albumul *Ray of Light – Rază de lumină* – o foarte reușită și inedită combinație de melodii cu iz oriental și *techno rave*. *Frozen – Înghețat* – are vădite inflexiuni arabo-evreice, videoclipul prezentând-o pe Madonna în deșert, într-o vestimentație neagră care-i acoperă întregul trup și cu tatuaje yemenite pe mâini. Al doilea cântec al albumului se mută în Asia, Madonna incantând rugăciunea yoghină *Om shante* – un fel de „O, Doamne!”, iar în technotronicul clip de la *Ray of Light*, ceea ce pare o adolescentă anorexică – nu altcineva decât starul – dansează în ritmul îndrăcit pe care-l vizează toți puștii care îngurgitează pilule de ecstasy la ultra-gioasele *rave party*. Atenție la discordanță: Madonna tocmai a împlinit 40 de ani și știe ce face. Sora Estera este într-adevăr „mai rapidă decât o rază de lumină” și neobosită. În 1999, ea participă la coloana sonoră a filmului *Austin Powers: Spionul care mi-a tras-o*, iar melodia și clipul de la *Beautiful Stranger*, în care comandantul MI5 alias Michael York îl informează pe agentul său Austin Powers că bela demnă de Matahari este „o maestră a deghizărilor”, este o capodoperă a genului. Chiar așa: câte *look-uri* nu a schimbat Madonna de-a lungul carierei sale?

2000 este anul albumului *Music*, care reprezintă o explorare artistică a spiritualității și a faimei în melodii precum *Don't*

Tell Me sau *Music*, în care star-ul elucidează problema într-un mod atât de inspirat: *Music makes the bourgeoisie and the rebel – Ești burghez și rebel datorită muzicii*. 2000 este totodată anul în care diva se mărită cu regizorul britanic de film (vezi celebrul *Jocuri, poturi și focuri de arme*) Guy Ritchie, cu care are, imediat, un băiat, Rocco John Ritchie. Cuplul a adoptat ulterior alți doi băieți, unul dintre ei, bebelușul din Malawi, anul acesta, cu binecunoscutul tam-tam.

Madonna nu mai plecase în turneu de opt ani și este timpul s-o facă în 2001: *Drowned World Tour*. În 2002 a compus și a interpretat cântecul pentru filmul *James Bond: Die Another Day (Mori într-o altă zi)*, care a primit atât o nominalizare la Oscar pentru cel mai bun cântec original, cât și la *Zmeura de Aur* pentru cel mai prost cântec.

Albumul *American Life* din anul 2003 are calitatea moscului: unii îl adoră, iar alții îl urăsc. Extrem de îndrăzneată, colecția prezintă fața mai întunecată a muzicienei. Astfel, videoclipul de la *American Life* ilustrează războaie, explozii, sânge. Madonna însăși s-a răzgândit și, cu o zi înainte de a fi transmis în Europa, l-a refăcut în imagini care o arată evoluând în fața steagurilor multor țări. Versiunea originală exprima în orice caz opiniile politice ale starului. Căci, da, Madonna face, printre altele, politică. Ea i se opune deschis și constant președintelui George W. Bush declarând că, din cauza lui, „viitorul copiilor mei este supus riscului”. Ea continuă: „Din păcate, guvernul nostru nu poate vedea marele plan. Ei gândesc la o scară îngustă. Suferă de sindromul *Cu ce mă aleg eu din asta?* Simplu adevăr este că administrația actuală a compromis incredibile șanse de a reuni Lumea, de a promova pacea în regiuni care nu au cunoscut decât războiul, de a încuraja sănătatea în locuri care sunt devastate de boală, să ne facă să ne simțim mai în siguranță prin a se ridica la nivelul principiilor noastre pe plan intern și internațional. Simplu adevăr este că politica administrației noastre actuale nu reflectă ceea ce este marea America”.

Un alt *hit* important al albumului este *Hollywood*, o extrem de inspirată introspecție asupra vieții de star. Cu toate noile sale atracții la bord, în 2004 Madonna se îmbarcă pentru turneul internațional *Reinvention*, poate nu cel mai reușit din cariera sa. Vezi, spre exemplu, cum relativ proaspăta mămică britanică evoluează într-o fustă scoțiană. *Snif!* Unde au dispărut sutienu și portjartierul de deasupra costumului *business*?

text: Claudia Golea

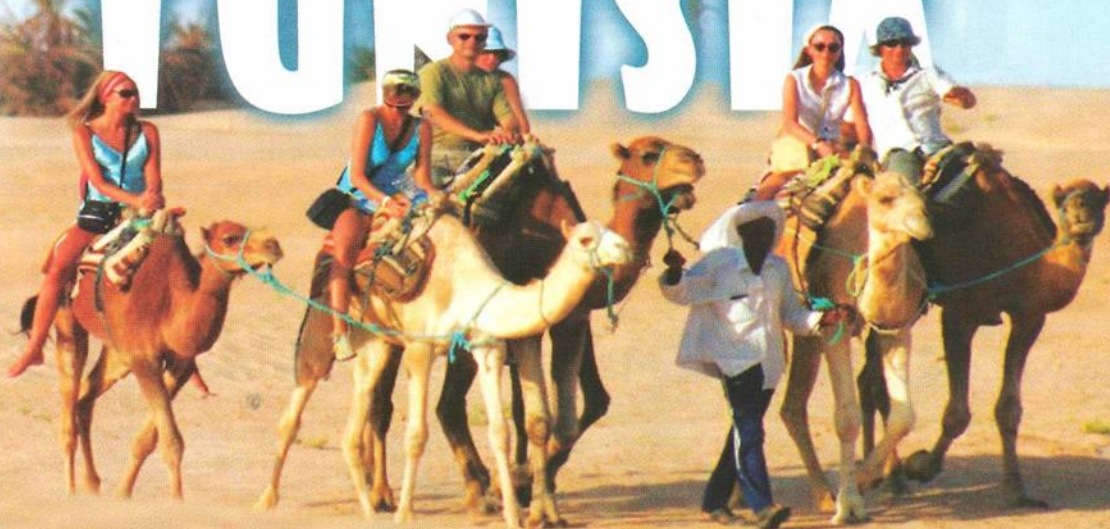
cupon
REDUCERE -10%

Pentru prezentarea la înscriere cu
revista ce conține acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA 198 EURO

Marhaba Club 3* - 275 euro Houria Palace 4* - 288 euro Le Royal 5* - 476 euro

Toate pachetele includ:

- transportul cu avionul;
- transferurile;
- 7/14 nopți cazare cu
mic dejun/demipensiune/all inclusive;
- asistență turistică

Drumurile noastre toate / „se vor exploda“ vreodată?...

Sindromul Mihăilești

În linia „celebreelor“ (credem!) noastre reportaje de o pagină, inaugurăm, acum, o rubrică de *Follow-up* clasic, în credința că presa română are, uneori, memorie scurtă. Trebuie să se întâmple ceva, să se întâmple din nou, să reedităm, adeseori, nenorocirea (din păcate!), ca să ne dăm seama că ar fi putut fi evitată.

Majoritatea experților consideră că drumurile sunt de departe cele mai periculoase și mai expuse la accidente dintre toate modurile de transport. Când o cisternă e încărcată ochi cu substanțe toxice, inflamabile sau reactive chimic și este implicată în accidente situația e dramatică.

● **Mihăilești, 24 mai 2004**, 50 de km până la Buzău. Moartea a venit cu un camion și a luat 18 suflete. Pe locul unde monstrul de fier, încărcat cu 20 de tone de azotat de amoniu s-a răsturnat, a luat foc și a explodat, azi, în semn de omagiu, se află ridicat un ansamblu de trei monumente închinat pompierilor, celor doi jurnaliști și cetățenilor aflați în trecere în clipa nefastă. Este liniște acum la Mihăilești, iar locuitorii comunei își văd fiecare de treburile zilnice. ● **Buzău, 12 februarie 2007**, ora 4.30, pompierii sunt alertați deoarece există scurgeri de gaze la un vagon-cisternă din gamitura de tren care transporta 38 de tone de dioxid de carbon lichid de la Iași către Combinatul chimic din Pitești. Imediat o echipă de pompieri se deplasează la locul incidentului și remediază situația. Din fericire nu sunt victime. ● Între localitățile Armeniș și

Piatra Scrisă, jud. Caraș-Severin, 2 martie a.c., pe drumul european E 70, un tir acroșează o cisternă ce transporta 3.000 de litri de gaz lichefiat. Cisterna se răstoarnă la câțiva metri de șosea, pericolul de explozie plutește în aer. Fiindcă nu au existat scurgeri de substanțe, echipele de intervenție reușesc să izoleze perimetrul și problema este rezolvată.

Sunt trei situații de accidente grave oarecum similare, dar al căror deznodământ a fost diferit. De fiecare dată, însă, când aud asemenea știri, buzoienii au, parcă, o altă reacție decât cei care nu au trăit momentul Mihăilești. Oamenii fac imediat legătura cu eveni-

mentul de acum trei ani. „La trei ani de la acel nefericit accident, buzoienii nu au uitat de explozia de la Mihăilești și, când suntem confrunțați cu o situație de urgență, compară

totul cu ceea ce s-a întâmplat la Mihăilești, practic acel tragic incident a devenit un eveniment de referință”, susține col. Constantin Ene, șef Inspectoratul pentru Situații de Urgență Buzău. Totuși, Constantin Ene spune că situația de la Buzău și cea de la Mihăilești au avut mai multe deosebiri decât asemănări. „Orice situație de urgență are caracteristicile ei, nu putem face comparație între evenimentul de la Mihăilești și incidentul din gara Buzău. Asemănări? Doar faptul că ambele incidente au avut loc pe timpul transportului de substanțe periculoase și s-au produs din cauza unor defecțiuni tehnice. Când vorbim despre deosebiri, aici trebuie să spunem că: a fost diferit mijlocul de transport – unul rutier, celălalt feroviar; la Buzău, spre deosebire de Mihăilești, nu au existat victime; substanța transportată în cazul Buzău a fost un gaz inert, lichefiat sub presiune, pe când la Mihăilești era vorba despre o substanță explozivă în anumite condiții. Însăși situația de fapt a fost alta: la Buzău incidentul în sine reprezenta

un pericol, ori la Mihăilești inițial s-a produs un incendiu, care a provocat ulterior explozia devastatoare. Mai mult, accidentul recent nu putea sub nici o formă să aibă urmările celui din 2004, în cel mai rău caz, putea avea loc o explozie mecanică (fără a fi urmare a unei reacții chimice), aceasta dacă vagonul-cisternă ar fi fost implicat într-un incendiu masiv, fapt puțin probabil.” Și acum se derulează procesul celor răspunzători de accident, în dosarul 743/2005 fiind inculpați: fostul director al Combinatului *Doljchim*, Ion Gherghe, patronul firmei de transport *Mihtrans*, Mihai Guna, și patronul firmei de transport *Ney Transport*, Ionel Ionuț Neagoe. Au existat voci care au incriminat și modul în care pompierii au intervenit în accidentul de la Mihăilești. „Din respect pentru actul de justiție și pentru memoria victimelor, vă rog să-mi permiteți să nu discutăm cine și ce vină a avut. Pot să vă spun că au apărut o serie de acte normative care reglementează transportul substanțelor periculoase, cele mai importante prevederi fiind: limitarea cantităților care pot fi transportate, interzicerea efectuării acestor transporturi în timpul week-end-ului și al sărbătorilor legale, însoțirea unor transporturi de către instituțiile abilitate ș.a.m.d.”, precizează col. Constantin Ene. Șeful ISU Buzău adaugă: „Transporturile de substanțe periculoase pe căile rutiere sau căile ferate au fost și sunt destul de frecvente, fiecare implicând anumite riscuri. Din nefericire, din cauze obiective, dar și subiective, acestea se pot solda și cu accidente care pot pune în pericol transporturile pe căile respective, viețile oamenilor etc. Marfa se transportă fără să se verifice dacă mijloacele de transport sunt echipate și pregătite corespunzător, starea avansată de oboseală a conducătorilor acestor camioane, tiruri etc., lipsa de pregătire a acestora pentru situații deosebite ș.a.m.d. Prevenția constă tocmai în luarea în calcul a cauzelor care duc la asemenea catastrofe.”

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **ISU Buzău**

Col. Constantin Ene:
„Într-un fel sau altul toate substanțele sunt transportabile, doar condițiile în care se transportă sunt diferite. Pe căile de comunicație se pot transporta materiale diferite, de la cele banale până la cele mai periculoase.”

the Power of Transformation

Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România,
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 99; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

O meserie de voie-de nevoie:

Informatori ai poliției

Informatorii au fost aproape tot timpul blamați indiferent de mediul în care au trăit. De cele mai multe ori, numele lor a fost ținut secret de câte un anchetator zelos. Cu toate acestea, există cazuri celebre în care șefi ai mafiei au acceptat ingrata poziție de „ajutor” al anchetatorilor. De la exemple cunoscute precum cel al lui „don Tomaso Buscheta”, groparul mafioților sicilieni de la mijlocul anilor '80, și până la infractorii mai cunoscuți din România nu este decât un pas.

**În lipsa legii,
poliția face...
blaturi**

**De la spoitorie
la sifonărie**

Casele „conspirative” și zecile de polițiști care se ocupă de un informator aflat în programul de protecție a martorilor sunt subiecte de filme sau file din dosarele întocmite de anchetatorii din alte țări. În România lucrurile se mișcă mult mai greu.

În afară de o casă galbenă, care sare în ochi oricui se plimbă cu mașina în jurul Academiei de Poliție, „colaboraționiștii” autohtoni nu prea au unde să fie ascunși. Actele normative care reglementează drepturile martorilor sub acoperire sunt o utopie.

Posibilitățile de translocare a unei familii în România sunt extrem de mici, iar fondurile poliției pentru astfel de situații sunt aproape inexistente. În ace-

ste condiții, oamenii legii se descurcă așa cum pot. În cele mai multe cazuri, tehnica „închisului de ochi” este cea mai adecvată pentru a transforma un glorios infractor în umil „informator”.

Majoritatea liderilor lumii interlope din România au fost suspectați de anumite legături cu poliția, serviciile secrete sau procuratura.

Emblematic pentru informatorii din cele patru zări este cetățeanul Titișor Ion. Începuturile carierei sale de „colaborator” se regăsesc într-o încheiere de ședință a Tribunalului București de la finele anilor '80. Atunci, personajul care avea să fie cunoscut sub numele de Fane Spoitoru fusese transformat peste noapte din inculpat în martor, un martor al acușării; „declarațiile inculpatului sunt infirmate de declarațiile martorului Titișor Ion”, se spune în respectivul document care atestă faptul că Spoitoru îi înfierase pe foștii complici, spre deliciul anchetatorilor.

Peste ani și ani, legăturile „fiorosului” lider al lumii interlope cu organele de anchetă se pare că au continuat. Așa se face că Nuțu Cămătaru a arătat de mai multe ori cu degetul spre Fane Spoitoru când a vrut să îl indice pe cel care l-a turnat: „Spoitoru este un turnător. În pușcărie dădea informații la SIPA”, a declarat, de mai multe ori, răspicat, fostul lider al familiei care a dominat Bucureștiul din 2000 până în 2004.

Declarațiile sale par să aibă noimă, mai ales că în momentul în care autoritățile habar nu aveau cum să îl aresteze pe Miron Cozma (fost coleg de celulă și fin al lui Titișor) s-a folosit o poveste susținută doar de declarațiile nașului Spoitoru.

În decembrie 2004, Cozma fusese

eliberat prin celebrul decret de grațiere al lui Ion Iliescu. Președintele de atunci revocase decretul, dar pentru reținerea lui Cozma era nevoie de un mandat. Cineva a inventat atunci o poveste cu o recuperare pe care fostul lider al mine-riilor a pus-o la cale împreună cu Nuțu Cămătaru din celula sa de la Rahova pe care o împărțea cu Ion Titișor. Singurul audiat în acest caz – Ion Titișor.

Sandu și Marian Ilie, cunoscuți ca frații Gemeni, au terorizat și dominat o bună bucată de vreme lumea interlopă din București. De la trafic de stupefiante până la taxe de protecție și furturi mărunte, toate infracțiunile au purtat într-o anumită perioadă girul celor doi frați.

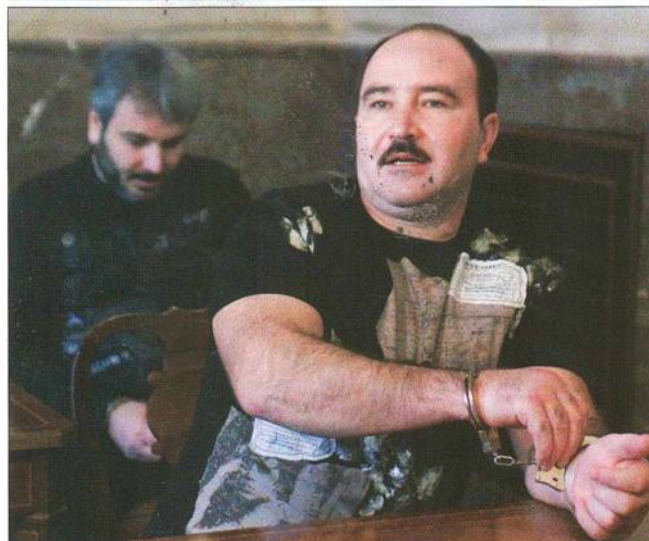
Cu toate că erau respectați peste tot în lumea interlopă, cele două personaje au avut tot timpul un stigmat destul de greu de dus – acela de informatori.

Implicați în celebrul dosar *Port-bagajul*, nășiți de unul dintre cei mai feroce mafioți ruși, Iuri Radulov, frații Gemeni au dominat lumea interlopă bucureșteană vreme de mai mulți ani. Principali suspecți ai unor asasinate la comandă, cei doi au scăpat de fiecare dată pentru că au avut o relație acolo unde trebuia. Deși atât Sandu, cât și Marian, susțineau că relațiile lor erau plătite cu bani, gurile rele lăsa- de înțeles că informațiile ar fi fost cele care i-ar fi determinat pe polițiști să fie indulgenți cu cei doi mafioți.

Pe rând, niște infractori kurzi, Mihai Bucurenciu, Iuri Radulov, Ahmet Mmetin au ajuns să aibă probleme cu poliția. Singurul punct comun al acestora era reprezentat de legăturile pe care le aveau cu Sandu și Marian Geamănu.

Suspiciunile cu privire la cooperarea celor doi frați cu poliția au apărut de mai

**Gemenii —
echilibristica
între servicii
secrete
și mafia rusă**

**Sportivi
turnători**

**„Ferească
sfântul
să se
nimerească
cineva la mine
în declarație”**

multe ori, atât în perioada cât ei erau închiși cât și în perioadele în care ei erau liberi.

Marian Geamănu a declarat la un moment dat că șefii poliției le-au cerut să ajute autoritățile în timpul mineriadei din 1999: „Voiau să ne strângem mai mulți și să așteptăm autocarele cu mineri la intrarea în București”, declara Marian Ilie, fără să explice de unde atâta prietenie cu poliția.

De altfel, Marian Geamănu a fost implicat într-o tranzacție eșuată cu stupefiante. Afacerea era controlată de UM 0215 (actualmente Direcția Generală de Informații și Protecție Internă din MAI). Ținta era atunci prinderea traficantului Sașa Dogmatov. Povestea este susținută și de o înregistrare a unor alte servicii secrete a telefonului avocatei Lidia Peter. Aceasta susținea într-o convorbire cu un magistrat al Curții de Apel București că frații Gemeni sunt oamenii serviciului secret al internelor. Zvonurile au fost confirmate și de faptul că în anul 2000, Marian Ilie, urmărit internațional timp de două luni, a ales să se predea la UM 0215.

Obiceiurile proaste ale infractorului au continuat și în penitenciar, când se pare că el a fost „transferat” de la UM 0962 la SIPA (serviciul de informații al

Ministerului Justiției). În 2002, o rețea de traficanți de stupefiante este prinsă de autorități. Infractorii introduceau droguri în penitenciarul Jilava. Atunci, Petrișor „Cristofor” Duduianu declara răspicat: „Sandu Geamănu este sifonul numărul unul” făcând referire la faptul că Alexandru Ilie turnase autorităților toată rețeaua de traficanți.

Claudiu Mușat a controlat vreme îndelungată afacerile ilegale din Regie. Aproape tot ce se petrecea în zecile de discoteci din complexul studentesc trebuia să aibă girul lui Mușat. Acesta a fost implicat și în dosarul *Portbagajul*. Acuzat de furtul banilor lui Mihai Bucurenciu, Mușat a fost arestat la aproape patru ani de la producerea faptei.

Acest lucru se pare că nu l-a impresionat prea tare pe sportiv care a făcut repede pact cu autoritățile. La nici un an de la arestare, Claudiu Mușat a oferit o declarație după dictare pentru a ajuta procurorii să aresteze un fost lider al lumii interlope — Coco Anghel.

Fără o declarație incriminatoare, anchetatorii nu puteau pune mâna pe fostul mafiot. Retras din afaceri, Coco Anghel nu mai comitea fapte penale și era greu să fie băgat la închisoare. În aceste condiții s-a apelat la serviciile lui Mușat care a scris după dictare. La scurt timp mascații au intrat în casa lui Coco și l-au arestat în cadrul unei acțiuni în care a căzut victimă și Gheorghe Mustață, fostul șef al galeriei de la *Steaua*.

Genică Boerică a fost șef de aprozar înainte de 1989. El a ajuns însă repede să monopolizeze afacerile cu alcool din sudul țării. De asemenea, ajutat de anumite persoane din anturajul securității, Boerică devenit să fie capul unei rețele infracționale arabe care a creat prejudicii de 2.500 de miliarde de lei vechi statului român prin returnări ilegale de TVA.

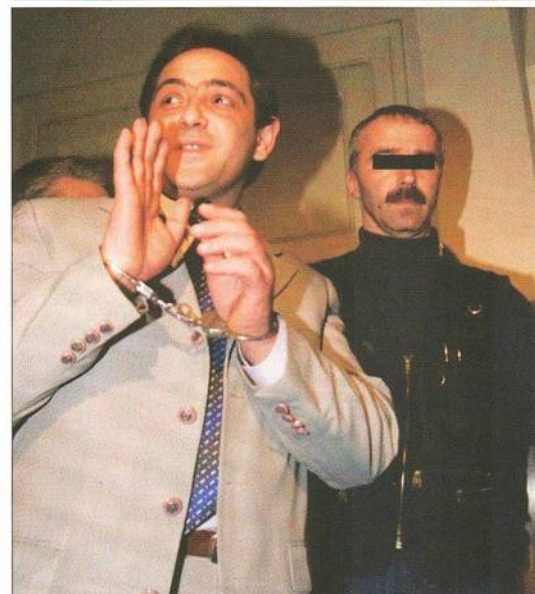
După ce PSD a pierdut alegerile din 2004, Boerică a fost arestat. Nici cei mai optimiști membri ai familiei sale nu sperau ca el să obțină eliberarea. Mafiotul s-a lăsat repede convertit.

La o ședință de judecată la care a întârziat, Boerică a ajuns extrem de vesel. Întrebat de judecător care este motivul bucuriei, Genică a spus: „Voi fi eliberat. Patru ore am scris declarații la DNA. Despre Năstase. Ferească sfântul să se nimerească cineva la mine în declarație”.

Într-adevăr, la scurt timp, Boerică era eliberat și inclus în programul de protecție a martorilor.

text **Mihai Belu**

foto **Rompres și Mediafax Foto**

Antalya, regina all-inclusive-ului

Sunt multe lucruri care-mi vin automat în minte când mă gândesc la Antalya. Centrul vechi, Kaleici, cu străduțele lui înguste și casele turcești de lemn cu coloane de piatră, bulevardul comercial modern cu șirul de palmieri de pe mijloc, luxoasele lanțuri hoteliere cu fantastice grădini și fântâni arteziene, leandrii și florile lor dementiale, țărmul stâncos, înalt de vreo 30 de metri, de unde se văd îțindu-se în zare apele de cleștar ale Mediteranei, cascadele de la marginea orașului și... primă zi de școală. O primă zi de școală cum n-am mai văzut, în care elevii fiecărei școli erau îmbrăcați în uniforme diferite și colorate, cu fanfară și majorete, cu defilare pe artera principală din centru și cozi la tonetele de înghețată.

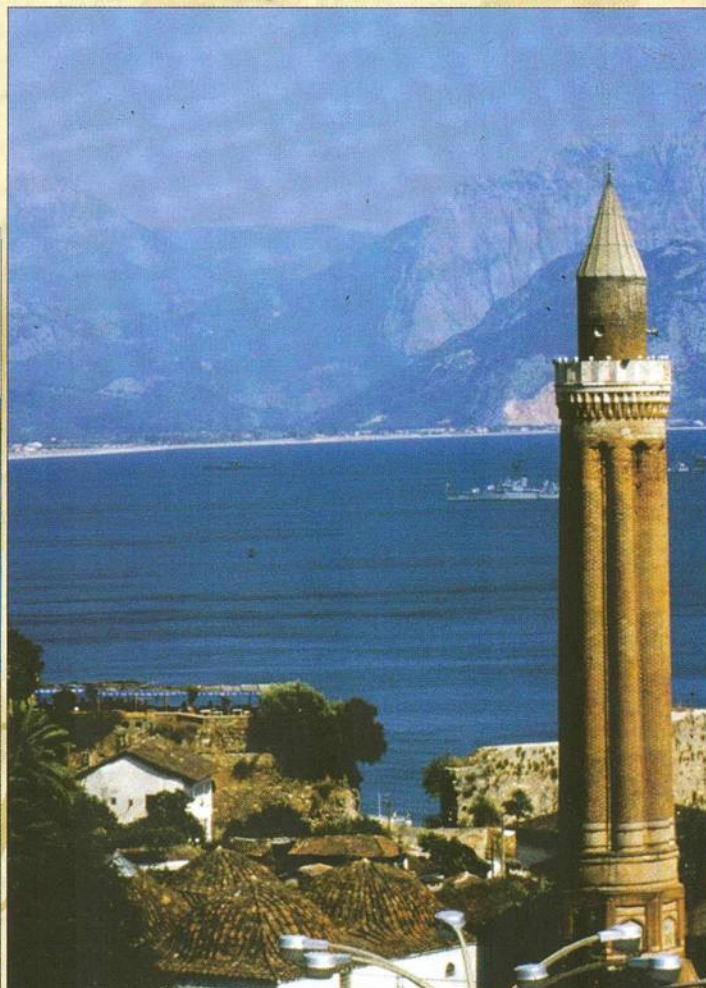
Sigur că îmi vine să râd când mă gân-

desc cum am ajuns în Antalya, dar atunci, prin 1999, eram și eu mai tânăr, mai neli-niștit și mai dornic de aventură. Și-apoi... toate la timpul lor, acum n-aș mai face-o. Am mers cu autocarul, doamnelor și domnilor. Douăsprezece ore până la Istanbul, cu toți bișnițarii care umpluseră culoarele cu saci îndesați cu marfă românească, și alte douăsprezece ore până în Antalya. Cu o oprire de 36 de ore în capitala Turciei, unde am dormit la un hotel cu vedere la Bosfor. Și unde am vizitat, într-o mare fugă, nu atât moscheile, cât mai ales bazarul. M-am minunat și am trecut din Europa în Asia cu ochii la casele și blocurile turcești neterminate, la apartamentele singuraticе, dar locuite, din câte-o clădire de genul celor începute de Ceaușescu (într-un bloc de trei etaje, să

zicem, era tencuit și finisat pe interior un singur apartament; oamenii nu se sinchiseau de asta, își vedeau de viață și de deprinderile zilnice, femeile întindeau rufe acolo unde ar fi trebuit să fie casa vecinului, bărbații își depozitau uneltele ceva mai încolo; sau mai încoace...). Apoi, în Asia, am văzut foarte clar diferențierea femeie-bărbat într-un autocar oprit la o benzinărie: un cearșaf mare și alb era pus fix la mijloc, iar femeile stăteau în spate, îmbrăcate în straie arăbești, în timp ce bărbații aveau rezervate locurile din față.

Din autogara aflată la vreo 20 de km de centru, am luat un minibus cu aer condiționat. Eram cu rucsacul în spate și căutam cazare. Am coborât undeva prin centrul vechi și înainte de a porni în căutarea lui El Dorado (o cameră ieftină)

Antalya este și va fi prima mea dragoste... turistică. A rămas adânc întipărit în memoria mea olfactivă (destul de „bazică” la esențe lucrate în laborator, dar bine pusă la punct când vine vorba de chestii naturale) parfumul portocalelor ornamentale crescute așa frumos și glossy în copacii de pe marginea drumului (și de peste tot).

m-am odihnit (împreună cu iubita mea) pe o bancă dintr-un parc superb, aflat tot așa, la vreo 20-30 de metri deasupra mării. La umbra unui palmier, evident. Așa de mult ne-a plăcut, că am pierdut vremea pe-acolo câteva ore, cu ochii la flori, la găze, la păsări, la turiști, la pescăruși, la... tot ce mișca în jurul nostru. Ne-a mers bine, am găsit o cameră mare, pe care am dat 14 dolari/noapte la o pensiune cochetă din Kaleici, cu grădină interioară și piscină cu șezlonguri. Și făceau bucătăria de-acolo niște kebab cu carne de oaie și tot felul de legume, immm!, o minune. Și storceau două portocale la pahar, oferindu-ți un fresh dulceacrișor de care nu te mai săturai. Nici nu era scump, cam 2 dolari de pahar (acum probabil e vreo 2 euro). Nici nu ratam ocazia de a-l bea oriunde, dar mai ales în marina grozavă aflată ceva mai încolo de vechiul amfiteatru.

Știu că nu sună prea inspirat, dar noul cu vechiul se-mpletesc grozav la malul mării: aici, pietrele bătrâne a căror așezare dau o rezonanță fantastică la festivalurile de muzică simfonică din fiecare vară, dincolo yachturile moderne cu aranjamente florale pe micuțele lor „terase”.

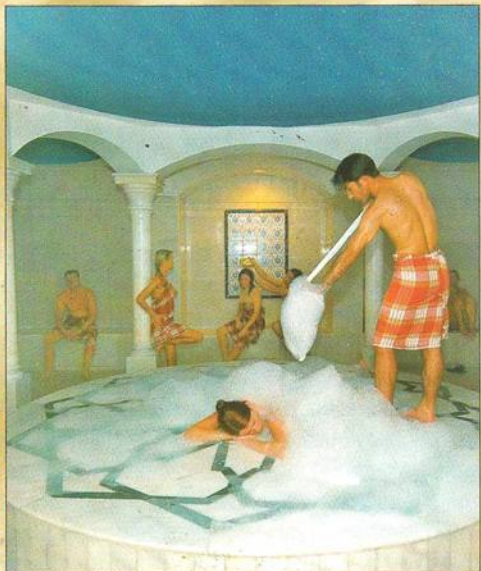
Marina se află într-un gol-fuleț natural, cu pereții la fel de stâncoși ca întreg țărmul Antalyei. Sute (sau poate mii) de portocali decorează, ca o dantelă, „pot-coava” de piatră din jurul micuțului port, iar jos, la poale, se află o salbă de terase, cafenele și restaurante. Străduțele urcă de acolo, înguste, cu case (foarte multe de lemn) de o parte și de alta, printre care se pierd o groază de buturi cu suveniruri, pensiuni, moteluri, minihoteluri etc.

Am descoperit, într-un târziu, și cele două plaje, aflate la cele două capete ale mega-orașului care este Antalya. Lara și Konyaalti. Iar lângă ele, hotelurile renumite ale Turciei, cu domenii întinse și cu *all-inclusive*-ul la el acasă. Am văzut și cele două cascade: Upper Duden, pe drumul spre Konyaalti, prin spatele căreia poți trece, dacă te țin nervii, ca-n *Ultimul Mohican*, sau Lower Duden, care plonjează direct în mare, în partea cealaltă,

spre Lara. Am trecut și pe lângă simbolul orașului, minaretul Yivli (ridicat din secolul al XIII-lea), care este decorat cu piatră neagră și țigle albastre. Am fost și la discotecă, am fost și la aquapark, am mâncat și înghețată... iar acum realizez cât de tare mi-e dor de Antalya. Norocul meu că vine vara!

Text și foto: **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte

Agencia Alibaba Tour, www.alibabatur.com, tel.: 021/317.50.40

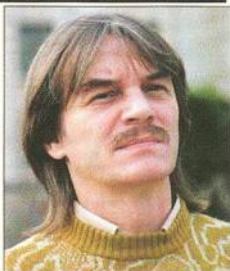
Pachetul include: zbor cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare, masa specificată, asistență turistică.

- Sahara Beach Hotel 3* – all-inclusive – de la 360 euro/pers.
- Park Claros Hotel 4* – all-inclusive – de la 402 euro/pers.
- Corinthia Club Hotel 5* – ultra-all inclusive – de la 542 euro/pers.

Agencia Prestige Tours, www.prestigetours.ro, tel.: 021/319.77.94

Pachetul include: transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare, masa specificată, asistență turistică

- Hotel 3* – de la 379 euro/pers., all-inclusive
- Hotel 4* – de la 475 euro/pers., all-inclusive
- Hotel 5* – de la 619 euro/pers., all-inclusive.

Tudor Călin Zarojanu

A fost odată ca niciodată...

...o uriașă speranță născută dintr-o teribilă disperare dublată de o cutremurătoare lehamite. Disperarea era alimentată de un lung șir de frustrări, spaime, nedumeriri și indignări, începând cu până azi rejustificata moarte a peste o mie de oameni, în decembrie 1989, și sfârșind – dacă ar fi existat vreun sfârșit! – cu insuportabila realitate aflată dincolo de cuvintele „La vremuri noi, tot noi!” Lehamitea era născută din aceleași jenante dimensiuni ale lumii în care trăiam, plus trista constatare că orice efort e inutil, orice alarmă e luată la mișto și orice tipăt e înăbușit.

Și totuși, speranța, plâpândă la început, creștea, aproape fără nici un sens. Până când a explodat într-o ne-mai-așteptată schimbare marcată în calendare în dreptul lunii noiembrie 1996. Cu peste un deceniu în urmă, așadar... Dacă ne pregătim – cu inevitabilă tulburare – să vedem pe unde ne vom afla la apropiata împlinire a celor 20 de ani nu dumasieni, ci brucanieni, iată că au trecut deja mai mult de zece cicluri anuale de când am crezut a doua oară că poate fi altfel. Prima dată crezuserăm asta chiar în decembrie 1989...

Dinu Gavrilescu, Anton Ionescu, Akoș Birtalan,

Romică Tomescu, Horia Ene, Alexandru Herlea, Sorin Botez – vă mai spun oare ceva aceste nume? Știți cu ce se ocupau? Or, poate, cu ce s-au ocupat ulterior? Căci au fost **MINIȘTRI AL ROMÂNIEI**, miniștri ai **SCHIMBĂRII** mult așteptate și mult promise, oameni care trebuiau să schimbe totul, de vreme ce forța care îi propulsa acuzase totul. Dar Victor Ciorbea vă mai amintiți ce a făcut? Dar Radu Vasile – în afară de faza cu Cozia? Dar Mugur Isărescu în mica lui aventură de premier, după care s-a întors cuminte la postul de guvernator pe viață al BNR?

De Emil Constantinescu, firește, e greu să nu vă aduceți aminte, inclusiv de marile sale realizări, întrucât le-a repetat obsesiv pe toate canalele media, după ce – eliberat în fine de scârba cu care părăsise scena politică – a reintrat pe aceasta printr-o ușiță laterală, sprijinit de oameni de talia lui Mugur Ciuvică.

Am plâns la ultimul miting al Convenției dinainte de alegeri, ascultându-l pe Emil Constantinescu. Am plâns gândindu-mă: „Doamne! Oare chiar avem acum o șansă?” Am avut... Plâng și acum pentru ea...

În patru ani, o clasă politică din care făceau parte toți oamenii în care îmi pusesem speranțele – mai puțin unul singur, care se stinsese cu un an înainte, și a cărui dispariție s-a dovedit a fi crucială – a spulberat totul. Praful s-a ales, „tot noi” s-au întors la cârmă și, dincolo de limitele credibilului, România a intrat în NATO și în mileniul trei condusă de cadrele din rândul doi al PCR.

Ar fi condus-o și azi, dacă nu s-ar fi lăcomit cu asupra de măsură. Drept care ni s-a oferit pe tavă o a doua șansă. Fără prea mari merite din partea celor cărora le-a fost pusă tava-n mână. Or, de data asta, operațiunile tipice „dat cu piciorul”, „tăiatul crâcii de sub picioare” și „furatul propriei căciuli” au durat mult mai puțin de patru ani. Asta e norocul nostru, dacă mi se permite parafraza, să avem mereu de ales între mari șmecheri și șmecheri puțin mai mici. Între orgolii uriașe și orgolii foarte mari. Între idioteții și prostii. Între jafuri și furturi modeste. Între incompetență crasă și incompetență simplă. Între nesimțire și slabă simțire. Asta e.

Șine e di vină?

Cabinetul de la Chișinău, condus de Vasile Tarlev (în imagine, la expoziția „Fabricat în Moldova”), o ia pe urmele lui Sabin Gherman: s-a săturat de România. Politicile țării noastre amenință statalitatea și securitatea națională a Republicii Moldova, na! În plus, autoritățile de la București au exagerat intenționat cifra cererilor de cetățenie română depuse de moldoveni, pi buni. Drept care ministrul moldovean de Externe, Andrei Stratan, a zis că nu mai este de actualitate deschiderea celor două consulate românești promise la Bălți și Cahul. „Acum, situația s-a schimbat!”, a afirmat șeful diplomației de la Chișinău. S-o fi schimbat, dar nu băgarăm noi de seamă...

Parlamentului, care este aceea de legiure. Încercăm să reparăm această nedreptate, semnalând un proces pur legislativ. Fără comentarii inutile și miștocare. În luna martie a anului 2007, Plenul Senatului României a adoptat, cu 45 de voturi pentru, 21 împotriva și 6 abțineri, un proiect de lege care obligă deținătorii de animale de tracțiune să le doteze pe acestea cu câte un sac în care să se adune baliga.

Parlamentul lucrează

În repetate rânduri, distinșii noștri parlamentari au reproșat presei că se „ia” numai de aspectele minore și frivole ale activității dumnealor, că îi fotografiază atunci când reflectează profund la chestiunile țării și apoi susțin că dormeau, că nu se interesează de activitatea fundamentală a

Încălzirea globală cere României 7 miliarde de euro

În ultimul secol, 50% din suprafața Pământului a fost transformată în mod radical. Numărul vertebratelor s-a înjumătățit, în timp ce numărul populației a crescut de patru ori. 15% din biodiversitate este amenințată cu dispariția, 50% dintre pășunile lumii s-au transformat în deșert. 96% dintre ghețari și-au diminuat mărimea, 60% dintre ghețari vor dispărea până în 2050. De la aceste constatări îngrijorătoare a plecat *Institutul de Proiecte pentru Inovație și Dezvoltare (IPID)* care a hotărât să elaboreze o propunere de politică de mediu care să alinieze țara noastră la celelalte state europene. Investițiile masive sunt singura soluție pentru re tehnologizarea sistemului energetic, de unde provine 75% din poluare. *IPID* va elabora în următoarele trei luni *Politica de Mediu* și *Strategia de Securitate Energetică a României* și va propune soluții concrete pentru toate aceste probleme. Numai pentru rezolvarea problemelor legate de emisiile de dioxid de carbon sunt necesare șapte miliarde de euro.

Bogați, dar cinstiți

O veste a zguduit scena politică: se pare că europarlamentarii români de la PSD și PRM trebuie să cotizeze la partid câte 500 de euro pe lună, din rațiunea că, oricum, au lefuri foarte mari. „Ne mai strângem și noi la mân-

care, ne lăsăm de fumat și plătim“, a comentat resemnată Daniela Buruiană, care încasează de la UE minimum 3.680 de euro, net. Și despre care nu știam că fumează. Acum, $3.680 - 500 = 3.180$. Cum naiba să trăiești cu banii ăștia! Pe de altă parte, dacă TOȚI demnitarii români ar cotiza nu la partid, ci la stat, cu o șeptime din veniturile lor, s-ar putea să depășim fluierând Germania.

Gafează și demisionează

Unde dai și unde crapă: audiat la Parlament în legătură cu eventuala suspendare a președintelui Băsescu, Claudiu Săftoiu a ajuns să-și dea demisia! Și asta pentru că s-a apucat să spună că SIE face interceptări de convorbiri telefonice. Păi, parcă numai SRI avea voie! Da, dar cu aprobarea unui procuror... Păi, parcă numai judecătorii puteau să dea aprobare. *Oops!* A doua zi, a trimis o scrisoare cum că s-a exprimat confuz. După care însă s-a mai gândit (ori s-au gândit alții...) și a demisionat. Gest onorabil, de altfel. Și iată cum un fost bun jurnalist și un fost liniștit consilier prezidențial devine un fost. Aviz amatorilor. Legea lui Peter nu iartă.

Bazil Ștefan

Chirac pleacă în uitare

Așadar, Jacques Chirac și-a luat inima în dinți și a anunțat că nu va încerca să obțină un al treilea mandat la Palatul Elysée, la care obținuse dreptul prin amendamentul constituțional ce reducea durata acestuia de la șapte la cinci ani. A ezitat mult până să facă acest pas, renunțând la candidatură doar cu șase săptămâni înaintea primului tur al prezidențialelor. Pentru că i-a fost greu să se despartă de putere? Pentru că nu-l prea agreează pe Sarkozy, candidatul oficial la succesiunea sa al partidului din care provine (UMP) și l-ar fi preferat pe premierul Dominique de Villepin, deși acesta fusese scos deja din cursă în 2005, de explozia de revoltă din suburbiile pariziene? Greu de spus. Probabil că toate acestea au jucat un rol în tergiversarea mult așteptatei decizii. Bref, Chirac a luptat din greu cu sine însuși, dar în cele din urmă a acceptat că la 74 de ani este cam târziu pentru a ținti un nou mandat de șef al statului.

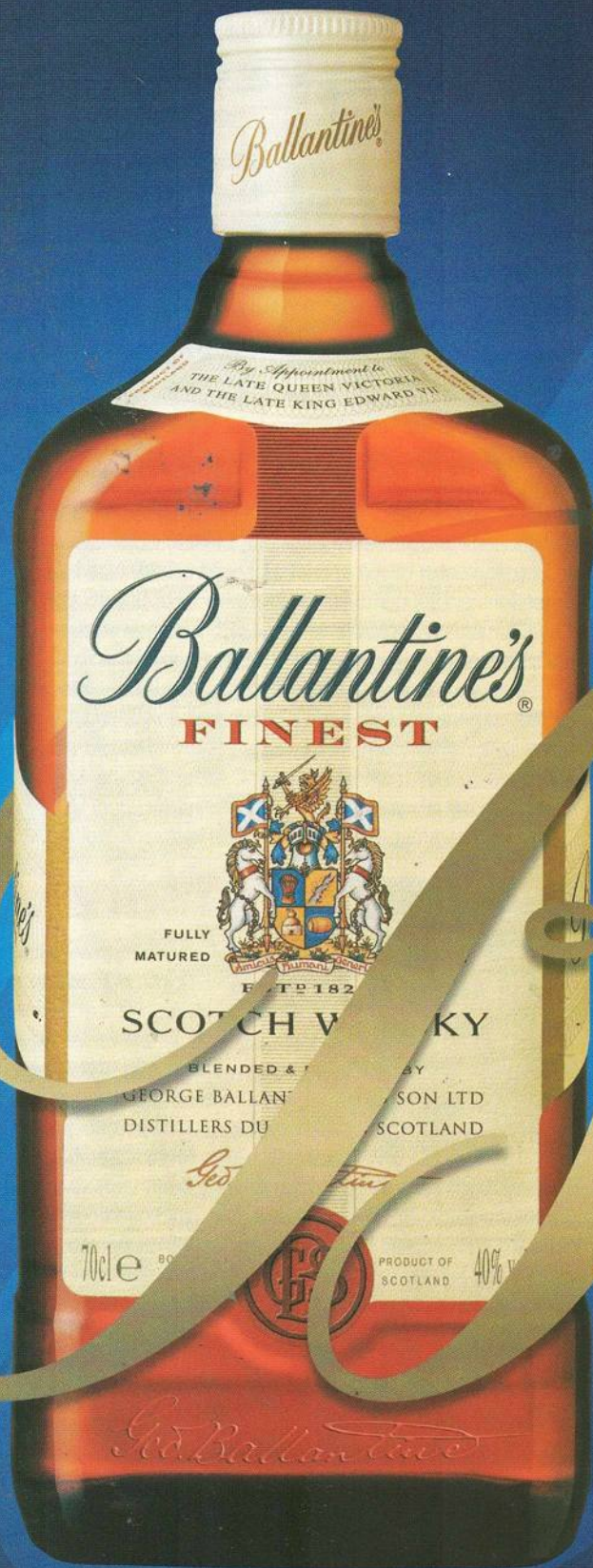
În hotărârea de retragere a contat desigur și faptul că Frère Jacques se află el însuși la cea mai slabă cotă de popularitate din întreaga sa carieră politică: 29 la sută (identică, în mod ironic, cu cea a lui George W. Bush, omologul și

marele său contrahent de la Washington). Ar fi riscat, deci, să încaseze o înfrângere grea și dureroasă. La urma urmelor, nu oricine e Adenauer sau Reagan, care nu se sfiau să urce în ringul de box electoral și la o asemenea vârstă. În plus, nici lumea nu mai este aceeași. În zilele noastre, politica uzează mult mai repede și mai durabil. Dovadă Chirac însuși. Cine l-a urmărit pe încă-președintele Franței în aparițiile sale publice din ultimul timp a putut ușor observa fața ridată și obosită a celui supranumit odinioară „Buldozerul“, o față vizibil marcată de vârstă, probabil și de maladii, dar și mai mult de durele lupte politice în mijlocul cărora s-a aflat permanent timp de patru decenii.

În alocuțiunea de retragere, Chirac le-a adresat francezilor câteva mesaje în formă de testament politic (să nu cedeze în fața extremismului, rasismului, antisemitismului; să accepte lumea nouă a globalizării, dar fără a abandona modelul francez; să creadă în ei înșiși și în Franța; să apere toleranța, dialogul și respectul între oameni și între culturi) și și-a apărut principiile realizări, restaurarea valorilor republicane și laicitatea. La partea cu plus a bilanțului său am

putea adăuga, din partea noastră, analiza lucidă a riscurilor războiului din Irak. Sigur, nici măcar comuniștii nu-i puteau pretinde, într-un moment atât de solemn, „spirit autocritic“. Bilanțul său are însă și numeroase hibe, din cauza cărora Chirac nu pleacă de la Elysée în glorie, ci în uitare, însoțit nu de recunoștință publică, ci mai degrabă de un sentiment de lehamite. Omul care a fost șeful unui mare partid politic, ministru, primar general al Parisului (timp de 18 ani!), de două ori premier și de două ori șef al statului lasă în urmă o Franță cu o săptămână de lucru de numai 35 de ore, dar și cu o rată a șomajului de 10 la sută; cu trenuri de mare viteză, dar și cu o datorie publică înaltă (66% din PIB); cu o capitală mereu superbă, dar și cu suburbii explozive. În fine, o Franță care a respins Constituția UE printr-un referendum la care Frère Jacques a dormit în post.

Colac peste pupăză, devenind persoană particulară, încă-președintele Franței s-ar putea trezi în curând și cu procurorii pe cap, pentru fapte de corupție săvârșite în anii când el s-a aflat în fruntea Primăriei Parisului. Ar fi o premieră nemeritată pentru el, ca și pentru Franța. Pauvre Chirac! ■

Ballantine's

*By Appointment to
THE LATE QUEEN VICTORIA
AND THE LATE KING EDWARD VII*

Ballantine's
FINEST

FULLY
MATURED

ESTD 1825

SCOTCH WHISKY

BLENDED & BOTTLED BY
GEORGE BALLANTINE & SONS LTD
DISTILLERS DUNDEE SCOTLAND

George Ballantine

70cl e

PRODUCT OF
SCOTLAND

40%

Geo. Ballantine

Antiques

THE SCOTCH

Aventura filmului rot

Rotterdam.

Cenușiul zilelor scurte de ianuarie la cincizeci de grade latitudine a explodat într-o zi în toate culorile civilizațiilor pământești.

A 36-a ediție a Festivalului Internațional de Film de la Rotterdam a umplut străzile metropolei de bannere împodobite cu un multicolor cap de tigru, simbol al competiției oficiale (*Tiger Awards*) și a făcut lumea să se grăbească spre sălile de cinema. 360.000 de spectatori: o cifră impresionantă.

Să fie oare o nostalgie a depărtărilor, moștenită de la îndrăzneții marinari și coloniști olandezi de-acum sute de ani? Festivalul pune în valoare întreaga diversitate a cinematografului lumii, din Patagonia și până în Orientul Îndepărtat, și aici pot fi vizionate filme pe care nu le vezi în alte festivaluri.

Probabil cea mai importantă inovație la Rotterdam este concepția filmului ca parte a dezvoltării seculare a unei culturi bazate pe imagine. Cu un program atât de vast, oferind sute de filme în cele zece zile, *explorarea* ar putea fi ideea unificatoare a festivalului. Explorarea unor limbaje noi în arta deja seculară a filmului, explorarea unor talente aflate încă în mugur, explorarea unor viziuni individuale, îndrăznețe, asupra temelor majore așteptate. Acesta este obiectivul zero al competiției oficiale, exclusiv rezervată regizorilor aflați la debut

sau la al doilea lungmetraj, acesta este de altfel și scopul *CineMart*, „ramura” festivalului care se ocupă cu finanțarea și co-producția proiectelor îndrăznețe.

Ediția din acest an a numărat șase tinere regizoare nominalizate în competiția oficială.

Noi forțe feminine pe frontul cinematografului, anunța de la bun început directoarea festivalului, Sandra den Hamer, și confirmarea a sosit odată cu palmaresul.

Într-un caleidoscop de pelicule remarcabile, care împing fiecare în felul ei limitele cinematografului, juriul a premiat un film cu stil și cu structură clasică, realizat de tână regizoare malaeziană Tan Chui Mui, care își face cu acest film, *Dragostea învinge totul*, debutul în lungmetraj. Apreciat de juriu pentru portretul subtil și foarte sofisticat al eroinei, pe care chiar iubirea o aruncă într-una dintre cele mai urâte capcane ale vieții, filmul a mișcat

nânesc la Rotterdam

toate inimile prin candoarea abordării autoriale, dar și a protagonistei (Coral Ong Li Whei) aflată și ea la debut.

Trei lungmetraje românești au fost proiectate în secțiunile *Cinema of the Future* și *Cinema of the World: A fost sau n-a fost* (Corneliu Porumboiu), *Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii* (Cătălin Mitulescu), *Hârtia va fi-albastră* (Radu Muntean). Nu numai atât. Pentru acestea și pentru o grupare de scurtmetraje ale tinerilor regizori români, ediția 2007 a Festivalului Internațional de Film de la Rotterdam a rezervat o secțiune specială, *Hot Spot Bucharest*. Aceasta s-a organizat cu susținerea Institutului Cultural Român și cu intenția declarată a inițiatorilor de a pune în lumină rădăcinile culturale ale acestui fenomen de succes, despre care în lume se vorbește deja ca despre un Nou Val al cinematografului românesc.

Imposibil să mai cumperi un bilet la *A fost sau n-a fost* (proiectat sub foarte inspiratul titlu *12.08 East of Bucharest*), toate s-au vândut cu două zile înainte. „Este bine că filmul românesc începe să prezinte interes în străinătate, începe să prezinte interes pentru sălile din străinătate, ceea ce este foarte important, și asta contează până la urmă. Dincolo de festivaluri, de succesele la festivaluri, filmele sunt prezente în săli. Și asta înseamnă că poveștile pe care le spunem prezintă interes și pentru publicul din străinătate”, declara Corneliu Porumboiu, la Rotterdam.

Povești normale despre oameni obișnuiți. Deși autorii lor erau pe atunci foarte tineri, toate trei sunt povești despre Revoluția din decembrie 1989. Un specialist în psihologie socială ar putea căuta în această coincidență simbolică intenția de împăcare a unei generații cu istoria noastră recentă. Tinerii regizori privesc, din ferice, mai curând către viitor.

„Noi ar trebui în primul rând să profităm de toată valva asta care se face în jurul filmului românesc, în ultimii ani, au fost câteva filme care au câștigat atenția comunității internaționale, au luat o grămadă de premii, au fost bine primite și de public și de critică, și cred că nu trebuie decât să profităm ca următoarele filme să nu dezamăgească. E foarte important”, comentează regizorul Radu Muntean. Și pentru că el a fost prezent la Rotterdam și

în CineMart, adevărată rampă de lansare ale unor proiecte noi, l-am rugat pe Radu Muntean să ne spună ceva și despre viitorul său film.

„Se numește 30 și ceva, e un film despre criza bărbatului la 30 și ceva de ani, despre un grup de prieteni care se întâlnesc după ani de zile de 1 Mai la mare și fac așa un fel de remake al vremurilor bune când se întâlneau de 1 Mai la mare și făceau toate tâmpeniile din lume. Încearcă să mai fie tineri o dată și, evident,

nu prea le reușește.”

Rotterdam, ianuarie 2007. Tinerii regizori români au fost pe prima pagină a ziarului Festivalului, iar sălile au fost, la filmele lor, pline. Ce poți să le dorești mai mult, decât să le meargă tot anul din plin, și filmele lor viitoare să le aducă tot atâtea succese? Pentru că ei sunt cei care dau astăzi filmului românesc strălucire, între toate culorile lumii...

text **Cristina Oancea**, Rotterdam

Trei lung-
metraje
românești
au fost
proiectate
în secțiunile
*Cinema of
the Future*
și *Cinema
of the World*

JACK DANIEL'S
TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

Héritage

un restaurant
High Class

Casa de patrimoniu a lui Gheorghe Tattarescu din str. Polonă nr. 23 a fost renovată și redată publicului larg. Arhitectul Mihai Butucaru și designer-ul de interior Carmen Tănase și-au pus toată știința și arta pentru a redecora impozantul imobil. Pe 12 martie a.c. s-a deschis aici restaurantul *Héritage*. Anul viitor localul are ambiția să obțină o stea *Michelin* intrând astfel în categoria celor circa 400 de restaurante care au o stea *Michelin* în lume.

proaspete. Carnea de vită sau porc este din România, dar cea din pește o aducem săptămânal cu avionul, la fel, legumele provin și din România, dar și din Olanda, iar fiindcă în țara dv. nu am găsit decât patru condimente dintre cele 50 care ne sunt necesare,

importăm din Franța. "Profilul clientului *Héritage* nu este greu de ghicit, el provine din lumea afacerilor, businessman-ii români sau străini servesc prânzul aici, iar seara vin cu soțiile și familia. Deși, încă de la deschidere, *Héritage* întrece în dotare cele mai multe restaurante din România, Dimitri Brun spune că va mai dura cel puțin un an, dacă nu chiar doi, până la obținerea unei stele *Michelin*, principalul său deziderat și al celor 22 de acționari români care au investit în local. „O stea *Michelin* nu se obține ușor, vom fi vizitați de cinci ori în cursul acestui an de către reprezentanți *Michelin*, veniți la București incognito. Așadar, nu vom ști cine sunt ei, când ne-au vizitat și ce concluzii au tras. De fiecare dată ei vor dori să constate aceeași calitate a preparatelor și a serviciilor, de aceea trebuie să fim mereu în alertă. Va fi foarte dificil. Stelele *Michelin* se acordă în fiecare an, în luna februarie“, explică Dimitri Brun. Deocamdată *Héritage* este la început și prețurile nu sunt foarte mari, având în vedere că același meniu într-un restaurant de o stea *Michelin* din Londra, Paris sau New York ar costa cam 200 de euro/persoană. Un meniu complet este alcătuit dintr-un antreu la alegere, două feluri principale la alegere, brânzeturi și un desert la alegere și costă între 95 lei și 165 lei/persoană. Puteți alege și preparate separate, astfel un *pateu de porc de fermă à la Bourguignonne în gelatină din ciolan de vițel* (27 de lei) ori *fructe de mare și homar la pahar* (40 de lei), ori un *filé de taur à la Beaujolaise, polenta cremoasă și varză roșie à la Saxonne* (66 de lei), iar la desert *biscuiți crocanți, fructe în sirop de scorțișoară și înghețată de căpșuni și ghimbir* (45 de lei).

Text Alice-Claudia Gherman

Foto Octavian Tibăr

Nu este bine să intri în restaurantul *Héritage* cu prejudecăți, nu veți găsi aici un alt restaurant cu meniu francezesc și interna-

țional deschis în Capitală. La *Héritage* nimic nu seamănă cu nimic din ceea ce ați experimentat în restaurantele de renume din București. *Héritage* e pur și simplu diferit! Nu veți vedea ceva asemănător în spațiul dintre Praga și Hong Kong. Emblema a ceea ce se numește *haute-couture gastronomie*, *Héritage* dorește să se înscrie în standardele *Michelin*.

Născut din dorința unor oameni de afaceri români de a impune excelența în materie de restaurante, deschiderea *Héritage* a costat 1,5 milioane de dolari, adică de 15 ori mai mult decât deschiderea unui restaurant obișnuit. În bucătăria *Héritage* lucrează 17 bucătari, majoritatea lor sunt români care au muncit pe vapoare de croazieră, un patiser francez, Baptiste Servais, specializat în patiserie și desert întregeste echipa. De la cele mai importante lucruri și până la cele mai mici detalii *Héritage* tinde către perfecțiune sub îndrumarea contelui Dimitri Brun, managerul general al restaurantului, sosit din Franța special pentru acest proiect. Brun ne-a explicat ce înseamnă mai exact un restaurant gastronomic: „Un astfel de restaurant se bazează atât pe bucătăria tradițională de bază cât și pe tendințele gastronomiei

Somelierul restaurantului vă va recomanda un vin de Dealul

Mare care merge perfect cu foie gras-ul din meniul restaurantului, dar veți putea savura și un vin de Bordeaux ori Burgundia. Somelierul este femeie, româncă, Luiza Melcu, ea i-a descoperit contelui Brun vinuri românești excepționale potrivite cu meniul restaurantului. Astfel 12 vinuri românești se regăsesc alături de vinurile franțuzești pe lista de meniu.

moderne. La *Héritage* nu veți vedea foarte multe sosuri, veți găsi cea mai bună carne de vită sau porc, cea mai bună carne de pește, cele mai bune și mai proaspete legume.

Elementul prospețime este cheia bucătăriei noastre. Iată de ce când bucătarul nostru șef, David Contant – fostul secund al celebrului bucătar Georges Blanc, n.r. – a vizitat în decembrie bucătăria și a văzut echipamente precum fripteuzele, a cerut imediat să fie scoase afară. Într-o bucătărie a unui restaurant care dorește să obțină o stea *Michelin* nu există fripteuze, nu există congelatoare, dacă ai nevoie de un morcov trebuie să ai acel morcov și nu 20 de kg de morcovi. Nu-ți trebuie tigăi imense și, în general, ustensilele de gătit trebuie să fie multe, adecvate, de calitate, dar nu de mari dimensiuni. Așa că am înlocuit cam 50% din echipamentul pe care l-a găsit Contant când a sosit în România. Gastronomia de înaltă clasă presupune să gătești pe loc, la cerere și din produse

-10%

TRITONIC
PREMIUM

frida

roman

Bárbara Mujica

tabu

t...
TRITONIC

Știu ce vrei să auzi...

... confesiunea unei femei fascinate de propria soră!
Cristina vorbește despre sora ei mai mare, Frida Kahlo.

Cititul nu dăunează sănătății. tel/fax: 242.54.09 www.tritonic.ro

Electrolux decretează:

2007, anul bunătăților gă

tite în casă

Anul acesta ne bucurăm de o primăvară timpurie, o dorință împlinită pentru aceia dintre noi care urăsc frigul, cei pentru care zăpada înseamnă o corvoadă. Cu fiecare zi care trece, primăvara ne intră tot mai mult în suflete iar de acolo, direct în case. După o zi de alergătură sau după o zi petrecută cu ochii pironiți în monitorul calculatorului, ajungem aproape involuntar să căutăm cu nesaț culorile liniștitoare, îmbinările perfecte, formele armonioase, dar și utilitatea. De aceea un ajutor în bucătărie este mai mult decât binevenit.

Și asta cu atât mai mult în prag de sărbătoare, când număratoarea inversă până la Paște a început, iar casa trebuie să primească la rândul ei atingerea revigorantă a primăverii. Să ne descotorosim de decorurile hibernale, să umplem toate vasele din casă cu flori și să ne apucăm de pregătiri!

Ar prinde bine o mână de ajutor în perioada aceasta, nu? Poate părea paradoxal, însă de multe ori nu știm să ne bucurăm de beneficiile pe care traiul în secolul vitezei și al tehnologiei ni-l facilitează. În spatele tuturor eforturilor noastre cotidiene se află un mobil cât se poate de la îndemână: liniștea, echilibrul și confortul. Lucruri atât de accesibile în aparență devin monedele de schimb pentru toate aceste eforturi.

Electrolux, cel mai mare producător de aparatură electrocasnică din lume, a transpus toate aceste necesități ale noastre într-o declarație-misiune: *Ne gândim la tine și la nevoile tale, comunicându-ne sloganul celui mai inovator producător de electrocasnice din lume.*

De Paște, sfaturi cu aromă de la *Electrolux*...

În doar câteva zile, Sărbătoarea Învierii Domnului vă va pătrunde în case. Mai mult decât o sărbătoare laică,

Paștele reprezintă zile cu o puternică încărcătură spirituală, zile ale regăsirii. Aveți toate premisele pentru a lua ceea ce este mai bun din ele, întâmpinându-le totodată cu ceea ce e mai pur: în suflet, în casă, pe masă, în coșul cu daruri al iepurașului.

Noi, românii, suntem din multe puncte de vedere un popor tradiționalist iar perioadele de sărbătoare sunt momentele din an când cu toții simțim o datorie a întoarcerii la datinile străvechi. Bucătăria românească este cu precădere una tradiționalistă iar savoarea bunătăților *ca la mama acasă* nu poate fi lesne egalată de cozonacii comandați la cofetărie. Deși pe alocuri anevoioasă, pregătirea produselor specifice este și trebuie să rămână un ritual în sine.

Cozonacul, pasca, friptura de miel sau drobul sunt bunătăți de care vă bucurați de cel mult două ori pe an. Însă tradiția nu înseamnă neapărat și proceduri complicate sau îndelungate, iar *Electrolux* v-o demonstrează prin câteva sfaturi aplicate...

Cozonaci pufoși prin sistemul de preparare statică

Este un lucru atât de bine cunoscut că savoarea cozonacilor depinde în mare măsură de măiestria cu care este

Aragazele Electrolux — o soluție la îndemână

Cunoașteți prea bine importanța și binefacerile aduse de cele patru ochiuri magice și bunătățile ce pot ieși din cuptor. Poate aragazul nu vi se mai pare un obiect electrocasnic ieșit din comun, însă, dacă în studenție v-ați confruntat cu experiența reșoului, trebuie să recunoașteți că aragazul este acel obiect pe care l-ați achiziționat din primul salariu! Dacă însă sunteți perfecționiste, dacă apreciați inovația, fiabilitatea și vreți să fiți sigure de rezultatele obținute, atunci citiți mai departe și aflați de ce aragazele Electrolux sunt speciale:

● Fac parte din noul concept *Global Design*, prin care Electrolux își reconfirmă poziția de brand preocupat de dorințele și nevoile oamenilor. Așa că, utilizați-vă casa cu produse create în acord cu cele mai înalte standarde care nu doar își vor face treaba, dar vor spune multe despre voi! Să nu vă mire dacă punctul de atracție al bucătăriei voastre nu va mai fi noul colțar, ci aragazul Electrolux! Ergonomia și estetica sunt caracteristici principale ale noii generații de aragaze.

● Va fi o plăcere să stați la o șuetă în timp ce aluatul crește pe masă, întrucât căldura emanată de cuptor nu va mai transforma statul în bucătărie într-un calvar. Asta pentru că noile aragaze sunt proiectate în acord cu cele mai performante tehnologii, iar în timpul gătitului suprafețele exterioare precum butoanele, mânerul, geamul cuptorului sau panourile laterale sunt mult mai reci față de cele ale vechiului aragaz. În sfârșit, copilul va putea zburda în voie prin bucătărie, ferit de pericolul de a se frige. Atenție doar la bunătățile de pe masă!

● Iar pentru că siguranța căminului este esențială, Electrolux aplică și în cazul acestor aragaze sistemul de siguranță ce înlătură pericolul emanațiilor de gaze în casă. Astfel, dacă în timpul funcționării alimentarea cu gaz se oprește, o valvă specială va întrerupe accesul gazului prin arzătorul cuptorului, iar în cazul reluării alimentării cu gaz, valva respectivă va împiedica pătrunderea gazului în cuptor.

● Mâncarea este gata? Savurați în tihnă și lăsați obsesia murdăriei la o parte. Cu Electrolux curățatul nu mai este o corvoadă pentru că noile aragaze oferă ușurință în curățare: design-ul practic al aragazului elimină locurile unde s-ar putea aduna murdăria, transformând curățarea acestuia într-o acțiune care nu presupune aproape nici un efort. Ba mai mult, poți uita cu totul de îndeletnicirea numită *curățarea aragazului*.

frământat și dospit aluatul. Bunicilor și mamelor le-au trebuit ani de experiență pentru a deprinde tehnicile perfecte de preparare, dospire și împletire. Vă amintiți în aceeași măsură, însă, și dezastrul care se instala în momentul în care cozonacul dădea înapoi din varii motive printre care temperatura nepotrivită a cuptorului? Ei bine, Electrolux vă scapă de această grijă prin termostatul cu care își dotează cuptoarele. Temperatura va fi tocmai bună în câteva minute iar aluatul vostru va da pe afară de bucurie.

Rotisor pentru friptura de miel la tavă sau rotisată

La tavă sau rotisat, mielul nu trebuie să lipsească de pe masa de Paște. Este în egală măsură o respectare a unei tradiții vechi de veacuri însă și o desfătare gastronomică. De aceea, firește, nu vă permiteți să

puneți pe masă o friptură tare, prăjită doar pe unele părți sau, mai rău, arsă. Iar Electrolux vă vine încă o dată în ajutor, oferindu-vă posibilitatea de a pregăti mâncarea la rotisor.

Dacă sunteți fani ai fripturilor rotisate atunci funcția grătar și rotisor este exact ceea ce vă trebuie.

Electrolux vă urează Sărbători cu liniște!

Acum, că ați terminat cu pregătitul bucatelor, tot ceea ce va rămâne de făcut este să vă înmuiați mâinile în vopsea roșie și să vă puneți cu mic cu mare pe colorat ouă. Veți fi surprinse că pregătirile de anul acesta nu v-au istovit, ba mai mult, v-au lăsat suficientă energie și timp pentru voi.

Pregătiți-vă să primiți bucuria învierii în suflete și oaspeți la masă!

Paște fericit!

În domeniul construcțiilor

România bate Ungaria și Bulgaria

Piața imobiliară și a construcțiilor românești reprezintă un spațiu unde au loc prefaceri rapide și adesea spectaculoase, soldate cu profit pe măsură. Să cunoști bine piața pe care operezi constituie un element de bază al reușitei în afaceri. Doina Mircioiu, director executiv al companiei **Andami** – unul dintre jucătorii cu activitate atât în domeniul imobiliar cât și în cel al construcțiilor, ne oferă o viziune din interior asupra zonei în care operează.

Cum vedeți evoluția pieței construcțiilor în anii următori în România?

– Cu siguranță că piața construcțiilor din România va cunoaște o creștere de cel puțin 20-30% în următorii cinci ani. Deja din 2000 și până azi, în România se simte o consolidare a acestui segment, consolidare care s-a făcut datorită intervenției benefice a capitalului străin direcționat către zona imobiliară și implicit către întreaga piață a construcțiilor. Mă refer la piața materialelor de construcție, a firmelor de construcție, a agenților imobiliare și a dezvoltatorilor imobiliari. Motivul principal al acestei creșteri îl reprezintă cererea mare de locuințe, spații de birouri sau de depozitare.

Vă rog să comentați situația actuală de pe piața de construcții românească!

– În acest moment, piața românească de construcții trece printr-o perioadă de consolidare, am depășit momentul de haos înregistrat în urmă cu câțiva ani. Acum investitorii imobiliari au pătruns pe piață cu proiecte de anvergură, valoroase din punct de vedere financiar. Astăzi, s-a creat și spațiul concurențial atât de necesar într-o piață în dezvoltare. România, în această clipă, se află într-un moment de vârf al dezvoltării ei în domeniul imobiliar, investitorii străini se înghesuie să construiască aici, cumpărătorii există, spații pentru con-

strucții încă se mai găsesc. Cred că în doi-trei ani lucrurile se vor așeza, vor intra într-o zonă mult mai liniștită, specifică statelor dezvoltate.

– Care sunt principalele tare ale afacerilor în construcții în România?

– Nu vreau să fiu înțeleasă greșit, dar cred că, în primul rând, cea mai mare problemă, în acest moment, este lipsa disciplinei plăților. Plățile nu se fac în timp util și riști să rămâi blocat întrucât cel care a achiziționat un produs de la tine nu plătește în timpul previzionat, determinând implicit întârzieri și ție în relație cu ceilalți parteneri.

– Cum este piața românească de construcții vizavi de piețele în țările din jur?

– Consider că România este atât de ofertantă în acest moment încât investitorii străini vor alege să vină aici, mai mult decât în celelalte țări, iar asta și datorită poziționării noastre geografice și, de ce nu, a deficitului de locuințe pe care încă îl avem. În Ungaria lucrurile cred că nu au stat atât de rău ca la noi, iar Bulgaria cred că încă se află

într-un moment pe care l-am trăit noi în urmă cu câțiva ani. Sunt doar păreri personale, nu dețin studii în acest domeniu să vă pot oferi date oficiale.

– Se construiește mult, puțin în România? Sunt construcții solide sau de mântuială cele făcute la noi?

– Se construiește din ce în ce mai mult în România. Cred că din 2003 a început să se construiască din ce în ce mai bine, mai solid și sunt convinsă că marii dezvoltatori imobiliari, fie ei români, fie străini, respectă toate normele impuse de stat în construcții. Nu mă pronunț asupra micilor întreprinzători care încă mai construiesc, unii dintre ei, fără prea multe aprobări, câte o casă-două, dar am convingerea că intrarea noastră în UE va accelera transformarea lor în dezvoltatori serioși.

– Ca să-și facă o casă nouă, ce trebuie să știe clientul mai întâi?

– Este foarte important ca structura

casei să fie una solidă, să nu se uite la bucată, ci la întreg. Adică să nu se zgârcească la materiale, fiindcă materiale de calitate proastă înseamnă implicit o construcție nu foarte solidă. Să se gândească la costurile ulterioare construcției casei (de exemplu, curent, gaz). De aceea e foarte important să aibă grijă ce tip de termoizolație își face. Trebuie să nu uite că amplasamentul casei este foarte important, acest lucru crescând în timp valoarea construcției.

– Fiindcă activați inclusiv pe piața imobiliară, aș dori să faceți o caracterizare a acestei piețe.

– Piața imobiliară, ca întreg domeniul construcțiilor, cunoaște o evoluție pozitivă în acești ani. Cred că atât dezvoltatorii cât și cumpărătorii au devenit mult mai exigenți. Iată, așadar, motivul pentru care lucrurile pe această piață au început să fie mult mai profesionist făcute. Se investește foarte mult în proiecte mari, în proiecte arhitecturale spectaculoase, sunt impresionante investițiile în marketing și publicitate. Pe de altă parte, să nu uităm contribuția băncilor și a ofertelor făcute de acestea care permit o creștere spectaculoasă a domeniului. Concurența este cea care întretine ritmul rapid de îmbunătățire a ofertelor imobiliare.

– Reflectă prețurile materialelor de construcții costurile de fabricație, altfel spus, sunt scumpe materialele de construcții?

– În mare parte, da. Mai există, totuși, și materiale care în România sunt mai scumpe decât în alte țări, dar este valabil și invers. Materialele sunt scumpe și datorită faptului că multe companii producătoare nu au utilaje performante care să reducă și costurile de producție ale respectivului material.

– Cererea de locuințe e tot mai mare la români și, totuși, nu am crescut ca număr de locuitori. Care e cauza?

– Da, e adevărat, cererea de locuințe a crescut foarte mult în ultimii ani în România, motivul este foarte simplu, lipsa de locuri de muncă și de perspectivă din provincie îi determină pe tot mai mulți oameni să se mute în orașe mai mari. Un alt motiv ar fi dorința multor oameni de a avea un confort sporit când vine vorba de locuința lor.

Compania Andami a luat ființă în 1992, având ca obiect de activitate comercializarea materialelor de construcții. După 15 ani de activitate în domeniul comercializării și producerii de materiale de construcție, compania Andami a ajuns la o echipă de peste 250 de oameni și o cifră de afaceri pe 2006 de 32 milioane de euro.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **arhiva Andami**

Ciel România a lansat aplica

La Poiana Brașov, **Ciel România** – liderul pieței aplicațiilor financiar-contabile și de salarii din țara noastră – a lansat în prezența presei și a reprezentanților **CECCAR**, o nouă aplicație: **Ciel Conta Expert Contabil**. Prețul produsului – varianta monopost – este de 999 lei, fără TVA. Clienții fideli **Ciel** beneficiază de reduceri substanțiale la această aplicație, dar și la pachetul **Ciel Finance Manager**, care include **Ciel Conta Expert Contabil**.

După ce, la începutul acestei primăveri, compania **Ciel** lansa pe site-ul său programul **Ciel Facturare** – o aplicație oferită gratuit utilizatorilor site-ului companiei – un mecanism complex de gestionare a activităților comerciale ale unei firme, **Ciel România** a venit cu o nouă provocare: **Conta Expert Contabil**. Aplicația se dorește a fi un mare ajutor pentru experții contabili. „Am creat acest produs pentru că am identificat necesi-

Programul Ciel Conta Expert Contabil a fost dezvoltat pe baza aplicației Ciel Contabilitate, la care au fost adăugate caracteristici suplimentare, specifice profesiei de expert contabil/contabil autorizat.

tatea lui. Nu l-am conceput doar ca să ne îmbogățim oferta, noi chiar am văzut că e nevoie de el. Am studiat piața și am observat că nu mai există un asemenea produs. Nici una dintre firmele care oferă asemenea programe dedicate nu are o ofertă ținută pe experții contabili. Pe de altă parte, întotdeauna **Ciel** a fost pionier pe piața autohtonă de software de acest gen și dorim să confirmăm acest lucru. Mai mult, avem cea mai mare bază de

clienți pentru analiză. Ce înseamnă asta? Când vezi un produs trebuie să studiezi foarte bine nevoia. Din cei peste 20.000 de clienți ai noștri, mai bine de 7.000 folosesc programul de contabilitate și câteva sute bune sunt experți contabili, au firme de expertiză și sunt membri **CECCAR** (**Corpul Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România**)”, a motivat apariția noului soft Dan Damian, directorul general al companiei **Ciel România**.

Noul program va fi îmbunătățit în permanentă, în funcție și de feedback-ul de la clienți. **Conta Expert Contabil** conține o serie de aplicații utile experților contabili precum: inventarierea elementelor de activ și pasiv potrivit legislației în vigoare, gestionarea eficientă a lichidităților unei companii – **cash flow**, bilanț cont de profit și pierdere, situația patrimoniului, interpretarea rezultatelor obținute de către o societate cu ajutorul indicatorilor de analiză economico-financiară, regăsiți în

ția Ciel Conta Expert Contabil

anexa 9 a bilanțului, formularul 30 bilanț, decont TVA, rapoarte de gestiune: solduri intermediare de gestiune, listarea simultană a rapoartelor, vizualizarea și listarea rapoartelor convertite în valută, precum și a rapoartelor pe mai multe exerciții, fără a mai accesa bazele de date aferente fiecărui exercițiu în parte ș.a.m.d. „Toate aceste facilități îi fac pe experții contabili să fie mai eficienți în munca lor, fără a mai pierde timp cu listarea diverselor rapoarte și analize. Vrem ca noul program să devină un instrument de neînlocuit în activitatea experților contabili și contabili autorizați”, a declarat Dan Damian, cu prilejul conferinței de presă. *Conta Expert Contabil* costă circa 999 de lei, versiunea monopost (cu generator de rapoarte inclus) respectiv 1.999 lei – versiunea rețea pentru un număr nelimitat de posturi, prețurile nu conțin TVA. De asemenea, un contract de asistență tehnică, versiunea monopost costă 549 lei, iar versiunea rețea costă

Puncte forte ale aplicației *Conta Expert Contabil*: poate fi folosit împreună cu o procedură de instalare personalizabilă, incluzând planul contabil al societăților comerciale, bugetare și ONG-uri; învățarea este rapidă și eficientă; are funcționalități multiple: multisocietate, multi-exerciții, multi-dezise ș.a.

999 lei. Întrucât *Ciel România* are o relație specială cu membrii *CECCAR*, acestora compania le oferă o reducere de 50% la aplicația *Conta Expert Contabil*, iar dacă sunt deja utilizatori ai aplicației *Ciel Contabilitate* pot beneficia de facilitățile noului produs pentru suma simbolică de doar 10 lei. În plus, la departamentul relații cu clienții, membrilor *CECCAR* li se va pune o linie telefonică la dispoziție, special dedicată, având acces preferențial. Pentru noua aplicație, *Ciel* speră să atragă cel puțin 300-400 de clienți până la sfârșitul acestui an. *Conta Expert Contabil* se înscrie în gama de produse specifice companiei din care mai fac parte *Ciel Gestiune Comercială*, *Ciel Salarii* și *Ciel Imobilizări*. În general, produsele *Ciel* s-au adresat și continuă să se adreseze cu precădere IMM-urilor, deoarece aici este cererea mai mare. *Ciel* are o bază mare de clienți și mulți dintre aceștia sunt abonați ai aplicațiilor companiei. Ei au acces la departamentul de asistență tehnică și relații cu clienții și primesc de fiecare dată, în cadrul abonamentului, actualizările programelor. „Dacă într-o lună obișnuită sunt doar 4.000 de telefoane de la abonații și utilizatorii noștri de programe, în ianuarie și februarie s-au înregistrat aproape 10.000 de telefoane într-o lună din cauza schimbărilor legislative. Adesea, ni se cer informații nu doar despre cum funcționează softul, ci despre legislație și cum s-a adaptat *Ciel* la noile modificări.”

Pe lista de proiecte ale companiei *Ciel* în 2007 se află, alături de *Ciel Facturare* și *Conta Expert Contabil*, și alte facilități pentru utilizatori. „Știm cu toții că, de anul acesta, nu mai e nevoie ca societățile comerciale să folosească tipizate pentru facturi. Foarte multe IMM-uri nu știu cum să procedeze mai departe să-și facă stocurile etc. Am luat din programul nostru de gestiune și am creat un produs de facturare, care reprezintă cam 2-3% din totalul programului de gestiune și îl oferim gratuit pentru oricine are acces la site. Un alt proiect de care ne vom ocupa îndeaproape este *Ciel Awards*

2007, proiect care face parte din ceea ce se numește *social responsibility* și, dacă alte companii românești au ales să se ocupe de bătrâni, copii sau bolnavi, noi am hotărât că trebuie să ne implicăm în viitorul tinerilor români, al acelor tineri ambițioși care vor să-și deschidă o afacere, dar nu au fonduri suficiente. Anul trecut a avut loc prima ediție a *Ciel Awards*, dorim să oferim o șansă tinerilor și în 2007”, a mai spus directorul general al *Ciel*.

Cu o cifră de afaceri puțin peste un milion în 2006, *Ciel România* speră să mențină ritmul și în 2007. „Sperăm la o creștere de 20-30% din cauza schimbărilor legislative. Deja în primele trei luni ale acestui an o să avem, față de aceeași perioadă a anului trecut, o creștere ceva mai mult de 30%, pentru că intrarea României în UE a impus foarte multe schimbări legislative, în consecință, trebuia să răspundem acestor schimbări”, precizează Dan Damian.

„Avem aproape 100 de distribuitori, vrem să creștem numeric și teritorial acoperirea, dar mai ales dorim să îmbunătățim calitatea. Putem lucra cu distribuitorii existenți, dar dorim ca distribuitorii noștri să ofere și consultanță. Majoritatea clienților noștri sunt IMM-uri, care nu au neapărat o educație în domeniul computerelor și de multe ori trebuie început de aici, de aceea căutăm distribuitori care să îi poată învăța pe clienții noștri de la cele mai elementare lucruri până la folosirea softului. Ne interesează și zone teritoriale unde să zicem nu avem distribuitori, vrem să cuprindem cât mai multe localități din țară și să fim aproape de clienți. Avem în vedere inclusiv orașele mai mici precum Vasluiul sau Comănești, din județul Bacău. Odată cu intrarea în UE, o societate mijlocie merge până la 50 de milioane de euro cifră de afaceri, asta presupune chiar și 2.000 de angajați. Vrem să acoperim și nevoile celor care au cifre de afaceri mai mari și un număr mai mare de angajați. Avem deja clienți care rulează salarii pentru 2.000 de angajați sau care au o cifră de afaceri de câteva sute de milioane de euro, dar nevoile lor sunt mai mari. În consecință, ne îndreptăm atenția către astfel de întreprinderi pentru a le acoperi și nevoile lor”, a mai spus Damian.

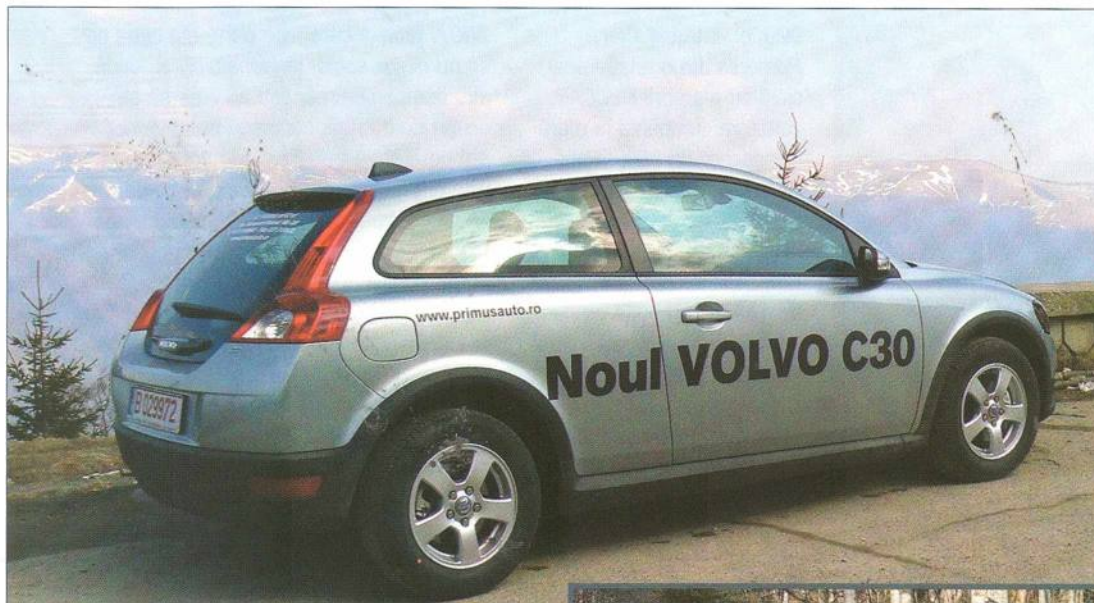
text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva Ciel

Un altfel de Volvo

Adresat tinerilor cu un stil de viață activ, **Volvo C30** te încântă prin calitatea construcției, dinamică aparte și, nu în ultimul rând, design-ul de avangardă vizibil mai ales la partea din spate.

vedea foarte bine traficul. Oglindile laterale de mari dimensiuni sunt la rândul lor bine amplasate, iar suplimentar, C30 poate fi echipat cu un sistem de camere montate în oglinzi (BLIS). Acestea redau imagini cu așa numitul „punct mort” din câmpul vizual al șoferului. Un alt sistem monitorizează permanent condițiile de trafic, iar dacă șoferul conduce pe o șosea aglomerată unde are nevoie de toată atenția, atunci sistemul rejectează apelurile de pe telefonul mobil sau reduce sonorul radioului.

Mașina testată de *Flacăra* a fost echipată cu un motor pe benzină de doi litri și 145 cai putere. Capabil de o viteză maximă de 210 km/h și de o accelerație de la 0 la 100 km/h în 9,4 s, C30 2.0 are un caracter sportiv garantat și de cutia de viteze cu rapoarte scurte și precise. Nu este însă

agresiv și nici nu se remarcă printr-un cuplu motor foarte ridicat. Cei 185 Nm se ating la 4.500 rotații pe minut și asta înseamnă că, dacă urmărești forță și reacții alerte, le vei obține la o turanție ridicată.

Pentru cei care își doresc să nu retrogradeze o treaptă de viteză atunci când fac o depășire există opțiunea unui motor diesel (1,6 l, 2,0 l și D5 2,4 l) sau mult mai puternicul T5 pe benzină de 220 CP.

Datorită proporțiilor mici și designului bine gândit, *Volvo C30* este foarte ușor de condus. Nivelul ridicat al controlului și răspunsul precis la comenzi reprezintă atuurile cheie ale

În urmă cu mai mulți ani, un film de comedie punea punctul pe „i” în privința mașinilor *Volvo* și enunța un slogan neoficial, dar cât se poate de adevărat: „*Volvo* sunt pătrătoase, dar sunt bune!”. Astea sunt cuvintele care îmi vin în minte și când conduc modelul C30 și mă bucur de privirile curioase și pe alocuri admirative ale colegilor de trafic. Da, *Volvo* au rămas mașini bune, dar pătrătos nu mai este un cuvânt care să se potrivească. C30 este dinamic, are un profil sportiv, chiar agresiv și, în plus, este o mașină în trei uși.

C30 este cea mai mică mașină din gama de modele *Volvo*. Dotat cu un corp solid, un șasiu sportiv și motorizări puternice, oferă o experiență de condus dinamică.

Privit din față, C30 păstrează aproape același design ca și fratele mai mare, S40, dar are o notă în plus de agresivitate. E ciudat să vorbești astfel despre un *Volvo*, dar acesta este adevărul. Lateralele au o linie ascendentă care culminează

cu „umerii” largi ai spatelui dominat de stopuri de dimensiuni generoase. Haionul mic este construit integral din sticlă și permite un acces decent la portbagajul de doar 250 de litri. Spațiul pentru bagaje a fost sacrificat atât în favoarea design-ului cât și pentru confortul celor doi pasageri de pe locurile din spate.

Interiorul, creat pentru a fi funcțional, înglobează un număr variat de dotări inteligente, dar nu te aglomerează cu informații în plus sau butoane colorate. Este simplu, sobru și totodată modern. Utilizează multe dintre elementele de la S40 și cel mai interesant este consola centrală „plutitoare” care face legătura între bord și podea lăsând totodată liber spațiul din spatele ei.

Efectul este cât se poate de „cool”, dar spațiul de depozitare eliberat este mai greu accesibil. Șoferul se bucură de o poziție de condus joasă fără a avea însă probleme de vizibilitate. Acesta este unul dintre punctele forte ale lui C30. Pilonii sunt amplasați astfel încât șoferul să poată

mașinii. Opțional este disponibil și un șasiu mai sportiv. Sistemul DSTC (Control al Stabilității și Tracțiunii) se găsește în dotarea standard a fiecărui model. La orice viraj brusc, mașina are un răspuns prompt și exact, grație șasiului și suspensiilor spate care permit și acestora virarea ușoară și evitarea cu ușurință a pericolelor. În cazul în care mașina intră în derapaj, după o asemenea manevră, șoferul este ajutat de sistemul DSTC să păstreze C30-ul pe șosea. Faptul că direcția răspunde cu promptitudine și transmite șoferului indicații exacte despre ceea ce se petrece cu roțile asigură un control absolut. În plus, sistemele de siguranță nu intervin agresiv și „nu fură” din plăcerea șofatului sportiv. Sistemul de frânare este electro-hidraulic și oferă asistență la frânarea de urgență. Este foarte eficient și cu toate acestea „pedala” se simte și nu există riscul unei frânări exagerate nici chiar în perioada de acomodare cu mașina.

Inginerii *Volvo* au obținut prin C30 un echilibru

minunat între siguranță și sportivitate. Oricum, noul *coupe hatch* este un vehicul cu grad mare de stabilitate, grație lățimii sale considerabile gândită în concordanță cu suspensia.

Aceasta își face datoria atât pe șosea cât și în oraș și absoarbe destul de bine denivelările fără a afecta confortul. Ținuta de drum este sigură și mașina te îndeamnă la viteză în dauna punctelor împărțite cu generozitate de poliția rutieră. Pentru a stăvili acest imbold, modelul testat în echiparea Momentum dispune de pilot automat. Viteza se stabilește prin intermediul comenzilor de pe volan și este păstrată până la intervenția unei alte comenzi din partea șoferului.

Modelul testat mai dispunea de: climatizare automată, oglinzi electrice cu încălzire, computer de bord, volan îmbrăcat în piele cu comenzi pentru pilot automat și instalația audio, senzor de ploaie ș.a.

Cu toate că dimensiunile exterioare ale mașinii sunt mai mici decât ale oricărui alt Volvo, C30 a trecut cu brio testele EuroNCAP, obținând cinci stele. Mașina este creată în strânsă legătură cu conceptul Safety Concept Car, prezentat de Volvo cu puțin timp în urmă.

Gradul de securitate își face simțită prezența

de la nivelul concepției interiorului, unde șoferul se bucură de un mediu adaptat perfect nevoilor sale. Comenzile cele mai uzitate au fost poziționate în cele mai ușor accesibile locuri.

Volvo a integrat în interior atât airbaguri clasice și airbaguri cu deschidere în două etape, cât și airbaguri-cortina care oferă un plus de siguranță în cazul impacturilor de orice tip.

Pe piața auto, C30 este aruncat într-o luptă dificilă cu segmentul premium al mașinilor compacte dominat de modele germane. Audi A3 și

Seria 1 de la BMW sunt competitori foarte puternici și nici Alfa 147 nu trebuie neglijat în ciuda vârstei onorabile. O gamă largă de motorizări performante (atât pe benzină cât și diesel) și formele extrem de atractive sunt armele sale principale. Prețurile cu toate taxele încep de la 17.000 de euro pentru modelul de bază (1,6 l benzină) și culminează cu vârful de gamă T5 la aproximativ 33.000 de euro.

Text și Foto: Mugurel Mărgărit

PlayStation 3 e gata de joacă

Sony a lansat și în Europa, la sfârșitul lunii martie, consola de jocuri PlayStation 3 (PS3) care se distinge dintre competitori prin cel mai puternic pachet hardware dedicate jocurilor și vizionării de filme.

PS3 oferă suport pentru vizionarea filmelor de înaltă definiție (HD), standard ce va domina industria televiziunii în următorii ani și încorporează o unitate optică de tip Blu-ray, cu discuri de maxim 50 GB. Consola înglobează și un hard disk de 60 GB, pe care se pot stoca imagini,

filme sau muzică precum și un cititor de carduri de memorie pentru cele mai folosite formate.

Principalul său rol este însă acela de a aduce jocurile cele mai moderne la televizorul din sufragerie, iar PS3 oferă un mediu de joc multiplayer via Internet. Consola este acționată prin intermediul controlerului wireless SINAXIS cu o mare sensibilitate ce urmărește mișcările jucătorilor pe șase axe. SINAXIS se conectează prin intermediul tehnologiei radio Bluetooth.

Consola celor de la Sony vine cu întârziere pe o piață deja dominată de Microsoft și Nintendo, dar așteptarea pare să fie motivată de componentele hardware de ultimă generație. PS3 folosește un procesor dezvoltat în parteneriat cu Toshiba și IBM care rulează la frecvența de 3,2 Ghz. Procesorul Cell are o arhitectură unică, multiprocesor care îi permite să ruleze până la șase sarcini în paralel. Partea video este asigurată de Nvidia printr-un procesor grafic de ultimă generație.

Toate aceste componente, la care se adaugă multiplele posibilități de conectare (USB, Ethernet, wireless, Bluetooth) au făcut ca prețul de lansare să fie unul destul de piperat. La 1.999 RON, Sony PlayStation 3 este cea mai scumpă consolă disponibilă și, chiar dacă are calități incontestabile, se va impune cu dificultate pe o piață încă fără apetit pentru console.

O autoare elogiată de Mario Vargas Llosa

Almudena Grandes:

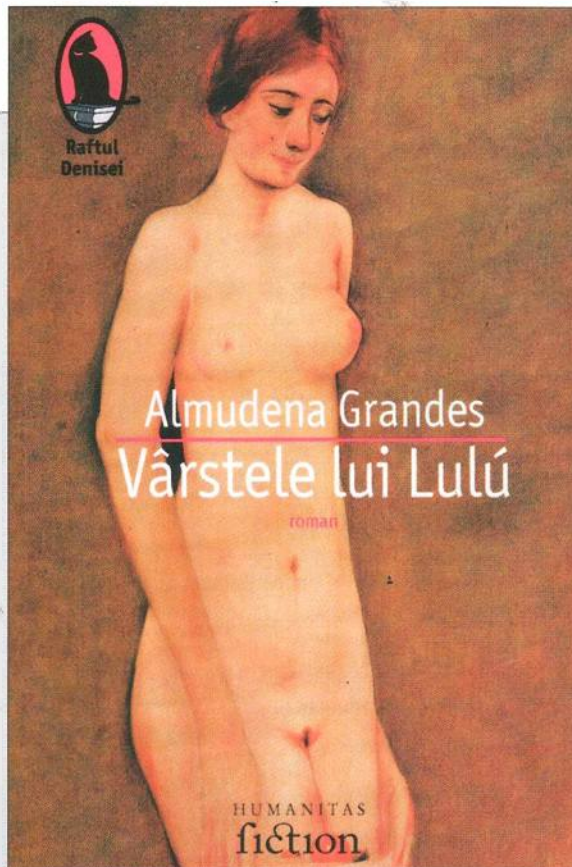
Vârstele lui Lulú

Un roman scris la tinerețe. La 27 de ani și publicat doar doi ani mai târziu. Almudena Grandes trage perdeluța deoparte și ne lasă să vedem în bucătăria ei literară de tinerețe. Acolo unde întâlnim o fată brunetă, cu părul ondulat, cu un profil masculin, lucrând în redacția unei edituri. Și care acolo începe să își scrie romanul ce îi va aduce consacrarea. Almudena Grandes a fost tradusă în germană, în limba maghiară și, acum, în română. A băntuit prin alte vreo zece limbi europene, a cucerit premii & deopotrivă persoane, și aici am putea să ne referim doar la autorul *Elogiului mamei vitrege*, Mario Vargas Llosa, care a comentat-o elogios.

Almudena Grandes este o autoare pe care o citești cu gura căscată. Te lasă stupefiat din prima. Începe în forță, direct, abrupt, chiar. Personajul feminin, o fată, pretinde că urmărește un film. Un film destul de condimentat, ceea ce am numi **XXXX**... cu cât mai mulți de X. În film, un bărbat se pregătește să penetreze un alt bărbat. Deci, un film care, probabil, și-ar dovedi, mai degrabă, utilitatea într-o comunitate **gay**. Dar, într-un fel cumva mai îndepărtat, ea, fata care vizionează, se substituie, în același timp, atât părții penetrate cât și penetratorului. Postura părții penetrate ar trebui, desigur, să îi fie mai familiară. Dar, surpriză, autoarea înregistrează dorința ascunsă, secretă, de a fi, măcar pentru o clipă, partea care intră în altcineva. Excitația sexuală o face ca, independent de conținutul filmului, să își dorească să îl penetreze pe puștiul care stă deja aplecat cu tocul unui pantof-cui foarte ascuțit. Să îl facă să-l doară chiar. Să îi desfacă inocentele lui cămuri rozalii.

Cuvinte cheie:
travestit, divorț,
life story

Despre Almudena Grandes, prima oară mi-a vorbit Anna Tagarro, jurnalistă în Spania la *PLANETA HUMANO*, o colegă de școală (postuniversitară) din Paris, spanioloaică la fel de înfocată ca și Almudena

„Ea mi-a luat-o înainte. Și-a întredeschis buzele și a scos limba. A închis ochii și a început să lucreze. Mereu din

întinsă, hotarul abisului. În același timp, cu mâna liberă, singura aflată în cadrul camerei, a lovit cu palma crupa

„Acee

profil, asemenea unei fecioare egiptene, parcurea meticulos cu vârful limbii mica insulă trandafirie care înconjura abisul dorit, îi lingea marginile, aluneca înăuntru, se introducea în sfârșit în el. La început, partenerul ei, s-a mulțumit s-o privească zâmbind amabil, indulgent, însă curând a imitat-o. Și el a deschis gura și a închis ochii, mângâind cu limba pielea aceea

Conotațiile eșecului

Grandes, cu pielea la fel de măslinie – și cu ochii la fel de întunecați și pătimiși. Dialogul a fost simplu: – Ai citit Almudena Grandes? – Tttt! A fost răspunsul meu. Ei bine, prietena mea Ana Tagarro a fost atât de dezamăgită, încât nici n-a mai contat că vorbeam de Miguel Hernandez, unul dintre poezii ei preferați. Și, dacă n-ar fi fost *RAFTUL DENISEI*, căruia (căreia?) trebuie să îi mulțumesc, poate nici acum cartea nu mi-ar fi căzut în mână. *LAS EDADES DE LULŪ* are comportamentul unui șarpe: își propune să te hipnotizeze încă de la prima pagină și să nu te mai lase din mână. E o carte care te posedă. Te stăpânește ea pe tine și nu, invers, tu pe ea. Și, parcă, te citește ea pe tine, cu existența ta cu tot, în ciuda unor tipare/șabloane epice, preexistente, pe care le decodifici repede. Cartea se însală din fragmente pregnante erotice. Din pete și petice de culoare. Târziu, mult mai târziu, foarte târziu, afli că, de fapt, e vorba de o poveste (cam) tristă a unei femei divorțate, divorțate chiar de iubirea vieții ei, cu o fetiță la vârsta primelor clase de școală, Ines, care, în fond, nu face altceva decât să-și povestească viața, e drept pigmentată cu episoade erotice. Afli că ea s-a născut în casa unei familii numeroase, cu o soră mai

Almudena Grandes din poza alăturată nu mai e la douăzeci și ceva de ani. A schimbat prefixul. Cu 4 chiar. Zâmbetul a rămas, însă, la fel.

și premoniție neplăcută a căinței

necunoscutului, care a început să se miște înainte și înapoi, păstrând un ritm constant ce părea că se supune unui îndemn tainic. Orificiul, imbibat cu salivă, s-a contractat de mai multe ori.

Din când în când, limbile lor se întâlneau, și atunci se opreau o clipă, se încurcau între ele și se lingeau una pe alta, pentru a se desprinde imediat și a reveni fiecare la îndeletnicirea din-tâi. Ea își lăsa degetele, cu unghii foarte lungi vopsite în roșu-închis, culoarea sângelui uscat, să alunece fără grabă de sus în jos, trasând pe piele dâre ușoare, palide, care îi delimitau teritoriul. El, în vremea asta, frământa carnea albă cu mâna, o ciupea și trăgea de ea, lăsând urme pe piele. Limbile li se mișcau fără răgaz. Brusc, camera video i-a abandonat, lăsându-mă și pe mine de izbeliște.

După prima tresărire, după uluirea și bucuria nestăpânită, încercasem senzația inefabilă

a unei schimbări în trupul meu. Eram foarte tulburată, însă înțelegeam. Era adorabil, așa, micșorat acolo, fâstăcit, cu fața ascunsă. Nici măcar nu vreau să fiu bărbat. Gândurile îmi erau tulburi, confuze, însă, cu toate astea, înțelegeam, nu mă puteam abține să nu înțeleg.

Apoi, chiar în clipa ce a urmat metamorfozei, obișnuita senzație de rău, de frig umed, un plescăit neplăcut, pielea de găină, tocmai ies dintr-o cadă cu apă caldă, greșos de caldă, iar dalele sunt înghețate, și nu există prosop, nu pot să mă șterg, trebuie să stau zgribulită în picioare, frecându-mi tot trupul cu mâinile, cu buricele degetelor aspre, încrețite ca boabele de năut din bine-cunoscuta mâncare din zilele de sâmbătă. Neputință. Aș vrea să mă întorc în uterul matern, să mă imbib de lichidul acela întremător, să mă ghemuiesc și să dorm, să dorm ani la rând.

Mereu a fost așa, aceeași premoniție

neplăcută a căinței. De când țin minte, mereu același lucru, chiar dacă atunci, cu mulți ani în urmă, sufeream mai mult. Să mă îndop cu ciocolată, să mă ciondănesc cu frații mei, să mint, să rămân corijentă la matematică, să sting lumina, să desfac, cu mâna stângă, cu degete nerăbdătoare, labiile ascunse și să frec lucrul acela al cărui nume încă nu-l cunosc cu buricul degetului arătător al mâinii drepte, pentru a descrie cercuri ușoare și infinite capabile să provoace sciziunea. Mă divid, o spadă nedeslușită mă străbate și coapsele mele se despart pentru totdeauna. Îmi dau drumul, mă deschid, mă scindez în două ființe complete. Ca o amibă. Elementară, fericită și plină de bale. Însă, atunci când devin iarăși una, o singură ființă superioară, dalele sunt reci ca gheața și nu am cu ce să-mi șterg picăturile alea de apă caldă și scârboasă care mă face să plâng."

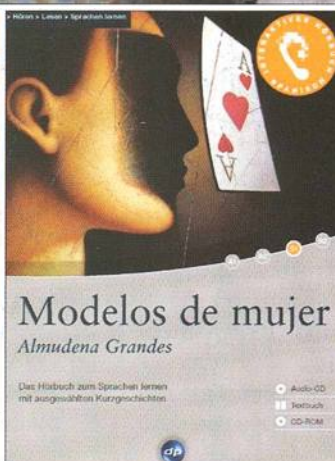
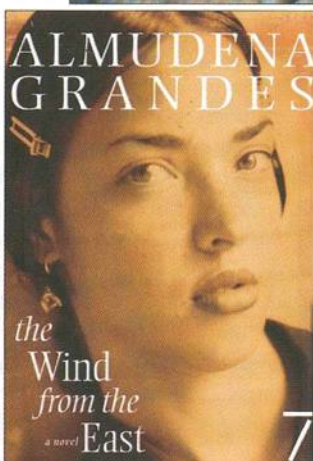
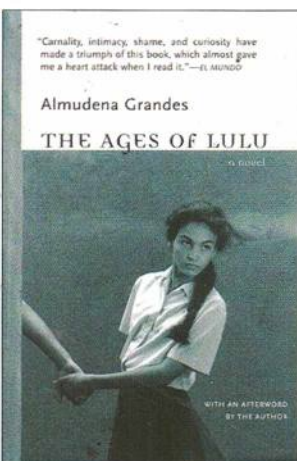
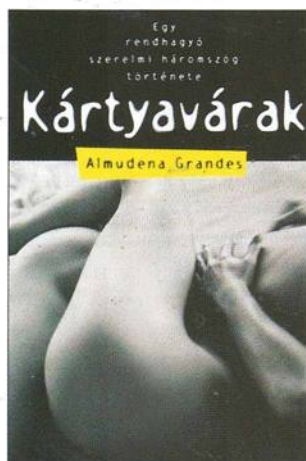
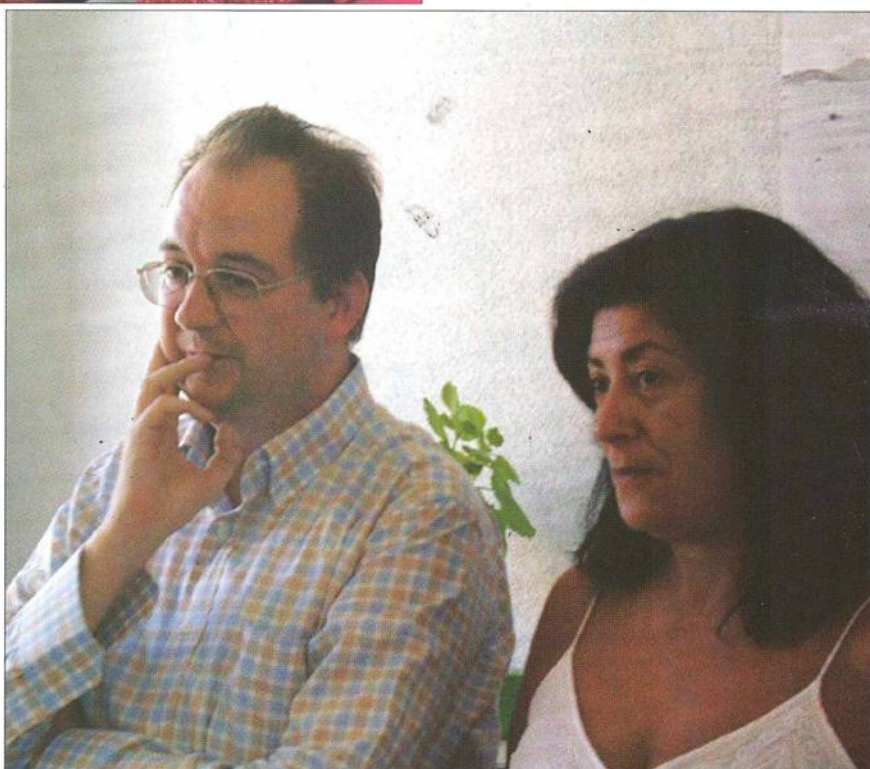
femei rezistente. La intemperiiile vieții & vârstei. Impulsivă. Capabilă să își bage capul în toate încercările. În toate probele & cabinele de probă ale condiției de femeie. În acest sens trebuie citit. *Vârstele lui Lulú* nu este un titlu prea vesel, ci, dimpotrivă, unul grav. Este titlul unei aventuri personale, moderne, nu mondene, una care începe, continuă și sfârșește într-un anume fel de solitudine. Are toate (dar toate!) ingredientele și ponicile unui picaresc sexual, reunite a tuturor fanteziilor noastre intime (vezi episoadele cu vibratorul, *threesome*, deturarea unui partener din homosexualitate spre zona hetero, acuplarea cu cineva mult mai tânăr, voaieurism etc.). Nu e de mirare, deoarece toate editurile românești suferă un proces accelerat de dezinhibare. Și iarăși nu e de mirare pentru că sexul vinde, astăzi, cel mai bine. Ceea ce i s-ar putea adăuga ar fi, totuși, un contrabalans, în lipsa căruia cărțile devin meniuri cu un singur fel de mâncare, savuros, desigur, dar unic.

Text: **Mihail Gălățanu**

mică îndrăgostită chiar de fostul/viitorul ei sot, Pablo, că personajul-tată este foarte ușor substituibil de personajul-sot, „șmecherie” ușor previzibilă, cu parfum de psihanaliză. Că ea și soțul ei au un soi de „aventură” cu un travestit, Ely, ce va ajunge ulterior asemeni unui prieten (chiar „de familie”!). Până la urmă, toată încărcătura erotică a fost doar „soslul” care a determinat lectura, ca o amorsare epică/livrescă.

A doua parte a cărții schimbă oarecum perspectiva. Tristețea unui destin în derivă își face apariția pe coordonatele existențiale ale Mariei Luisa, alias Lulú. Toate experiențele erotice au, finalmente, o conotație a eșecului. Și asta după ce inițierea lui Pablo părea să fie încadrabilă la capitolul „experiențe fericite”. E doar iluzie pentru că, departe de ceea ce cred unele aprecieri din presa spaniolă, Lulú nu (prea) este o femeie puternică. Nu prea văd acolo o *mujer forte*. Ci, mai degrabă, portretul/arhetipul unei

Cum sunt mai multe „modele de femei” iaca, sunt și mai multe modele de cărți și de ediții internaționale

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

de la **539€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana

de la **317€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista

de la **306€**
avion + cazare
cu demipensiune

Vivaldi

de la **396€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

cupon
REDUCERE

Croaziera
gratuita

Pentru prezentarea la inscriere cu
revista ce contine acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Vara 2007

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: RO11702426 Reg.Com.: J40/3806/1999;
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/318.59.93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltaltd@malta.ro; www.malta.ro

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Steaguri pline de glorie

Flags of Our Fathers, SUA, 2006 –
132 de minute

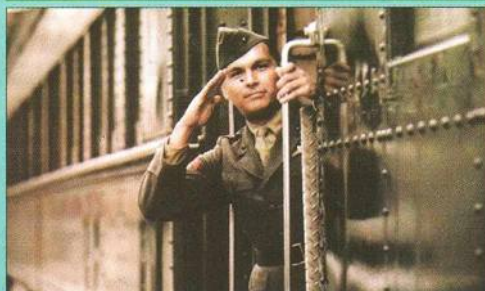
Distribuit de: INTERCOMFILM
DISTRIBUTION S.A.

Mai interesează oare, astăzi, „filmul de război“?! Greu de răspuns: oamenii sunt preocupați mai mult de cutremure, tele-show-uri, politică, fitness, deteriorarea climei, parada modei, terorism... conținutul fierului în pâine etc.! Fără a înțelege – nici măcar acum, în al 12-lea ceas al unui început de secol – că nici zguduirile scoarței terestre, nici prăbușirile climei etc. (cu care, în diverse forme, am fost încercați de milenii!) NU reprezintă cel mai iminent pericol, ci: **Violența și Prostia umană!**...

Acesta e mesajul, declarat, al veteranului **Clint Eastwood** (77 de ani!), regizor, scenarist, actor renumit, producător și, mai nou... compozitor...?! în filmul de care ne ocupăm (de fapt, una dintre cele două superproducții realizate de Clint în Pacific, aproape simultan (!) și cu sprijinul lui Steven Spielberg, coproducător – referitoare la celebra, cumplită și mai ales tragică **Bătălie de la Iwo Jima**, ce a marcat, într-un fel, sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial! (dacă oscarizatul de anul acesta *Scrisori din Iwo Jima* reprezenta tragedia confruntării din p.d.v. al japonezilor – *Steaguri pline de...* o face din cel al americanilor, finalul fiind la fel de CUMPLIT: peste „eroism“ – peste moartea voluntară, datorată unor „idei“ patriotice – domnește, în cele mai multe dintre cazuri, o nemaipomenită și abjectă **minciună!**...!).

La a cincea zi după invazia din 19 februarie 1945 a trupelor americane asupra insulei (timp în care aceste trupe au suferit pierderi devastatoare, reproduse **aproape documentar** în filmul lui Clint!), este cucerit un vârf al muntelui Suribachi, socotit

punct-cheie al victoriei; drept pentru care soldaților americani din cea de-a cincea divizie marină li se ordonă să înalțe în acel punct **un steag** al victoriei; la câteva minute, echipa este ucisă de tirul mitralierilor japonezi ascunși în peșteri; se ordonă ridicarea unui **al doilea steag** american (și **acesta** este momentul în care un anume **Joe Rosenthal**, fotograf al Associated Press, prezent la fața locului, **imortalizează evenimentul** (ce va deveni mai târziu, sculptat în granit, unul dintre **cele mai masive și cunoscute grupuri statuare ale Americii!**).

Atâta doar că, dintre cei șase bărbați care au ridicat steagul, trei au fost uciși pe loc (despre ei, nu va mai ști nimeni, nimic!). Ceilalți trei – la cererea expresă a conducerii armatei – sunt trimiși urgent în patrie, pentru a deveni **eroii unor campanii publicitare**, menite să strângă fonduri – prin donații – necesităților **învingerii Japoniei!**...! Iar ceea ce

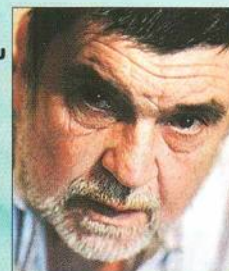
urmează este **absolut cumplit:**

„Eroii” se jenează din pricina tovarășilor lor morți; părinții „morților” își recunosc „eroii din fotografie” (!); la inaugurarea statuii din SUA, steagul ridicat pe macheta din carton presat este unul **fals** (cel autentic fusese reținut de colonelul Chandler Jonson, pentru unitatea sa – fiind obligat să trimită, la inaugurare, un steag **mai mare**, pentru a satisface entuziasmul publicului dezlănțuit... Iar în tot acest **TURNEU promoțional**, cei **TREI EROI** (dintre care unul se pare că nici nu a participat **acolo**, la ridicarea drapelului!) trec prin situații nu doar „penibile”... ci tragice **în sensul real al cuvântului!** Și vor sfârși – iremediabil – într-o mizerie morală teribilă (admirabil **Adam Beach**, de pildă, în rolul „indianului”). Un film dur, surprinzător și curajos (ca mai toate ale acestui Clint Eastwood!). Ba chiar „sfășietor”, precum laitmotivul muzical al filmului, interpretat la pian (repet: compozitor – **aceiași Clint!**).

P.S.: 1) Mă întreb de ce oare titlul original, *Steagurile părinților noștri*, a fost transformat în anemicul *Steaguri pline de glorie*...?! S-a gândit cineva la actuala politică afund-bălăcită a tranziției ce are loc în patria-mumă?!

2) În film, unul dintre eroi speră că „Poate după războiul ăsta, lumea va fi mai bună!”... **NU ESTE! (n.a.)**.

Horia Pătrașcu

Muzica și versurile

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Music&Lyrics, SUA, 2007 – 104 minute

Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.

pentru că regizorul a avut ideea de a opune cântecele anilor '80, pline de muzicalitate și texte memorabile (unele șocante!) – celor contemporane, cu totul lipsite de melodie și bazate doar pe un ritm susținut – absolut cretine ca versuri! – dar pline de sex, așa cum le place tinerilor de astăzi (încă năucii de trecut, dar neînțelegând nici prezentul!), opțiuni, de altfel, **perfect logice!**

A doua (și asta contează cel mai mult): faptul că și-a asigurat o distribuție de zile mari, adică **Hugh Grant** și **Drew Barrymore** (la care se alătură superba debutantă **Haley Bennett** – în rolul „supervedetei”, și de care vom mai auzi, cu siguranță!).

Hugh Grant este **absolut adorabil** (cântând și mișcându-se pe scenă – lucruri pe care nu le-a făcut în viața lui! – luând însă lecții dure, pe întreg parcursul filmării): **o încântare!** Iar muzica (*Duran Duran*, *Elton John*, *Tom Jones*, *Rolling Stones* ș.a.)... **o amintire!**

Regizorul filmului, **Marc Lawrence**, dicit: „Chiar dacă am făcut parte dintr-o formație, sunt un cântăreț foarte prost”. Și: „Mi-a plăcut ideea de a face un film despre un scriitor, dar dacă aș fi scris despre un scenarist (?! – n.a.), ar fi semănat cu propria mea agonie personală”. Și, încă: „În multe din echipele faimoase... (de muzică – n.a.), o persoană

scrie versurile și cealaltă compune muzica. Știam că din acest conflict din interiorul unei echipe, unde fiecare are un anume rol în procesul creativ, care este totuși unul de colaborare, ar putea să iasă o comedie bună...”

Ei bine... **cred că a ieșit:** și nu doar o comedie, ci un „MUZICAL” cu totul surprinzător! Și asta, **una:**

Despre super-eroi și alte aiureli

Epic Movie, SUA, 2006 – 92 de minute

Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.

Caraibe, Harry Potter, Charlie și fabrica de ciocolată etc. etc.). Departe de mine ideea că astea ar fi niște capodopere! – dar a face o PARODIE, înseamnă **a te amuza cu respect** de opera în cauză, și nu numai **a ridiculiza-o la modul gregar**, așa cum o fac puturile de mai sus (ce **put** de bani, aruncând pe piață niște mizerii cu pretenții „estetice”!).

Jalnic acest film care – făcând referiri directe la niște actori precum **Christopher Reeve**, **Tom Hanks** sau **Johnny Deep** ș.a.! – pretinde că secvența cea mai comică a peliculei este aceea în care, pe un strat de zăpadă imaculată, apar desene galbene... (ei, da: pentru că, văzut din spate, un tânăr... **urinează pe această zăpadă imaculată!**).

Uneori, românii aruncă o vorbă: „**Hai sictir...**!” Este o formulă genială (care scuipă, dar și te descarcă în același timp!). În cazul ștrudelului cinematografic de care ne ocupăm, această formulă nici măcar **nu merită a fi pronunțată...**

Un film absolut „de vomă”, ce se pretinde a fi **o parodie** (aparținând cuplului recidivist de regizori scenariști **Jason Friedberg** și **Aaron Seltzer**, alături de producătorul lor **Paul Schiff** – care declară: „Ne-am distrat atât de mult făcând

un film încât nu vrem să ne oprim, așa că facem altul!”), un film de **un prost-gust inimaginabil...!!!**

După ce ne-au agresat, scârbindu-ne, cu *Scary Movie* (vizând filmele thriller), sau *Date Movie* (cele romantice), **Trianglul ciné-idiot** se apucă să facă praf, acum, filmele de mare succes din ultima vreme: *Codul lui Da Vinci*, *Superman*, *Pirații din*

Alina Mungiu-Pippidi:

„Ziaristul român este extraordinar de ignorant!”

Au trecut 18 ani de când presa românească se autoetichetează drept o *presă liberă*. Avem voie să spunem orice, oricum, oricând. Câteva reguli elementare în jurnalistică – o știre trebuie verificată din trei surse, trebuie să răspundă la cinci întrebări de bază, nu poți improșa o persoană cu noroi dacă nu ai dovezi clare etc. – au menirea să pună stavilă exceselor de zel. Presiunea patronilor, a grupurilor de interese și goana după senzațional îl determină adesea pe ziarist să nu-și îndeplinească menirea. Mai e liberă presa? E și nu e! Alina Mungiu-Pippidi, președintele *Societății Academice Române*, crede că presa română se confruntă cu un fenomen nou, pe care-l denumeste *captură media*.

▼ După '90 presa română a evoluat mult în direcția occidentalizării ei. A evoluat într-o direcție corectă sau nu?

– Aș spune că au existat două faze în evoluția presei române după 1990. Prima a fost faza de liberalizare, de pierdere a controlului statului și a factorului politic, în general, asupra presei. Această etapă a fost, per ansamblu, una pozitivă, în care au intrat cât mai multe ziare din fostele ziare de stat – *Adevărul*, *Tineretul liber*, *România liberă* – era clar că exista un model nou, modelul jurnalismului occidental și libertatea presei. Din interiorul acestor redacții a fost o mișcare care a adus din ce în ce mai mult fostele publicații comuniste în sânul presei libere. Aceasta în paralel cu apariția unei presei pur private dar care și ea, în acea perioadă, era motivată de acest ideal (presă liberă – n.r.). Singura excepție a fost *România Mare*, al cărei scop principal a fost cel de a ataca, după cum se scria chiar în documentul adresat primului-ministru, Petre Roman, și anume: *plățiți-ne voi, că o să vă înjurăm noi adversarii politici!* Așadar, în acea perioadă, presa română era motivată, după opinia mea, de un model absolut pozitiv în materie de jurnalism și a culminat, în încheierea ei, cu anul 1997, iar momentul de glorie a fost alternanța politică realizată în 1996, care s-a datorat în mare măsură presei și apariției unor televiziuni private – *Pro TV* și *Antena 1*.

„Presa română de astăzi e incredibil de superficială. Pe partea editorială s-a produs o mare delăsare, nu se mai cer trei-surse, se poate publica orice. De aceea noi, în rapoartele internaționale, nu folosim niciodată presa română. Îți culegi singur datele. La începuturile mele ca raportor internațional, foloseam patru-cinci ziare ca să răspund la cele cinci întrebări fundamentale în jurnalistică.

Acolo s-a atins punctul maxim de liberalizare a presei. După 1997 s-a intrat într-o fază nouă, în care a fost limpede că nimeni nu va mai recurge la mișcări politice violente pentru a controla situația – la lovituri de stat, mineriade etc. În atare condiții, a devenit extraordinar de important să se controleze presa pentru că s-a trecut la o reală bătălie a persuasiunii politice. De atunci și până astăzi a început un fenomen pe care eu îl numesc *captură media*. Nu guvernul este factorul principal de control al media, ci diferite grupuri de interese, unele legate de guverne, altele nu, care pot fi descrise mai bine ca rețele sociale, nu neapărat ca factori guvernamentali și aceste grupuri, încet-încet, au restrâns libertatea media, care a atins culmea liberalizării sale în '97-'98. Un alt motiv pentru care s-a întâm-

plat aceasta l-a reprezentat și faptul că multe dintre proiectele media care au pornit în anii aceia s-au dovedit de fapt neviabile. Diverse instituții media au acumulat datorii și astfel au devenit vulnerabile. Ușor-ușor s-a ajuns la acest model de captură a statului, în care dacă analizezi organismele media vezi că foarte multe dintre ele nu există ca afacere, fiindcă nu au câștigat bani niciodată, ci pierd banii celor care investesc în ele. Așadar, ele există cu scopul clar de a facilita obținerea unor alte avantaje pentru patronii, acționarii care dețin respectivul grup media. Și mai ales, să facă trafic de influență.

– Aveți ceva de reproșat zăriștilor români?

– Cred că zăriștii în sine, după atâția ani – comparându-i pe cei de astăzi cu zăriștii ca mine, deveniți jurnaliști pe 22 decembrie '89 și care practic au organizat noua presă liberă în anii '90-'91 – sunt totuși mult mai mercenari decât eram noi. Motivul pentru care nu există demisii spectaculoase în presa română este că oamenii fac înțelegeri. Se încearcă un control mult mai subtil decât era înainte! Sunt mulți zăriști în România care încearcă să-și facă datoria și chiar reușesc în mod corect, avem investigații bune, editorialiști absolut excelenți. Dar per ansamblu, câtă vreme nu am avut niște demisii serioase din presă... De obicei zăriștii pleacă din motive de mai bine, dar nu că pleacă ei că nu mai suportă să li se impună.

– Presa actuală e un birt la trei jupâni – Sorin Ovidiu Vântu, Dinu Patriciu și Dan Voiculescu. La ce tavernă de presă v-ați dori să lucrați dacă ați fi forțată să alegeți?

– Există un motiv clar pentru care eu nu vreau să lucrez în presă și anume: trebuie să fii autonom. De aceea, eu nu iau bani de la nici una dintre aceste persoane. Asta nu înseamnă că nu am relații de colaborare, normale, ocazionale, cu unii ori alții. Trebuie să existe și oameni care să nu ia bani de la nimeni. Din fericire, nu asta e toată presa, mai există *Ringier*, *România liberă*. E adevărat că este o concentrare media mult mai mare decât pe timpuri și e foarte periculoasă, cu ambiții foarte mari. Domnul Vântu are periodic proiecte de recompensare a elitei, de ierarhizare a elitei, care e făcut pe zece ani – cu Mihai

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafiacara.ro

În ce țară trăim?

Tatulici. Și mereu aud de noi asemenea proiecte! Poate nu sunt rău intenționate, dar la urmă, când vezi că până și Pleșu și Liiceanu au ajuns niște salariați la Vântu, e foarte trist! Noi, cei din societatea civilă, ne-am găsit niște resurse și am reușit să fim destul de autonomi financiar. Autonomi și prosperi! Ca atare, nu avem nevoie de aceste lucruri. Sursele noastre sunt toate pe pagina de web, mai multe guverne străine ne susțin, mai puțin guvernul nostru, cu care nu am lucrat niciodată, plus ONU, Banca Mondială și ne-am extins regional, ceea ce ne-a așezat pe o bază mai solidă. Nu lucrăm numai în România, lucrăm în Balcanii de Vest și în fosta URSS, în proiecte care nu au legătură cu statul nostru. E de evitat să lucrezi cu statul român. E așa o instabilitate politică în România și un interes atât de mic pentru politici publice că nu poți să construiești nimic în relație cu statul român!

– Mai credeți în presa română?

– Da. Cred, fiindcă am colaborat excelent cu presa în 2004 la proiectul *Coaliția pentru un Parlament curat*, iar o parte din succesul acestei coaliții se datorează presei. Presa locală a fost în general eroică. Eu cred că instinctele jurnaliștilor, în general, sunt corecte și întodeauna oamenii care sunt atrași de presa reală, vor fi tentați de libertate, fiindcă libertatea este ceva foarte motivant. În plus, nici nu se câștigă așa de bine în presă, cine e pentru bani alege o altă meserie. Sunt optimistă. Ce lipsește totdeauna la noi este capacitatea de organizare socială din redacții, care să dea dovadă de solidaritate, să-și facă regulile lor, să facă un corp editorial care să se apere de imixtiuni. Asta e ceea ce lipsește. Individual, avem jurnaliști foarte onorabili și chiar eroici.

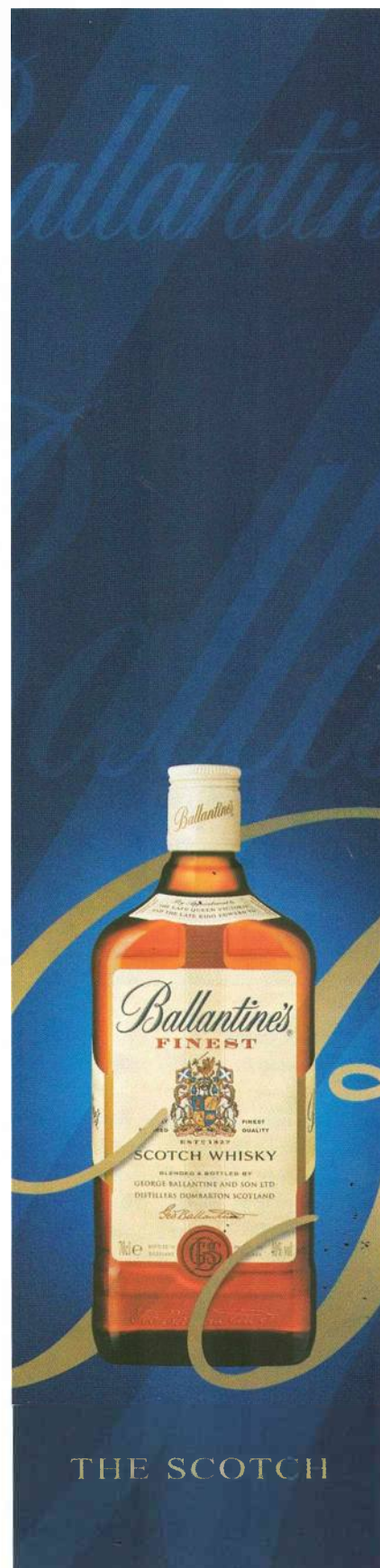
– Există o prăpastie între ziaristul român și cel străin?

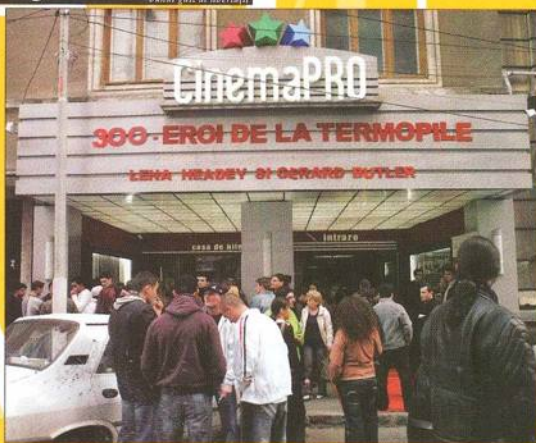
– Nu pot vorbi nici despre ziaristul occidental fiindcă și acolo – presa occidentală pe care o admirăm foarte mult, de exemplu Anglia – s-a tabloidizat înflorător. America rămâne în continuare un ideal jurnalistic. Extraordinar ar fi ca oameni ca Hurezeanu – numai din punct de vedere al culturii generale – să fie regula în presa română. În presa germană, un om ca Emil Hurezeanu reprezintă ziaristul mediu, atât de educat e ziaristul mediu la ei! La noi, Hurezeanu e o mare excepție, un fel de baron printre ziaristi, pentru că ziaristul român este, de regulă, extraordinar de ignorant, și adesea editorul e mai ignorant decât ziaristul.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

Există un post de televiziune la care mă uit ca siderat. El aparține unui mare mogul de presă, om politic în același timp, care nu a fost în stare, în sondaje, să se ridice mai sus de genunchiul broaștei. Ar merita titlul de cel mai nepriceput om politic al tuturor timpurilor (din România). Ei bine, el și-a tocmit un moderator care invită în scenă un comentator politic expirat, un mustăcios isteric și alți țuțeri care îi țin isonul. Ținta perpetuă (era să zic ținta piept nr. 1!): Traian Băsescu. Aici, *marinerul* nostru e făcut cu ouă și cu oțet. O încasează programatic. Omul politic care girează toată mascarada asta e din ce în ce mai jalnic, un pic aplecat spre sinistru. Ei bine, așa cum cartoane cu ouă se sparg în căpățâna pleșuvă a Președintelui, la altă scară, comicăria a început să se repete cu oamenii care îl susțin pe acesta. Este și cazul lui Gabriel Liiceanu, despre care lumea se pare că își aduce aminte că a „plagiat” abia după aproape douăzeci de ani. Nu e straniu? Fiind una dintre puținele referințe la Heidegger, e de admis că nimeni dintre cei care au citit *REPERE PE DRUMUL GÂNDIRII*, multe minți luminate, nu și-ar fi dat seama de un eventual plagiat? N-ar fi sărit în sus? Bine, o să spuneți, dar asta e doar proba verosimilității. Să trecem la chestiile directe. Tehnic vorbind, lucrurile se rezumă așa: ar fi trebuit Gabriel Liiceanu să pună ghilimele acolo, în acele prezentări? Ar fi fost bine. Scăpa, acum, de o acuzație deșănțată. N-a făcut-o. A mizat pe bunacredința a noastră, pe înțelegerea din context, pe convenția întregii cărți: uite, fragmentele acestea aparțin operei lui Heidegger, a înțeles toată lumea acest lucru, asta și comentăm noi aici, Heidegger, nu? Dar și bunacredința se termină undeva. Acolo unde te apuci și intri în furcile politice, nu mai contează ce nume, poți fi *pictat* din cap până în picioare. Avem niște *pictori*, mai rar... Ți se face lucrare mare, frescă, pictură rupestră. Cel mai mare plagiat al lui Liiceanu e că a semnat/aderat la apelul intelectualilor în sprijinul lui Băsescu. Și, de fapt, care e rezumatul bătăliei politice actuale? Băsescu și Macovei clamează lupta anticorupție. Ceilalți, prin manevre abile, aruncă pisica înapoi, vezi dosarul *Energy Holding-Buzăianu*. Încearcă să-i bată pe democrați, cu tot cu prezident în frunte, cu armele lor. Sunt sau nu curății democrații, asta-i întrebarea? Dar și aici poate că nu are importanță: ce politicieni în lumea asta sunt fără pată? Nu prea sunt ușor de găsit. Oricum ai face-o, oricum ai drege-o și ai întoarce-o, tot găsești un agățament de care să te iei. Iar la campania furibundă declanșată de liberali împotriva democraților, leac nu pare a fi. Pentru oameni de o asemenea teapă, Gabriel Liiceanu nu e decât o „pierdere colaterală”. De ce, totuși, interesează Liiceanu? De ce a devenit, tocmai el, țintă? Pentru că este un real formator de opinie, la acest moment. El poate trage după sine simpatii (și, de ce nu, poate voturile?) a câteva mii/ori poate zeci de mii de români. Nu întodeauna am scris elogios despre Liiceanu. Dimpotrivă. Dar, pe măsură ce trece timpul, omul Liiceanu, deși așteptările mele de la el nu s-au îndeplinit întru-totul, s-a dovedit receptiv la fiecare cuvânt pe care l-am pus pe hârtie despre sine. Grupul de scriitori apropiat sieși, cu Patapievic, cu Pleșu, cu Dinescu, pare, din ce în ce mai mult, în cel mai bun sens, moștenitorul și depozitarul tradiției culturale. Modernitatea și post-modernitatea, valori apropiate de liberalism, cad, tot mai mult, sub alte incidente – poate de aici și disputa iscată, cu oarece timp în urmă, cu un grup de la *Observatorul cultural*. Dar de aici până la a-l face „Liiceanu”, până la a-l supranumi, așa, balcanic, cu un nejustificat apelativ, e o distanță astronomică. În primul rând, Liiceanu nu e un cognomen meritat. În al doilea, se procedează prin eludare. Cel care pune porecla se pomenește că uită, face abstracție de cealaltă parte, plină, a paharului. Se uită *EPISTOLARUL*, se uită *DESPRE LIMITE*, se ignoră *DECLARAȚIE DE IUBIRE* (carte despre care am scris, de altfel, în numărul trecut) – și multe altele. Toate aceste procedee trădează un viu și resentimentar atac nu doar la persoană, ci și la valoare. Se ghicește, în spate, răca vulpii care nu ajunge la struguri. În ce țară trăim, Doamne? ■

Aniversare Cinema Pro

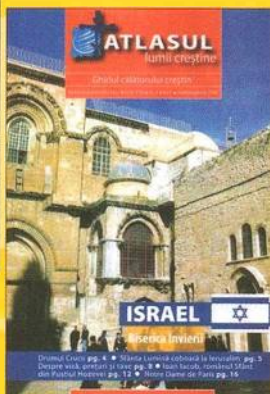
La împlinirea a doi ani de Cinema PRO spectatorii s-au simțit ca niște adevărate vedete, ei au avut ocazia de a păși pe covorul roșu, au fost serviți cu bomboane de ciocolată și au putut viziona cel mai de succes *blockbuster* al momentului: *300 – Eroii de la Termopile*. În plus, au avut ocazia de a-și scrie gândurile pe primele pagini ale *Cărții Stelelor*. Loredana și Rareș, solistul trupei Impact, s-au alăturat și ei iubitorilor de film care au venit să ureze *La mulți ani!* cinematografului.

Atlasul lumii creștine

Piața publicațiilor din România s-a îmbogățit cu un titlu nou: *Atlasul lumii creștine*. Revista, editată de SC Oferta SRL, își propune să depășească modelul clasic al unui ghid de călătorie și să ofere turistului român detalii fascinante ale destinațiilor creștine. Așa că avem de-a face cu o *călăuză*, după cum susține Răzvan Bucuroiu, directorul publicației, „care să-i ofere turistului, călătorului sau pelerinului o altă față – cea eternă, cea profundă – a locului pe care îl vizitează”.

În primul său număr, *Atlasul lumii creștine* ne poartă prin Țara Sfântă, pe urmele lui Iisus, apoi printre misterele Catedralei Notre Dame de Paris și, în fine, „ne urcă” pe *Scara virtuților* de la Mănăstirea Sucevița.

Revista a fost „creștinată”, „botezată”, lansată pe piață, sau cum vreți să spuneți, în 29 martie, în cadrul *Târgului de turism*, deschis la Romexpo. Despre importanța ei pentru turismul românesc a vorbit „un sobor” de reprezentanți ai agențiilor de turism specializate pe destinații creștine precum Israel, Grecia, Turcia, Egipt.

Săptămâna Financiară, 100 de numere

Să dai o sută de numere lumii, ca săptămânal, nu e lucru de șagă. Înseamnă că deja te instituționalizezi ca o autentică autoritate în piață. Am fost la jubileu și am asistat la decernarea premiilor. A fost prezent și primul-ministru, Călin Popescu Schimbăceanu (din Moli în Țări, vreau să zic). Împreună cu soția, blondă, șic, sexy, Surăzăceanu, dar și cu un mic alai de body-guarzi (așa l-am identificat noi, nu cred că erau chiar consilierii americani...). A fost frumos, a fost la *World Trade Plaza*, a fost show, a fost muzică, a fost dans, ne-am învățat de un blues. A fost și Gabi Vrâncănu-Firea, care a făcut frumos. Cum o să fie la 200 de numere?

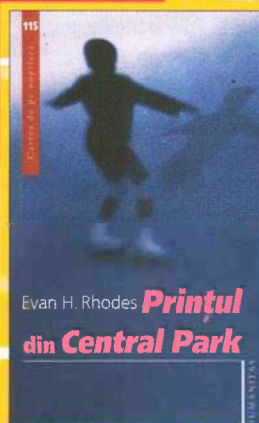
Lisa Unger *Minciuni periculoase*

La mine, e într-adevăr, prima carte din colecția de mistere a *humanitașilor* de care mă apuc temeinic. Le-am văzut și pe celelalte, *Nick Drake – Nefertiti*, *Cartea Morților*, *Boris Akunin – Azazel*, *Lee Child – Capcana Margrave*. De data asta, avem o problemă de identitate. O carte în care *singurătatea personală* pare un personaj. În rest, situație de început tipică: single, nemăritată, un copil din flori.

Richard P. Feynman *Șase lecții ușoare.* *Bazele fizicii explicate de cel mai strălucit profesor*

Feynman are, mai degrabă, o biografie de *burgler*. Să fie un aventurier al științei? Totuși, ceea ce face este știință – e drept, accesibilizată. Cu formule, schițe, tot tacâmul. El ne vorbește, de dincolo de moarte, despre atomi, legături afine etc. Un tip cu o fizionomie de *play-boy*. Da, dar un *gigolo* al cuantelor. Și un mare orator, lucru care se vede în carte, prin stilul limpede, clar, curat, direct, epurat de orice vultură inutilă.

Evan H. Rhodes *Prințul din Central Park*

În colecția *Cărții de pe noptieră*, coordonată de Ioana Părvulescu, cartea lui Rhodes pune niște probleme cruciale pentru omenire: Când ți-e foame, ai putea jefui, de o singură piersică, un negustor de piersici? Ai risca să fii călcat de o mașină, doar să scapi de urmăritori? Sau să petreci, ca autorul, șase luni în *Central Park* doar ca să scrii o carte, întâmplător chiar *cartea asta*?

Tibor Fischer *No citi dacă ești prost*

Ei bine, acum e acum: ce faci? O citești sau nu? Asta a fost prima mea reacție când am văzut, pe masă, cartea. Grea dilemă! Din care nu poți ieși. Închipuiți-vă lumea: o lume în care bancherii sunt căcănari – și în care, ca să te pregătești pentru meseria de bancher, e îndeajuns să ai mai multe costume de haine, să fii plictisit de viață și să ai dorința de a face orice pentru bani. Condiții îndeplinite: ești deja bancher! Pot spune sigur despre carte că are umor. Și nu numai. Are sarcasm. Are satiră socială. Iată una dintre cugetările cărții: „Până la urmă, banii sunt marele sedativ”. Și nu sunt? Și nu asta e lumea în care trăim? O lume cu *bancheri*, adică – nu o lume fără.

Eximbank susține mediul de afaceri și IMM-urile

1. Stimată doamnă Președinte Carmen Radu, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creditele pe care le garantați?

EXIMBANK pune la dispoziția exportatorilor o garanție la creditele acordate de bancă pentru realizarea producției de export.

Garanția se emite pentru o sumă reprezentând până la maxim 80% din valoarea creditului contractat de exportator și acoperă riscul de nerambursare a creditului. Acordarea garanției EXIMBANK se face în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportator, preluând o parte din riscul asumat la contractarea creditului.

Am lansat anul acesta noi produse: Garanția de export pentru mărfuri generale adresată de asemenea exportatorilor, precum și Microgaranția, Garanția pentru IMM-uri și Compensația de dobândă, produse destinate în special IMM-urilor.

Microgaranția este un produs de garantare care vine în întâmpinarea solicitărilor de finanțare atât ale IMM-urilor cât și a altor agenți economici care desfășoară proiecte ce se încadrează în domenii ce privesc infrastructura, dezvoltarea regională, cercetarea-dezvoltarea, ocuparea forței de muncă, proiectele de mediu etc. Acest produs facilitează accesul la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul solicitat de băncile comerciale pentru obținerea creditelor.

Compensația de dobândă se acordă IMM-urilor pentru acoperirea unei părți a cheltuielilor cu dobânda plătită la creditele contractate în lei de la bănci. Produsul își propune să stimuleze utilizarea creditelor în scopul susținerii și mai ales dezvoltării activității întreprinderilor mici și mijlocii.

Garanția de export pentru mărfuri generale pe care o emite EXIMBANK va constitui o contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe.

Carmen Radu, Președinte Eximbank

2. Există un specific al garanțiilor emise de EXIMBANK?

Garanțiile emise de EXIMBANK se constituie în contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe. Garanțiile acoperă până la maxim 80% din valoarea garanției bancare și se acordă pentru obiective complexe și producția cu ciclu lung de fabricație.

EXIMBANK a lansat la începutul acestui an **garanția pentru creditele contractate de exportatori de la băncile comerciale.**

Garanția se acordă în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de

exportatori pentru creditele contractate în scopul realizării producției de export și preia o parte din riscul asumat la contractarea creditului. În acest fel exportatorii își pot alocă timpul și resursele pentru realizarea unor produse din ce în ce mai competitive, iar banca finanțatoare are o garanție **irevocabilă și necondiționată** emisă de EXIMBANK în numele statului, care îi crește solvabilitatea și îi permite eliberarea de capital pentru noi finanțări.

3. Ce ne puteți spune despre strategia de viitor a EXIMBANK?

O instituție de credit își păstrează reputația, este stabilă și operațională și își asigură un segment indispensabil de clienți eligibili și fiabili doar dacă standardele de etică și profesionalism adoptate se aplică consecvent.

EXIMBANK își dorește adoptarea unei atitudini bivalente: **focalizare pe produs și concentrare pe client.** Printre altele, acesta din urmă poate fi atras chiar de calitatea demonstrată a produsului și de gradul său de aplicabilitate practică.

Subliniem că succesul activității EXIMBANK este strâns legat de segmentarea pieței de desfacere, de identificarea publicului țintă și de construirea strategiei de atragere și convingere a celor trei tipuri de clienți (actuali, aspiranți și potențiali).

Carantina

O carte semnată de Greg Egan, apărută la Editura Nemira, Colecția Nautilus/Fantasy, în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu

Sfârșitul secolului douăzeci și unu – o epocă în care bioingineria face posibilă modificarea minții omenestii după cum se dorește; o eră modelată de sisteme informaționale atât de vaste încât protejarea lor, sub orice formă, este pusă sub semnul întrebării. O epocă în care cercetarea științifică ajunge la esență. Când experimentele încep să dărâme zidurile realității de zi cu zi.

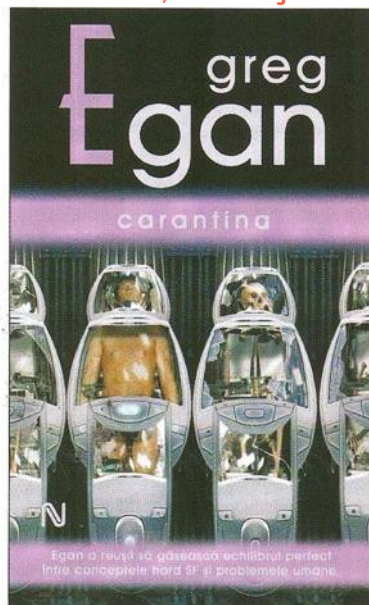
Oamenii de știință nu au idei despre forța copleșitoare cu care se joacă. Nu-și dau seama cât de aproape se află de marginea prăpastiei...

Într-o noapte, stelele au dispărut, totul a dispărut de pe cer. O sferă, centrată pe Soare, a izolat sistemul solar. Umanitatea a fost pusă în carantină! Apoi, timp de 33 de ani, omenirea a trăit sub spectrul terorismului și al sectelor religioase născute din frica de necunoscut.

● „O carte scăpărătoare! Egan a reușit să găsească echilibrul perfect între conceptele hard SF și problemele umane. El pare să aibă un interes special față de biotehnologia aflată abia în dezvoltare, iar produsul final este o combinație unică de știință autentică și literatură de calitate.” (Gardner Dozois)

● „Explorează convingător condiția umană de peste 100 de ani. Viitorul lui Egan fascinează, iar narațiunea interiorizată, alăturată meta-organizațiilor anonime și puternice în care nimeni nu pare să cunoască tabloul de ansamblu, degajă senzația operelor lui Kafka sau Lem – individul inteligent captiv într-o situație care pare să aibă o desfășurare logică și care nu numai că este complet stranie, ci și, din motive necunoscute pentru erou, depinde de el și-l atrage în centru.” (New York Times Books Review)

„Fizica cuantică este o religie în interiorul științei, o lume exotica în care călătoria în timp există și universurile paralele pot fi măsurate. Este de asemenea o lume în

Greg Egan s-a născut la 20 august 1961 în Perth, Australia, și a absolvit Facultatea de matematică a Universității Western Australia. Este programator de calculatoare și în anii 1980 a început să publice povestiri în cea mai importantă revistă de SF, britanica Interzone și în faimoasa revistă americană Asimov's SF Magazine. Egan se numără printre cei mai de seamă reprezentanți ai subgenului hard science-fiction, abordând temele ontologiei cuantice și matematice, natura conștiinței, genetica, realitatea sexuală, inteligența artificială și superioritatea materialismului rațional asupra religiei. În anul 1998, nuvela sa Oceanic a primit premiile Hugo și Locus.

care Omul rivalizează cu Dumnezeu, în care observatorul influențează natura realității printr-o simplă privire.” (Kirkus Reviews)

● „Carantina oferă toate detaliile pe care le așteaptă cititorul versat de SF. Inteligențele artificiale, nanotehnologia și orașele-state asiatice asigură un decor plauzibil al viitorului în care se derulează o intrigă de super-știință. Egan este un scriitor foarte talentat, care cunoaște perfect teoria științifică și deține în același timp un stil limpede și plăcut” (Analog Science Fiction Magazine)

Un fragment din carte:

Doar cei mai paranoici clienți îmi telefonează în timpul somnului.

Bineînțeles, nimeni nu dorește ca o convorbire intimă să fie decodificată și afișată pe ecranul unui videofon obișnuit; chiar dacă în odaie nu există dispozitive de interceptare, pierderile pe frecvențe radio din semnalul decodat pot fi preluate și de pe strada vecină. Majoritatea oamenilor se mulțumesc, însă, cu soluția obișnuită: un modulator neural ce permite creierului să execute el însuși decriptarea, transmitându-i rezultatele direct în centrul vizual și auditiv. Modulul pe care-l utilizez eu, Cifratorul (NeuroComm, 5999 \$), aduce în plus o opțiune laringeală virtuală, pentru o completă securitate bilaterală.

Cu toate astea, creierul însuși pierde prin dispersie câmpuri electrice și magnetice slabe. Un detector superconductor instalat pe un craniu, nu mai mare decât un grăunte de măteată, poate trage cu urechea la fluxul neural de date implicat într-un simulacru de percepție, traducându-l aproape instantaneu în imaginile și sunetele corespunzătoare.

De aceea a apărut Centrala nocturnă (Axon, 17.999 \$). Nanomașinile ce fabrică acest modif au nevoie de șase săptămâni ca să carteze șabloanele idiosincratice ale utilizatorului – regulile conform cărora înțelesurile sunt codificate în conexiuni neurale – dar, după ce termină, limbajul intermediar al simțurilor poate fi complet șutat. Dacă apelantul dorește ca tu să afli un anumit lucru, atunci îl știi imediat, fără nevoia de a imagina un cap de vorbitor care să-ți povestească despre ce-i vorba, iar la nivel cranian, semnalul electromagnetic e practic imposibil de

depistat. Singurul inconvenient este că, în stare conștientă, cele mai multe persoane sunt dezorientate – ba chiar, în cazuri extreme, traumatizate – de cristalizarea – fără preliminariile convenționale, a unor informații în capetele lor. Ca atare, este necesar să dormi în timpul apelului.

Nu există nici un fel de vise: pur și simplu mă trezesc știind:

Laura Andrews are treizeci și doi de ani, un metru cincizeci și șase înălțime și patruzeci și cinci de kilograme greutate. Păr șaten, scurt și drept; ochi albastru-spălăcit; nas lung și subțire; trăsături anglo-irlandeze și piele neagră. Precum majoritatea australienilor, născuți cu insuficientă protecție față de ultraviolete, ea a fost redotată cu gene pentru amplificarea producerii de melanină și cu o epidermă îngroșată.

Laura Andrews prezintă serioase afecțiuni cerebrale congenitale; ea este în stare să meargă și să mănânce, cu dificultate, dar nu poate comunica sub nici o formă, iar experții afirmă că percepe lumea înconjurătoare cu puțin peste nivelul unui prunc de șase luni. De la vârsta de cinci ani, ea a fost internată la Institutul Hilgemann local.

Acum patru săptămâni, când un infirmier i-a descuiat odaia pentru a-i aduce micul dejun, n-a găsit pe nimeni înăuntru. După cercetarea întregii clădiri și a terenului din jur, a fost anunțată poliția. Polițiștii au reperat căutarea, extinzând-o, adresându-se și locuitorilor din casele învecinate, fără nici un rezultat. Ușa de la încăperile Laurei nu dovedea semne de forțare, iar înregistrările camerelor video de securitate n-au adus nici o lămurire asupra cazului. Detectivii au anchetat pe îndelete personalul medical și administrativ, totuși nimeni n-a cedat nervos; tânăra se evaporase pur și simplu.

După patru săptămâni – nimic nou. Laura Andrews nu fusese zărită nicăieri; nu apăruse nici cadavrul și nici cererile de răscumpărare. Poliția n-a abandonat cazul în mod oficial, doar i-a redus prioritatea, așteptând alte detalii.

Alte detalii nu se anticipează.

Misiunea mea este s-o găsesc pe Laura Andrews și s-o readuc, teafără, la Hilgemann, sau să-i descopăr rămășițele, dacă a murit – și să adun suficiente dovezi pentru inculparea răpitorilor ei. ■

Arrubium, cultură cu premeditare

O podgorie care și-a diversificat „titlurile” scoase pe piață, adică are un sortiment de vinuri foarte diversificat, ne-a invitat la o degustare de vinuri. Este vorba de Măcin, oraș cunoscut, din vechime, ca Arrubium. Sortimentele care țin capul de afiș sunt *Aligote* și *Muscat Dry*, de la albe, iar de la roșii, cu precădere *Merlot*. Până la urmă, orice ține de cultura vinului devine, pur și simplu, cultură. La fel se întâmplă și cu celelalte lucruri bune, de altfel: bere, coniac, șampanie, whisky. Degustarea ni s-a urcat la cap, iar pentru *Muscat* am făcut deja o pasiune. Cât privește podgoria, e de văzut – și de cunoscut – cu pasul. Și, la fel, sunt de adulmecat fiare gustoase precum *Pinot Noir*, *Fetească Regală* sau *Sauvignon Blanc*. Care s-au „soldat” cu medalii și chiar premii pe la diferite concursuri și târguri internaționale de profil. Pe ansamblu, am văzut o podgorie care urcă, deși mai are de plantat și de exploatat cam 40% din tereburile de care dispune.

Oglinda cărților

POLIROM: Daniel Cristea Enache, Sertarul scriitorului român. Interviu esențial cu câțiva dintre marii scriitori români contemporani, autorul lor fiind el însuși unul dintre aceștia, deși foarte tânăr. Adică așa de tânăr și deja.... Remarcabil cel cu Breban. Memorabil cel cu Dorin Tudoran, al cărui titlu, recunosc, l-am și folosit într-o întrebare dintr-un interviu. Mă ierți, Daniel? Sau *imi permiți?* **NEMIRA: Kimberley Cornish, Evreul din Linz/Wittgenstein, Hitler și lupta lor secretă pentru spirit.** O carte mai mult decât îndrăznească. O carte care să reunească două biografii de mare amploare și dramatism. Întrebare (cât se poate de interesantă), lansată de autorul cărții: Fără Wittgenstein, am fi avut un Hitler? Dacă ar fi de ales, aș opta pentru doi Wittgenstein. Omul ăsta, alături de Sartre și Heidegger, a ținut capul de afiș al filosofiei secolului trecut. **Alfred Bester, Omul demolat.** O carte care apare pentru prima dată la Nemira, dar care nu e necunoscută publicului românesc. În Occident, a fost un *hit*. Posesor al unui *Premiu Hugo*. Crime în viitor. Cu un aer prefigurator de *cyber-punk*, clamează critica. Și ce poți să crezi despre autor, un om care și-a lăsat întreaga avere barmanului de la barul preferat, decât, totuși, de bine?... **Arthur Hailey, Mănușorii de bani.** Mai cunoscut ca autor al cărții care a stat la baza filmului *Aeroportul*, cu Burt Lancaster și Dean Martin, turnat în anii '70 – sau al romanului *Overload*. Era un tip modest, care nu-și recunoștea prea multe merite literare. În afară că era un bun povestitor. Dar cât de greu găsești un bun povestitor astăzi... De data asta, în romanul de față este vorba de lucrurile ascunse din spatele lumii bancare. **Mark Taplin, Imperiul deschis/Călătorii prin locuri cândva interzise.** Sunteți european? Atunci sunteți german, nu? Așa judecau, prin Rusia, cetățenii supuși ai țarului Petru cel Mare. Un soi de felie foarte mare (halcă!) din istoria Rusiei văzută de un străin/occidental. **EDITURA TREI: Belle de Jour, Aventurile unei prostituate de lux la Londra** – Ediția printată a unui blog de mare succes, condimentată cu alte mirobolante povești londoneze. Tristețe și voluptate, într-un cocteil unic. Încă mai rumeg la ea. Aș zice, precum precursorii: tot mai citesc măiaștrați carte... **Belle de Nuit, Aventurile intime ale unei prostituate de lux bucureștene** – Ghici, cine se ascunde în spatele unui pseudonim vaporos (care ar fi putut fi *Fleurs de Lis*)? Eu zic că un mare scriitor român. Care a acceptat să se joace, a „prins” cea mai tare provocare. Vă place sau nu, lectură obligatorie. Zic io... Oricum, atenție la amănuntele din carte. Cine vrea, poate să-și dea seama cine-i autorul. **TRITONIC: Margaret Atwood, Negocierea cu moartea** un scriitor despre scriitură, tehnici creative. Căci altfel, până la urmă, pune o problemă: cum poți negocia cu moartea, altfel decât scriind? Și, iată, gata-i o definiție a scrisului/literaturii/artei. Cine-i scriitorul? Negociatorul nostru cu moartea. **Carola Arbel, Jurnalul Ozanei.** Sex, terorism și servicii secrete în Orientul Mijlociu. Bag sama, **TRITONIC** se

Glamour & Style pentru 2007

Primăvara aceasta s-au reunit la *J.W. Marriott* cele mai puternice branduri de modă românești și internaționale în cadrul celei de-a treia ediții a show-ului de modă eveniment – *Glamour&Style*. Conceput ca un spectacol de excepție, în doi pași, *Urban Night* și *DeLuxe Night*, *Glamour&Style* a prezentat tonurile și stilurile care vor face valuri în sezonul primăvară-vară 2007. *DeLuxe Night*, cea de-a doua seară a show-ului, a adus în fața iubitorilor modei următoarele prezentări: *Itierre*, *Agnes Toma*, *Versace*, *Dinasty Featuring Optiplaza* și *Prestij*. *Itierre* a fost primul brand care a deschis *DeLuxe Night* la *Glamour&Style* reunind brandurile *Ferre*, *Exte*, *D&G*, *Versus*, *Just Cavalli*, *C.N.C. Costume National*. *Agnes Toma* a încheiat prezentarea având-o în prim-plan pe femeia senzuală, ușor retro, plină de distincție și rafinament. ■

îndreaptă

spre o consistentă colecție de

POLICIER... Dar care editură nu o face? Crimele (estetice) sunt cele mai la modă, nu? **CORINT: Charlaïne Harris, Morti până la apus.** Cum e viața lângă un vampir? Vreți să știți? Ei bine, Editura LEDA, din grupul Corint, tocmai a scos o carte care poate sluji de mic îndreptar pentru vampirii acceptați legal de către chelnerițele de bar. **Terry Pratchett, Trilogia Nomilor, vol. I, În camion** – Nu știu mare lucru despre ea, doar că, de când am adus-o acasă, fiul meu o citește cu sufletul la gură. Eu, nici n-am apucat. Normal, totuși: e o carte pentru copii. Trebuie să i-o raționalizez, nu se mai poate. Să mai amânăm, un pic, volumul doi... **BONUSUL EDITIEI: EDITURA CURTEA VECHIE. Magda Mihăilescu, Aceste gioconde fără surâs/Convorbiri cu Malvina Urșianu** – Există o legătură, subtilă, între protagoniștii acestei cărți și *FLACĂRA*. De subliniat că ea, cartea, este una din care te întorci cu mâinile pline de amintiri. Nu mai spun că e apărută și la una dintre cele mai prestigioase edituri din câte există în România... Editura UMBERTO ART: **Stanley Crawford, Aventurile unui obsedat sexual**, – Un joc subtil și plin de hohote, în spatele scenei. Nimfomane, lesbiene, amoruri de toate felurile, cartea asta e un fel de *bufet suedez* pentru sex. Pe dumneavoastră cu ce vă putem servi? Editura EX PONTO: **Mirela Stănculescu, Copilul de foc**, Romanul unei excelente traducătoare, beneficiind de o prezentare elogioasă, începe cu două scene „imaginative”. În prima, Grigore Micu își dă spectaculos demisia de la firma de calculatoare la care lucrează, aruncându-se în vârful bradului de Crăciun. Continuarea o puteți savura singuri. Un best-seller, așa cum anunță prezentarea introductivă?

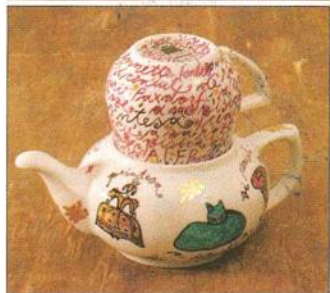
text Mihail Gălățanu,

mihail.galatanu@revistaflacara.ro,

Wagner Art

Set ceainic cu două cești și farfurioară
Black and white game
Preț 410 lei

Prințesa și a sa poveste
Set Tea for One
Preț 175 lei

Bol (lemn pictat + colaj)
Cats in the Garden
Preț 160 lei

Cupă cu lingură (lemn pictat + colaj)
Jungle
Preț 99 lei

Platou rectangular
Pisică cu guler de dantelă
Preț 110 lei

P&G Beauty

Fond de ten Age Renew Preț 50 lei

Mascara Masterpiece Preț 39 lei

Ruj Lipfinity
Preț 43 lei

Hugo Boss Femme și
Lacoste Inspiration
Preț 179 lei

Peggy Sage

N-ai folosit de mult timp oja și acum constăți că s-a întărit sau a devenit atât de groasă încât nu se mai întinde uniform pe unghii. *Peggy Sage* îți propune să recurgi la *diluantul pentru lacul de unghii* care permite fluidificarea lacurilor cu textură prea groasă. De asemenea, pentru a hrăni unghiile și cuticulele în profunzime a fost creat *uleiul de îngrijire intensivă energizant*. Se bazează pe un amestec exclusiv de uleiuri esențiale de migdale dulci, jojoba, tărâțe de orez, mușcate, trandafiri, pantenol și vitamina E. Să nu uitați nici de *paleta make-up* la alegere, care cuprinde zece farduri de pleoape sau zece farduri de obraji. Ai posibilitatea să-ți alegi pentru machiajul tău culorile preferate de farduri.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Peggy Sage
PARIS

Nail SPAtitude

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 4/2007:

Tul-Karem
Vâjălac Nicoleta
Bacău

Europa Travel
Furtună Elena
Ramona
București

Laropharm
Gârbea Ruxandra
București
Manolache Paraschiva
jud. Tulcea

Peggy Sage
Dionisie Andra
Florentina
Constanța
Gavriluț Elena
jud. Bihor
Cincă Alexandru
jud. Prahova

City Mall

Meli Melo
Stănculescu
Elizabeta
București

Tina R
Baciu Elizabeta
Botoșani
Gheorghe Angela
Galați
Ghiță Iulia
jud. Olt

Triumph
Ciubăr Magda
jud. Alba
Brașovean
Constanța
jud. Alba
Serghie Lidia
București

Srider Store
Hovârneanu
Mariana
jud. Brașov
Papp Lămâița
Timișoara

Intrebare concurs: **Care este adresa salonului Peggy Sage?**

Premii oferite: **Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franțuzească.**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.04.2007

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

Odată cu trecerea timpului pielea își pierde elasticitatea datorită diminuării secreției naturale de colagen. Consecința acestui proces este apariția ridurilor profunde, care nu pot fi „șterse” cu ajutorul cremelor obișnuite pentru față.

Oriflame oferă soluția la această problemă: cremele din gama Ecollagen, al căror conținut de tri-peptide 100% natural, are efect de umplere a ridurilor din interior, prin stimularea secreției naturale de colagen. Pentru prima dată, cercetătorii de la Oriflame au legat 3 peptide naturale într-o formulă sinergică. Complexul de tri-peptide intensifică secreția de colagen, amplifică energia celulară și întărește sistemul natural de apărare a pielii.

Acum, este ușor să te bucuri de un ten care nu cunoaște semnele trecerii timpului cu Ecollagen!

Ecollagen Night Cream

Cremă antirid de noapte

Cremă antirid de noapte, extrem de hrănitoare, în formula căreia este inclusă peptida energizantă, care intensifică energia celulară+ pe timpul nopții, având efect de umplere a ridurilor. Se recomandă folosirea cremei complementare antirid de zi FPS 15. Se aplică în fiecare seară pe pielea curată. 50 ml +ex vivo

Ecollagen Day Cream SPF 15

Cremă antirid de zi FPS 15

Cremă antirid de zi, cu efect de umplere a ridurilor, care netezește imediat pielea și reduce vizibil ridurile. Conține un complex de tri-peptide 100% natural, care intensifică secreția naturală de colagen+. Protejează pielea de îmbătrânirea cauzată de radiațiile solare cu FPS 15. Se aplică în fiecare dimineață pe fața curată. 50 ml +ex vivo

Flanco

Mașină de spălat rufe
Preț 899 lei
Mașină de spălat vase
Preț 1.179 lei
Frigider
Preț 1.399 lei

Oxette

Ceas
Preț 370 lei

Brățară
cu pietre negre
Preț 500 lei

Ceas
Preț 290 lei

Colier
Preț 630 lei

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

În ciuda faptului că ai tendința să fii ceva mai superficial și mai neatent în aceste zile, activitățile te vor favoriza. Vei avea ocazia să-ți reorientezi energia spre activități care să-ți stimuleze inteligența și creativitatea. Este posibil să câștigi o sumă de bani din colaborări, ceea ce te va ajuta să-ți satisfaci unele mici plăceri.

Taur (21.04 - 20.05)

Activitățile comerciale sunt avantajoase, cu condiția să nu te cramponezi de soluțiile clasice. În ceea ce privește activitățile profesionale este posibil să ai unele realizări, dar nu la nivelul așteptărilor. Vei avea mult de lucru, dar nu vei reuși să finalizezi chiar tot ce ți-ai propus. Este nevoie de mai multă insistență.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Relațiile cu familia vor evolua destul de bine, în ciuda unor mici nemulțumiri existente de ambele părți. Nu trebuie să uiți nici de copii, care îți vor cere mai multă atenție, mai ales în a doua jumătate a lunii. Dacă ai de făcut cumpărături substanțiale, zilele cele mai bune ar fi cele de la mijlocul intervalului.

Rac (22.06 - 22.07)

Sensibilitatea de care dai dovadă te face să ieși în evidență în anturajul apropiat. Ai putea să-ți consolidezi relațiile de prietenie cu această ocazie. Dorința de comunicare, sociabilitatea și delicatetea de care dai dovadă te vor face un companion extrem de plăcut. Pe cât posibil, nu te implica în jocuri de noroc sau în speculații financiare.

Leu (23.07 - 23.08)

La începutul intervalului vei fi deosebit de impulsiv, ceea ce poate genera conflicte cu cei apropiați. Va fi mare agitație în familie pentru că vor fi de pus la punct unele chestiuni de interes comun. Ar fi bine să nu încerci să-ți impui punctele de vedere. Șansa ta de a câștiga bani există, dar ea este legată de drumuri.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Va trebui să depui un efort susținut dacă dorești ca rezultatele să te satisfacă pe deplin. Chestiunile profesionale vor fi prioritare și pentru tine, căci este posibil să aibă loc schimbări în cadrul instituției la care lucrezi. N-ar fi exclus nici să ți se repartizeze noi responsabilități, semn că superiorii ierarhici îți apreciază eforturile.

Balanță (23.09 - 23.10)

Dacă dorești să rezolvi ceva legat de acte financiar-contabile, perioada cuprinsă între 10 și 13 se va dovedi deosebit de favorabilă. Totuși, evită să te lași condus de primul impuls. Pe la mijlocul lunii vei primi o invitație care nu te va tenta într-o prea mare măsură, dar nu este cazul să o refuzi – va fi un bun prilej de distracție.

Scorpion (24.10 - 22.11)

La serviciu se anunță câteva zile agitate, când ți se vor repartiza lucrări dificile, pe care va trebui să le rezolvi într-un timp record. O activitate intelectuală îți va permite să-ți pui în valoare capacitățile; în cazul în care vei avea de dat un examen, rezultatele vor fi cel puțin mulțumitoare. La sfârșitul intervalului vei avea parte de o surpriză plăcută.

Caracteristicile lunii aprilie

Va fi o lună agitată, în care se va munci mult pe toate planurile. Sensibilitatea va fi accentuată, nevoia de căldură și înțelegere va atinge punctul maxim în prima jumătate a lunii.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Persoana iubită va fi angrenată într-o mulțime de probleme mărunte, ceea ce o va împiedica să-și petreacă mult timp în compania ta. Oferă-i încrederea și înțelegerea, pe care o merită și vei fi răsplătit așa cum se cuvine. La începutul lunii ar putea să apară discuții legate de bani; intervenția unui prieten te va salva de la o dispută oboșitoare.

Capricorn (22.12 - 20.01)

În plan profesional vei avea unele mici realizări, care îți vor demonstra că nu ai muncit degeaba în ultimul timp. În această perioadă vei avea de făcut față și unor activități de rutină care te vor cam plictisi, dar nu ai șansa să le ocolești. Capacitățile tale mentale vor atinge punctul maxim la începutul perioadei.

Vărsător (21.01 - 18.02)

La serviciu ți se va repartiza un proiect foarte complicat, la care vei avea de colaborat cu mai mulți colegi. Încearcă, pe cât posibil, să nu te implici în discuții contradictorii cu șefii. Cei căsătoriti vor avea de lămurit chestiuni importante, dar până la urmă se va ajunge la un consens.

Pești (19.02 - 20.03)

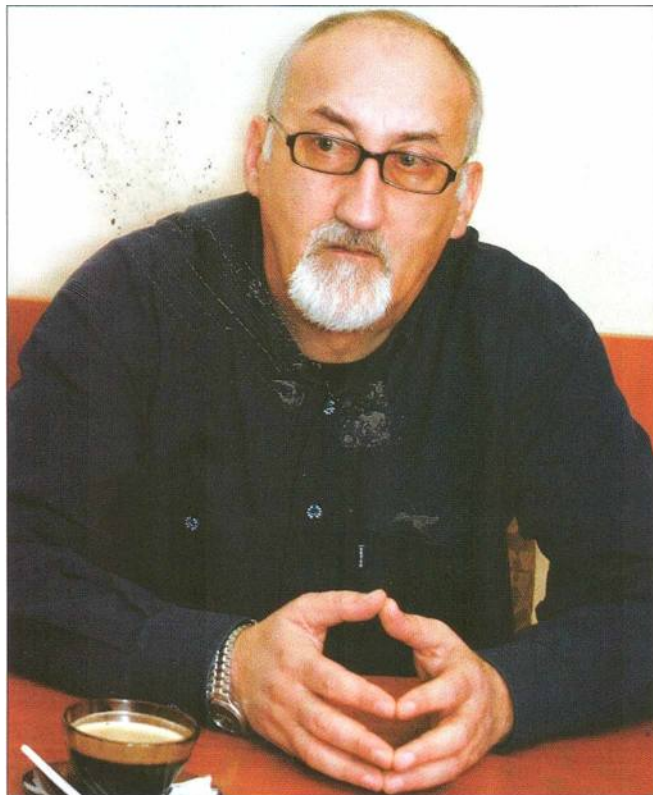
Reușești să fii foarte prompt în acțiuni și acest lucru te poate avantaja dacă nu dai curs pornirilor impulsive. Va trebui să faci față unor situații mai ciudate în această perioadă, dar te vei descurca de minune. La începutul intervalului vei avea realizări dacă ai de luat decizii importante.

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Tritonic, adică peste o sută de titluri pe an

Michael Hăulică: „Ne-am orientat sp

„Vom încerca să aducem cărțile în România măcar la câteva luni după ce au apărut în SUA sau Anglia, astfel încât cititorul român să fie la curent cu tot ceea ce se publică pe piața mondială la momentul actual.”

▶ Editura Tritonic, la care lucrați, scoate peste o sută de titluri pe an. Cum se raportează ele pe domenii?

– Sunt două direcții mari: una este direcția tradițională a editurii, aceea de non-fiction, de cărți din domeniul academic, colecții de comunicare – jurnalism și socio-psihologie, iar cea de a doua este colecția *fiction* pe care am inaugurat-o în noiembrie 2005 și unde mergem numai pe ficțiune. Am plecat cu domeniul *fantasy-SF* și toate genurile care pot fi adunate aici și acum ne dezvoltăm spre alte zone din ficțiune.

– Care este secțiunea voastră pe care am putea-o numi *leading collection*?

– Colecția de comunicare-media, fiindcă dacă te uiți în librării numai noi și *Polirom* edităm astfel de cărți. Am intrat foarte tare cu *SF-fantasy*, *new fiction*, într-o zonă unde *Nemira* era puternică pe piață. Cititorii fac foarte clar diferența între noi și ei, plasându-ne chiar în topul preferințelor. Trebuie să adaug o colecție foarte nouă, *Tritonic Premium*, care va fi o colecție numai de *hard cover* – romane speciale, vom avea cinci titluri de carte din această serie, două acum în mai-iunie și trei la toamnă. Sperăm să fie una dintre colecțiile foarte căutate de public.

– Ce legătură există între tine și SF, *fantasy* etc.? Ți-ai pus vreodată întrebarea *mainstream* sau SF?

Michael Hăulică este redactor-șef la editura Tritonic, coordonator al colecției *fiction.ro*. și redactor-șef al revistei *fiction.ro*. El însuși scriitor de literatură fantastică și SF, Hăulică este autorul volumelor *Așteptându-o pe Sara*, *Madia Mangalena*, *Despre singurătate și îngeri*, care i-au adus o serie de premii naționale precum premiul *Convenției Naționale de SF 2001* ori premiul *SIGMA 2002* la secțiunea culegere de autor.

– Da, și e permanentă. Așa cum multă vreme a existat întrebarea limbi sau informatică și le făceam pe amândouă, iar una era tot timpul în plan secund, acum am încheiat-o cu informatica, deja am făcut alegerea – cărți. *Mainstream* sau SF? SF-ul meu nu e chiar pe placul fanilor – al fundamentalistilor SF. Am un roman început pe care mi-am propus să-l reiau și să-l termin. În SF am intrat când eram la Iași, m-am trezit dintr-o dată într-un grup de fani SF – Dan Merișca și cenaclul aferent, am început să scriu SF și am avut un oarecare succes cu el. Prima carte a fost una de povestiri SF, a doua a fost o îmbinare între SF și preocupările mele, ceva mai spre fantastic, iar a treia o carte de povestiri pe care Dan-Silviu Boerescu, Bogdan Suceavă au trecut-o la roman. OK, sunt povestiri care au aceleași personaje. În afara țării se folosește termenul de roman-mosaic, la limita între *mainstream* și SF, mi-e greu să aleg. Nu plec cu ideea acum scriu SF, am o idee și pe aia o scriu, că rămâne ideea de SF, dar o scriu ca un scriitor de *mainstream*, aceasta e altă poveste.

– Care e proiectul *fiction.ro*?

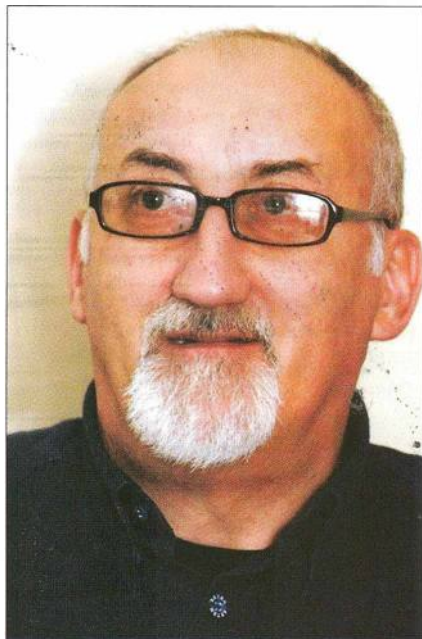
– Încercăm să ne ținem de ceea ce am făcut inițial, e foarte greu, dar avem succes cu el. Am primit e-mail-uri despre el, se vorbește pe *blog* cum că ar fi cea mai bună

colecție SF și *fantasy*. Am vrut să publicăm cărți SF și *fantasy* care se publică la ora actuală în lume, o literatură contemporană, fiindcă eu cred că a trecut vremea recuperărilor. În anii '90 s-a publicat foarte mult literatură recuperată deoarece, până în '89 fusese publicată foarte puțin, între timp s-a cam publicat tot ceea ce putea fi trecut la capitolul recuperări, e cazul să încheiem cu ele și să ne ocupăm de scriitorii vii. Proiectul *fiction.ro* înseamnă literatură SF scrisă după anul 2000. Sunt câteva excepții, de pildă Roger Zelazny îl recuperăm și noi, edițiile lui M. John Harrison sunt iarăși cărți înainte de 2000. Am publicat Harrison pentru că l-am publicat pe China Miéville, care provine din Harrison, scrie în același fel. M-am gândit să publicăm și ceva istoric, să știm de unde provine toată zăpăceala cu a scrie *fantasy* altfel decât J.R.R. Tolkien. Sunt cărți apărute în 2005, contracte pentru cărți apărute în 2006, am încheiat anul trecut contracte pentru cărțile care vor apărea în 2007 și cred că anul acesta vom edita măcar o carte cu an de apariție 2007.

– Cum funcționează alianța cu Milenium Press?

– Horia Nicola Ursu mi-e foarte drag. Este un editor foarte bun, cunoaște foarte bine domeniul, din păcate fiind o editură mică și cu puține titluri, șansa lui pe piață

re autori și cărți noi, nu reeditări"

„La Gaudeamus, în 2005, am avut surpriza să discut cu un cititor care mi-a citat exact autorii din lista pe care o selectasem pentru editura noastră. După ce au apărut cărțile, am văzut că se cumpără foarte bine autori despre care nu auzise aproape nimeni în România.“

era foarte redusă. Nu avea intrare la *Diverta* pentru că nu avea măcar 20 de titluri de carte sau nu știu ce tiraj. El fiind în Satu Mare nu putea veni la librăria *Cărturești* sau în mai știu eu ce alte librării. La ora actuală, *Milenium Press* face parte din *Grupul Editorial Tritonic* ca *inprint* al *Tritonicului*, dar are independență editorială. Horia Nicola Ursu publică orice cărți vrea el, se ocupă de

traducere, redactare etc., noi ne ocupăm doar de partea de producție și distribuție. Discutăm planurile pe anul următor în noiembrie-decembrie, stabilim titlurile și tipărim. Cărțile acestea bune pe care Horia le face au șansa acum să fie prezente în librării și să ajungă la toți cititorii care și le doresc, până acum le trimitea prin e-mail, prin poștă etc.

– Care sunt autorii SF români de la Tritonic?

– De când am pornit colecția în 2005, am discutat de la început că vor fi și scriitori români debutanți: Marian Coman și Roxana Brînceanu. Primul era cunoscut în *fandom*, dar Roxana nu, avea doar câteva texte pe ici pe colo, i-am publicat și eu câteva texte virtual, a debutat pe hârtie cu un roman absolut interesant, scris exact așa cum se scrie acum în lume. Nu scrie SF-ul ăla pe care îl găsim la Isaac Asimov sau alții.

– Am observat că la autorii SF străini ați mizat pe o altă generație decât alte edituri. De ce?

– Dorim să publicăm cărți după anul 2000 tocmai ca să ajungem în contemporaneitate. Cititorul să citească exact ceea ce citește americanul sau englezul. Sunt romanele lui Miéville – autor tânăr apărut după 2001, care a luat premii, autori sub 40 de ani – Jeff VaderMeer e și el sub 40 de ani, K. J. Bishop are 30 și ceva de ani, Kelly Link a publicat la un ziar pentru începători un volum cu povestiri care a câștigat tot ce

se putea câștiga – premiile *Hugo*, *Nebula* – fiecare povestire în parte sau întregul volum, în ultimii doi ani. Avem și o parte dintre autorii clasici, mai din '80-'90, precum Kim Stanley Robinson, Ken MacLeod, McMaster Bujold. Nici pe autorii bine plasați în literatura engleză nu-i cunoaștem, ne-am oprit după Asimov, Frank Helbert, am rămas acolo.

– Cum faceți concurență celorlalte edituri SF – Nemira, Pygmalion?

– *Pygmalion* nu a prea scos, *Nemira* da, dar îmi pare bine că cititorii au venit cu noi și sunt interesați de autorii noștri, cititorul de SF este un cititor special, care are un *background*, nu cititorul care merge la piață și-și cumpără o carte. Am descoperit că sunt cititori care cunoșteau autorii chiar dacă nu fuseseră publicați încă în România, îi știau de pe internet.

– Jeff VaderMeer e un autor SF care a fost în România, și-a lansat cărțile la editura Tritonic. A fost un eveniment? Vor mai veni și alții?

– Jeff VaderMeer a fost primul autor străin pe care l-am avut la București. Era într-un turneu prin Europa, în vreo șapte țări și invitat de onoare la conferința SF din Finlanda, ocazie cu care a trecut și prin România. Întâlnirea cu el a fost pe 15 august 2006, o lună de vară când lumea e în concediu, nu credeam că vor fi foarte mulți oameni prezenți, dar librăria *Cărturești* a fost neîncăpătoare. La K. J. Bishop a fost lume mai puțină, probabil că Jeff VaderMeer e mai cunoscut, are mai multă grijă de imaginea lui, are site-uri, blog-uri foarte multe. Anul acesta la *Bookfest* va veni John Harrison, va fi o sesiune de autografe. Vreau să aducem autori, măcar doi pe an, fiindcă e normal ca publicul să-și cunoască autorul. Unii dintre autori sunt chiar foarte îndatoritori, Jeff VaderMeer a scris un articol în celebra revistă SF *Opus* despre turneul său european și colecția *Tritonic*, punându-ne la un loc cu o editură din Cehia și cu o alta din Franța, care publică autori de genul China Miéville, M. John Harrison, K. J. Bishop, Jeff VaderMeer.

– Ce planuri aveți la secțiunea policier?

– Am pornit colecția *Crime Scene* și vrem să facem o colecție de romane polițiste – romane anchetă de secție de poliție, anchetă detectiv particular, anchetă de procuratură – și am încercat să definim ceea ce înseamnă *policier*, fiindcă lumea scoate cărți din acestea care amestecă

thriller-ul cu romanul polițist. Trebuie să definim ce înseamnă literatură polițistă și să le prezentăm cititorului, fostului cititor de colecțiile *Aventura* și *Enigma*, să-și regăsească cărțile polițiste. Ne-am orientat către cărți și autori noi. Primele două cărți pe care le-am scos sunt *Zâmbet ucigaș* și *Dansul morții* de Linda Fairstein, procuratoare americană care s-a retras și s-a apucat de scris romane foarte bune pentru fanii seri-alelor *CSI*, de unde am luat și noi termenul de *Crime Scene*.

– Sunt Neil Gaiman și China Miéville cei doi piloni pe care vă articulați strategia SF?

– Sunt mai cunoscuți, și asta tocmai datorită colecției noastre. Miéville a ieșit cu trei cărți, prima e aproape epuizată, iar lui Gaiman i-a apărut cea de-a treia carte la noi. Sunt mai cunoscuți fiindcă le-au apărut mai multe titluri de carte, lumea s-a putut lămurii. Sunt și autori cărora le apare un titlu bun, apoi nu mai scriu ceva interesant. Cred că acești doi autori, Miéville și Gaiman, au convins și sper să convingă și următoarele cărți. De pildă, Peter F. Hamilton, care e un autor britanic foarte bun, necunoscut la noi. *Steaua Pandorei* va fi o carte SF curată, o *space opera* corectă, iar *Pulberea de stele* a lui Neil Gaiman, pe care am lansat-o deja, va avea în toamnă și lansarea filmului cu același nume, în regia lui Matthew Vaughn, cu Robert De Niro și Claire Danes. Sperăm atunci să mai scoatem o ediție a cărții un pic altfel îngrijită.

– Ce condiții ar trebui să îndeplinească autorii SF din România ca să devină vandabili la editura Tritonic?

– E greu să fii vandabil ca autor român, lumea are încă suspiciunea – îndusă adesea de librari, care dacă văd că nu se vinde o carte, nici nu fac nimic să o prezinte, să devină cunoscută cititorilor – că autorii români nu se vând. În librării se pune cartea pe raft în funcție de autor, de editură, colecție, cu fața sau doar cotorul și adesea oamenii nici nu sesizează că există acele cărți. Scriitorii români nici nu scriu cărți mari, cel mult 200 de pagini. Nu se face nimic pentru vizibilitate. Ca un autor să fie publicat la noi condiția este să-mi trimită cartea și să mă convingă să o public, condiția e să-mi placă mie fiindcă dacă îmi place, mi-o asum public și încerc să-i conving și pe alții că e o carte bună și merită să fie cumpărată.

text Mihail Gălățanu,

Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

Care este rolul unui scriitor? De profet? De înalt preot al artei? De bufon la Curte? Sau de martor al lumii reale? Raportându-se la copilăria ei și la cariera de

scriitoare, canadianca Margaret Atwood analizează metaforele pe care scriitorii de ficțiune și poeții le folosesc să-și explice – sau să-și scuze! – activitățile, analizează rolurile pe care aceștia aleg să le joace și costumațiile pe care le poartă. Toate aceste probleme le dezbate în cartea sa: **Negocierea cu moartea: un scriitor despre scriitură.**

Răspunde corect la următoarea întrebare și poți obține de la Tritonic cartea **Negocierea cu moartea: un scriitor despre scriitură sau PR Trend: teorie și practică în publicitate și relații publice:**

Din ce țară provine scriitoarea Margaret Atwood?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1,

București până la data de 30.04.2007

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Stimate domnule secretar de redacție,

O să vă întrebați, cum de m-am adresat dv. și nu altcuiva din conducerea redacției, și dacă este așa, iată răspunsul: mă gândesc că un SECRETAR DE REDACȚIE are un cuvânt greu de spus și că se apleacă atent asupra doleanțelor cititorilor. M-am înșelat cumva?

Dar să revenim la oile noastre. Cu aproape o jumătate de veac în urmă, la PRĂVĂLIA SĂTEASCĂ, din Măriștea Mică (la acea vreme un sat cu 60-70 de gospodării) puteai cumpăra, printre altele: FLACĂRA, MAGAZIN, CINEMA, ALBINA etc. Ce părere aveți? În câte orașe, făcute LA APELUL DE SEARĂ, la ora actuală, poți găsi așa ceva?

Am iubit fosta revistă FLACĂRA, sub forma veche și apoi sub înfățișarea de format mare (deci nu revistă). Am popularizat FLACĂRA, prin 1975-1979, la Școala generală Pârhașuți, com. Todirești, unde eram profesor de matematică.

Trecut-au anii... veni și REVOLUȚIA, publicațiile...

Două FLĂCĂRI, DOUĂ... Un timp le-am citit pe amândouă, apoi... sporadic..., iar FLACĂRA, FLACĂRA... Am reînnotat firul, și tocmai am primit FLACĂRA nr. 1-2/2007. Am parcurs cu emoție toate paginile. Revista se află, la dispoziția cititorilor, la sala de lectură, din cadrul Bibliotecii Comunale Dărmănești, purtând denumirea de Traian Chelariu.

Cu nostalgie îmi aduc aminte acele vremuri când în Flacăra era realizată rubrica de Scrabble, când aici erau organizate concursuri de perspicacitate...

De multe ori, stau și mă întreb: de ce unele publicații, care în timpul DICTATURII (cum se tot accentuează) reușeau să fie FORMIDABILE, iar acum în plină DEMOCRAȚIE... Nu dau nume, dar câteva publicații îmi fac sânge rău, și asta rău de tot!

Văd că organizați și tot felul de concursuri. Dar tragerile la sorți... Din vechea FLACĂRĂ, chiar nu vreți să preluați nimic?

A, sigur, o să spuneți că la momentul actual tendințele și cerințele sunt altele, că internetul, că... dar cum rămâne cu SCRIPTA MANENT?

Mult succes pe viitor!

Cu deosebită stimă și respect,
Kolea Koreliuk, Măriștea Mică, jud. Suceava

Seretide pro viață

New England Journal of Medicine anunță rezultatele studiului TORCH (Towards a Revolution in COPD Health), care au demonstrat beneficiile tratamentului cu Seretide (salmeterol/fluticazonă propionat

50/500μg), în cazul pacienților diagnosticați cu bronhopneumopatie cronică obstructivă (BPOC). TORCH este cel mai amplu studiu de acest tip încheiat, care a urmărit 6.100 de pacienți din 42 de țări pe o perioadă de

trei ani. Pacienții au fost împărțiți în patru grupe de tratament: placebo, salmeterol/fluticazonă propionat, salmeterol și fluticazonă propionat. Tratamentul cu Seretide a redus cu 17,5% riscul de deces din orice cauză în decurs de trei ani, comparativ cu placebo. BPOC este o afecțiune care poate deveni fatală, dar poate fi atât prevenită, cât și tratată. În principiu, boala limitează pătrunderea fluxului aerian în plămâni și cauzează dificultăți de respirație.

Vier Pfoten

Fundația pentru protecția animalelor VIER PFOTEN își va demara acțiunile în orașul Hunedoara pentru proiectul CCR (Catch, Castrate, Release) în vederea sterilizării gratuite a câinilor fără stăpân, în parteneriat cu Primăria Hunedoara. Proiectul are ca scop soluționarea civilizată și eficientă a situației animalelor

fără stăpân, împreună cu locuitorii și instituțiile orașului și se va desfășura pentru început pe o perioadă de trei luni. Echipa VIER PFOTEN, formată din medici veterinari, asistenți, prințatori și alți lucrători, își va desfășura activitatea în cadrul clinicii mobile VIER PFOTEN, situată în incinta grădinii zoologice din Hunedoara.

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, Linea Sana și Linea Vita. Ginko Biloba este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. Spirulina este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. Bilaforte este un produs folosit în afecțiunile bilei. 3Digest este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. Tusogal curăță sângele și este indicat în bronșite, Vitamisol permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.04.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Consilierea psihologică este absolut necesară în oncologie

Cancerul e o boală perversă, mult timp ascunsă, care atacă nemilos și adesea iremediabil. Un pacient afectat de o anumită formă de cancer poate suferi o criză emoțională puternică la aflarea diagnosticului. În fața morții, psihicul uman este sensibil și foarte mulți pacienți clachează. Prin urmare, prezența unui psiholog alături de pacienții internați la secțiile de oncologie ale spitalelor este extrem de importantă. La Institutul Oncologic Dr. Alexandru Trestioreanu (Fundeni), psihologul Coralia Mârșu Păun încearcă să fie alături de persoanele diagnosticate cu un tip sau altul de cancer, cu precădere îngrijind pacientele care au tumori mamare, tumori ginecologice etc.

Luna trecută, compania farmaceutică Sanofi-Aventis și Institutul Oncologic Dr. Alexandru Trestioreanu au inițiat o întâlnire între ziariști, medici ai institutului, make-up artistul Mirela Vescan de la Rimmel London și pacienți cu diverse probleme oncologice. Sub deviza *Arăți bine, te simți bine* bolnavele au fost machiate, li s-au oferit trandafiri și câte un micuț cadou pentru a le reaminti că sunt femei și că trebuie să se bucure de primăvară. Medicii și pacienții au vorbit despre problemele lor și cum se poate lupta pe plan psihologic împotriva cancerului.

„Lucrez atât cu pacienți bărbați cât și cu femei, dar mă ocup mai mult de femei fiindcă necazurile în cazul cancerului mamar și al cancerelor ginecologice sunt mult mai mari. Sunt formele de cancer cele mai frecvente, iar problematica psihicului e mai dificilă, apar disfuncționalități în relația pacientei cu familia – soț, copii, viața lor pare că s-a sfârșit ș.a.m.d. Apoi și tratamentul e dificil. Ideal este, să vadă pacienta cât mai devreme, chiar la aflarea diagnosticului. Cu cât intervenția psihologică este mai timpurie, cu atât prevenirea problemelor psihologice e mai ușoară”, susține psihologul Coralia Mârșu Păun. Uneori pacientele apelează de bună voie la dna psiholog, alteori medicul descoperă tulburările emoționale ale acestora. La institut nu există o evidență clară a persoanelor cu astfel de probleme asociate cancerului, dar, din experiența sa, psihologul a con-

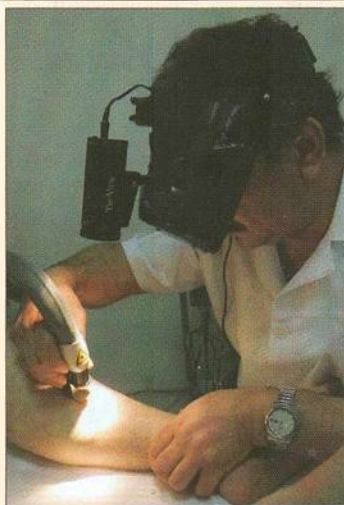

La Institutul Oncologic există un singur psiholog, care nu poate face față la toate problemele. Există un proiect prin care se speră atragerea studenților la psihologie – pe bază de voluntariat – sau a unor organizații neguvernamentale și formarea unei echipe sub îndrumarea dnei Coralia Mârșu Păun.

statat că, în urma unui diagnostic oncologic, numărul celor afectate psihic e destul de mare. „Nu știu cu exactitate numărul pacienților, eu recurg adesea la terapia de grup, iar în acest caz, numai la o singură ședință vin șapte-opt persoane. Sunt tot felul de metode pe care le aplic, în primul rând lucrez cu tehnicile cognitiv-comportamentale de terapie, fiindcă o tulburare emoțională la aflarea diagnosticului pornește tocmai de la percepția bolii în sine. În prima etapă, de la aflarea diagnosticului aplic o terapie de schimbare a cogniției, modificarea modului de a percepe diagnosticul. Există tulburări generate de lipsa unei informații sau cauzate de o informație înțeleasă greșit. În clipa când persoana află corect despre ceea ce este vorba, starea emoțională se poate îmbunătăți. Lucrez și cu tehnici de relaxare, sunt metode prin care se diminuează starea de anxietate, de emotivitate, adesea le folosesc pentru a alunga teama de dinainte de operație. Terapia individuală este poate cea mai eficientă, dar și aceea de grup are impact. Prin faptul că abordăm anumite probleme comune – informații generale privind tratamentul, emoțiile și frământările sunt exprimate în grup, deci pacientele își împărtășesc experiențele, are loc o susținere psihologică reciprocă – persoanele se simt în aceeași barcă și au senzația că înțeleg foarte bine situația. Regula de bază, încă de la prima ședință, este că: fiecare participă dacă dorește, nu e nimic obligatoriu, vorbește dacă dorește, poate să tacă și doar să asculte ceea ce spun celelalte persoane, nu judecă pe nimeni și nu dă sfaturi”, precizează psihologul Coralia Mârșu Păun.

text Alice-Claudia Gherman

foto agenția Deci se poate

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevete ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica Tul-Karem, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.04.2007

CONCURS
TUL-KAREM

Tradiția și forța unui

Acum mai bine de 200 de ani, John Jameson, a pus bazele unei distilerii în care cuvântul de ordine era calitatea. S-a dus sfoara în țară și chiar dincolo de granițele țării despre whiskey-ul său bun care, în prezent, se vinde în peste două milioane de baxuri de câte nouă litri, în fiecare an. Oriunde ai merge pe glob, mai ales în barurile recomandate de Jameson pe site-ul său, vei întâlni oameni care au gustat din această băutură și care îți vor spune: *I love it*.

Distileria din Dublin a lui John Jameson a fost înființată în 1780. De atunci a început istoria acestui brand care, de-a lungul timpului, a însemnat, în primul rând, calitate. Motto-ul după care s-a ghidat întreaga viață John Jameson a fost *Sine Metu*, însemnând *Fără frică*, acesta apărând și astăzi inscripționat pe fiecare sticlă. El a ridicat standardele de distilare a whiskey-ului.

A investit în echipament modern pentru distilare, iar când a descoperit că anumite tipuri de orz produceau o băutură de calitate superioară, i-a convins pe fermierii din ținutul în care locuia să cultive doar acel sortiment furnizându-le chiar și semințe în fiecare primăvară. În 1820, John Jameson & Sons era compania cu cea mai mare distilerie din Irlanda.

Vestea despre calitatea excelentă a whiskey-ului produs aici s-a răspândit repede atât în țară, cât și în afară, iar cererea a fost pe măsură.

În 1858, podgoriile din Franța au avut de suferit din cauza vremii capricioase, ceea ce a afectat producția de cognac. În aceste condiții, consumatorii tradiționali au fost nevoiți să-și schimbe opțiunea și au ales whiskey-ul irlandez, ceea ce a însemnat un boom în vânzările Jameson. În 1890, peste 90% din whiskey-ul comercializat în lumea întreagă era de origine irlandeză, iar Jameson deținea 10% din piață.

**Unde-i unul, nu-i putere,
unde-s patru se păstrează tradiția**

nos pentru John Jameson & Sons. În 1966, doar patru distilerii mai rămăseseră în Republica Irlanda, iar John Jameson & Sons era una dintre ele. În dorința de a păstra spiritul și calitatea whiskey-ului irlandez, acestea și-au unit forțele, formând *Irish Distilleries*. Nouă ani mai târziu, această companie și-a deschis o filială în *Midleton Co. Cork*. A fost prima dată în 200 de ani când Jameson era distilat în afara Dublinului. Astăzi, la aproape 230 de ani de la fondarea distileriei de către John Jameson, Jameson Whiskey este una dintre cele mai cunoscute și apreciate băuturi din întreaga lume.

Oamenii Jameson

Patru oameni reprezintă astăzi ceea ce am putea numi „creierul” Jameson: Billy Leighton, *Master Blender*, Dave Quinn, *Master of Whiskey Science*, Brendan Monks, *Master of Maturation*, și Barry Crocket, *Master Distiller*. Fiecare vorbește despre munca sa, arată însemnătatea acestui brand pentru sine și dă detalii despre acea parte a procesului de producție de care este responsabil. Pe toți patru îi puteți întâlni pe site-ul Jameson, le puteți asculta părerile și, chiar mai mult, puteți ciocni un pahar cu ei, sigur, la modul virtual. Aș putea spune că Jameson whiskey are unul dintre cele mai interesante și captivante site-uri din câte am văzut. Pe lângă întâlnirea cu oamenii Jameson, cei care vizitează pagina pot face o călătorie prin distilerie cu ajutorul animației în 3D, pot găsi rețete de cocktail-uri, pot vedea care sunt barurile din întreaga lume recomandate de Jameson, pot participa la concursul de filme desfășurat până la finele lunii aprilie sau pot cumpăra online sticle cu această băutură. Veți fi încântați să vizitați această pagină pe care o pot încadra în categoria „www pe cinste”.

După 100 de ani de dezvoltare, compania avea să se confrunte cu probleme serioase. Dacă înainte de prohibiția din SUA, acest brand a fost, am putea spune, un *bestseller*, după, vânzările s-au înjumătățit. Până în 1922, Jameson a fost cel mai popular whiskey din întreg Imperiul Britanic, însă după declararea independenței Irlandei, taxele impuse au dus la creșterea prețului și asta l-a exclus din preferințele băutorilor. Dacă nu ar fi fost exporturile care să le salveze, toate cele 400 de tipuri de whiskey irlandez nu ar mai fi existat. Viitorul nu se arăta prea lumi-

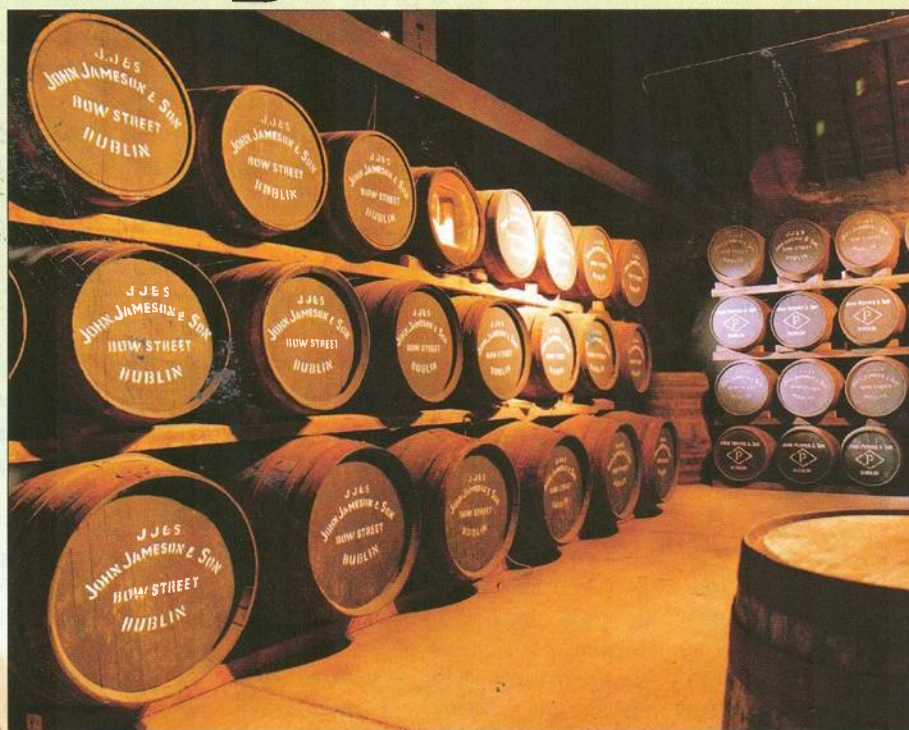
JAMESON

Established

Triple Distilled
IRISH WHISKY

whiskey irlandez

Poftiți de gustați!

Jameson reprezintă însuși spiritul irlandez, expresia profundă a stilului de viață și a plăcerii de a trăi cu pasiune și bucurie. După ce ai gustat din Jameson, o prietenie te leagă de această băutură catifelată și plină de spirit. Jameson este unul dintre cele mai mixabile whiskey-uri datorită fineții și lipsei gustului de afumat caracteristic scotch-ului, pentru că, la distilare, nu se folosește focul cu turbă, iar o parte din malt se usucă separat, în mod natural. Jameson 12 YO înglobează tot ce este mai bun din caracterul lui Jameson, dar cu un plus elocvent de maturitate și profunzime a aromelor și un plus de savoare fructată, datorat învechirii timp de peste 12 ani în butoaie de sherry. Caracteristicile sale sunt: culoare de miere aurie; aromă caldă; nuanțe subtile, lemnoase, provenite de la învechirea în butoaie de stejar folosite anterior la obținerea sherry-ului de oloroso sau de bourbon; finish prelung, memorabil.

text Raluca Șeinoiu

Doriți un cocktail?

Fie că vă aflați într-un pub sau într-un bar cu mult stil, un lucru este sigur: Jameson se potrivește pentru orice ocazie. Încercați-l cu gheață, cu un pic de apă sau cu suc de mere. Dacă vă doriți mai mult, puteți încerca unul dintre cocktail-urile pe care vi le recomandăm. Cel mai important: Enjoy it!

Cocktail Ri-Ra

Alegeți un pahar înalt în care turnați 37,5 ml de Jameson, jumătate de lămâie tăiată în bucăți, striviți lămâia și amestecați, adăugați o linguriță de zahăr vanilat, puneți 12 ml de suc de vanilie, apoi adăugați o mână de gheață pisată, turnați un pic de suc de portocale, umpleți paharul cu gheață pisată și, în final, ornați paharul cu o felie de lămâie.

Cocktail Spraoi

Alegeți un pahar înalt, turnați 37,5 ml de Jameson, 12,5 ml de suc de lămâie, 25 ml de suc de mere, 12,5 ml de suc de kiwi, o linguriță de zahăr, un fruct de kiwi tăiat bucățele, apoi amestecați, puneți o mână de gheață pisată, amestecați din nou, după care umpleți paharul cu gheață și ornați-l cu o felie de kiwi.

Cocktail Macree

Alegeți un pahar înalt în care turnați 37,5 ml de Jameson, 4 fructe de zmeură proaspete, 12,5 ml de suc de lămâie, 12,5 ml de liqueur de fructe, 12,5 ml de liqueur de fructe de pădure, amestecați, apoi adăugați o mână de gheață, amestecați din nou, iar, la final, ornați paharul cu un fruct de zmeură.

Regretând că nu am câștigat,

„Să nu-l mâniem pe Dumnezeu”

● S-a dat startul într-o nouă ediție a curselor auto de *Formula 1*. Principala noutate: obligativitatea utilizării numai a pneurilor *Bridgestone*. Prima etapă s-a desfășurat pe circuitul *Albert Park* (Melbourne) și l-a desemnat învingător pe finlandezul Kimi Raikkonen, înlocuitorul la scuderia *Ferrari* al multiplului campion Michael Schumacher, care s-a retras din activitate ● La C.M. de patinaj artistic (Tokyo), Brian Joubert a ocupat primul loc în proba individuală, Franța câștigând „aurul” după o pauză de 42 de ani. În timp ce Evgheni Plușenko se ține de „sușanele”, rușii au absentat din nou de pe podium (la fel, și în proba similară feminină) ● Echipele feminine *Oltchim Rm. Vâlcea*, *Jolidon Cluj* și *HCM Roman* au ajuns în semifinalele cupelor europene la handbal ● În campionatul de hochei pe gheață, *Sport Club Miercurea Ciuc* și-a adjudecat al nouălea titlu (4-1 în disputa finală cu *Steaua* – 41 de titluri). De menționat că harghitenilor le-a priit probabil participarea și în campionatul Ungariei, unde s-au situat pe poziția a treia ● Ca și la C.M. de sală din 2006, la C.E. de atletism *indoor* (Birmingham) reprezentanții noștri n-au câștigat nici o medalie. Cea mai bună clasare dintre cei 27 (!) de sportivi care au făcut deplasarea (era să spunem excursia): locul 4 obținut de Angela Moroșanu (400 m) ● Cam târziu (după aproape doi ani de gestionare a unui adevărat dezastru), președintele FRA, Ilie Floroiu, și-a dat demisia ● Pentru C.M. de înot (Melbourne), obiectivele noastre (10 înotători – 4 fete și 6 băieți, 4 săritori în apă – 2 f. și 2 b.) au fost fixate la... accederea în patru finale. Și această disciplină sportivă se află într-o mare suferință, aceiași înotători (Camelia Potec, Răzvan Florea, Dragoș Coman și... cam atât) ducând tot greul. Cât despre condiții (bazine etc.), ce să mai vorbim... ● La C.M. de la Melbourne, poloștii români au fost întrecuți – surprinzător! – de cei canadieni (cu 9-8), s-au răzburat pe neo-zeelandezi (18-4) și au cedat (cu 9-11) în fața ungarilor, dubli campioni olimpici. Învinși apoi (cu 8-7), la baraj, de către greci (bronz „mondial”), am ratat astfel obiectivul stabilit, obținerea cel puțin a locului 6, la fel ca la ultimul C.M. ● Jocurile Olimpice 2008 (Beijing) bat la ușă (organizatorii au anunțat un buget alocat de 40 miliarde de dolari!), iar noi... batem pasul pe loc. Vom repeta, ori de câte ori va fi nevoie, bilanțul anului 2006 la C.M.: 2 medalii de aur (un singur sportiv!), 2 de argint și 3 de bronz. Extrem, extrem de puțin!

Deși nu a marcat, Ciprian Marica a fost atent supravegheat de olandezii Wilfred Bouma (în stânga) și Giovanni van Bronckhorst

Așteptat cu înfrigurare (vom vedea și de ce, la propriu), „meciul primăverii”, Olanda-România, a avut un deznodământ (remiză albă) care a produs atât mulțumire cât și regrete, în ambele tabere. Intrând în linia dreaptă a pregătirilor, „tricolorii” s-au confruntat cu o serie întreagă de indisponibilități: Nicolae Dică, Dorinel Munteanu, Florentin Petre, Cristi Chivu, Petre Marin, Sorin Ghionea, Ovidiu Petre – și lista amenința să capete proporții asemănătoare

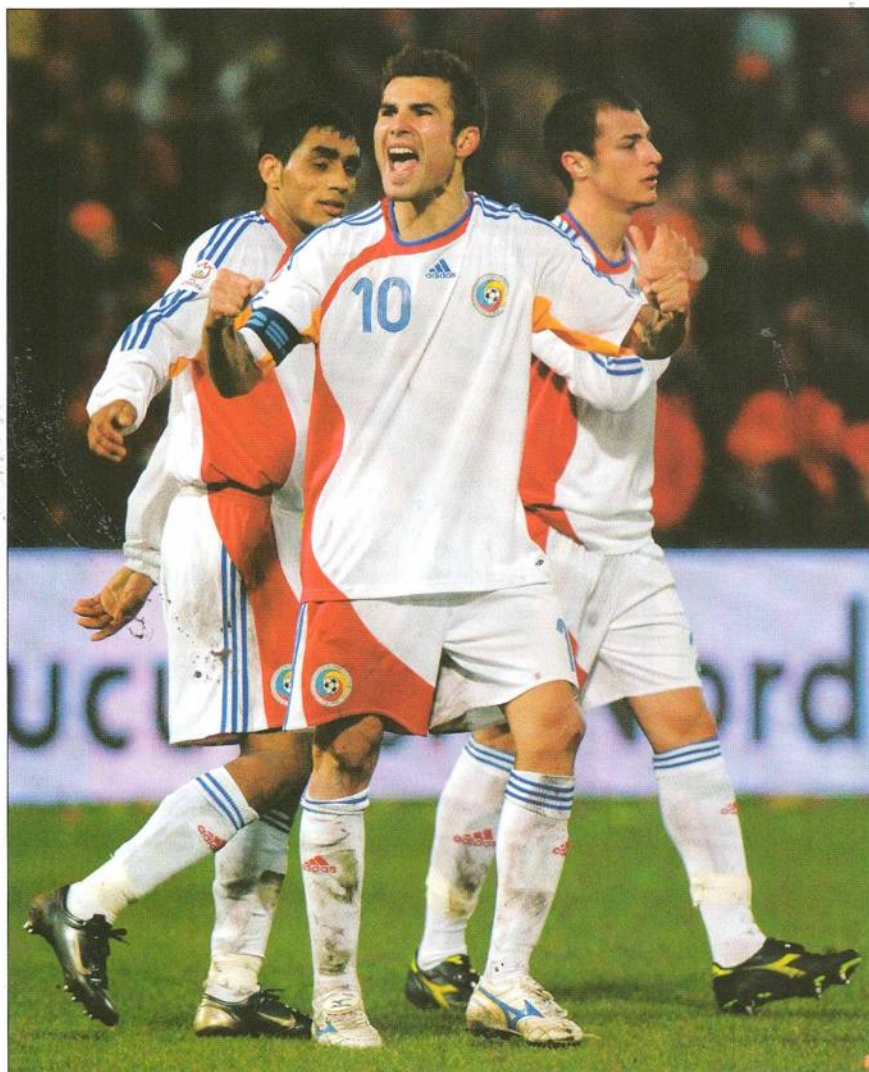
cele de dinaintea nefastei întâlniri de la Erevan (1-1 cu Armenia, atunci). Iar dacă ne lipseau, între alții, decanul de vârstă (și de selecții) și căpitanul echipei, a trebuit să se producă, din păcate, și decesul tatălui selecționarului. Alt motiv de îngrijorare era valul de frig care se abătuse deasupra Europei, ploile, lapovița și chiar ninsoarea neocolind orașul gazdă, Rotterdam. De altfel, terenul de joc a avut de suferit, la ora meciului prezentându-se destul de moale,

denivelat și cu mari porțiuni lipsite de iarbă, fapt care a dezavantajat în egală măsură cele două formații, cu mulți jucători având o tehnicitate ridicată.

Dar, toate aceste inconveniente, enumerate succint, au avut și o parte pozitivă, contribuind la sporirea determinării reprezentanților noștri. S-a creat, astfel, ceea ce în fotbal se numește „efectul de suplinire”. (Ultimul exemplu, chiar din campionatul nostru intern: în partida *FC Vaslui* – *Rapid*, giuleștenii au luat conducerea pe tabela de marcaj și imediat gazdele au avut un jucător eliminat. Ei bine, plăeșii au reușit egalarea, trecând chiar pe lângă victorie.) La aceasta trebuie să adăugăm – și să remarcăm – buna organizare tactică imprimată de antrenorul Victor Pițurcă și respectarea întocmai a indicațiilor de către elevii săi. Un rezultat bun, un punct care se va vedea mai târziu cât de mare a fost, dar trebuie să recunoaștem că, de partea cealaltă, omologul Marco van Basten nu a fost la fel de inspirat (din fericire!). Ne referim la faptul că i-a ținut rezerve pe Dirk Kuyt și Clarence Seedorf (ultimul a jucat doar din min. 85) și că, datorită inflexibilității sale, o serie de jucători importanți (ca Van Nistelrooy sau Van Bommel) au refuzat să mai răspundă la convocări. Prezent în tribună, Chivu a declarat după meci – realist – că Olanda a fost de nerecunoscut și nu este chiar echipa de neînvinși pe care o credeam, avertizând însă că returul de la București va avea o dificultate sporită. Ajunși aici, am putea să ne întrebăm dacă această replică aparent mai modestă a Olandei nu se datorează și faptului că prestația noastră a fost una deosebită.

Căpitanul Adrian Mutu
provoacă „hora
bucuriei” în final

sport

Defensiva, mai ales, a funcționat aproape impecabil, cu excepția unor mici ezitări. Este un bun câștigat, rămâne de văzut dacă în partida revanșă, având și un alt moral, vom conta mai mult în atac. Iar dacă „Pițu” și Ionuț Lupescu, directorul general al FRF, consideră că România a devenit favorită la calificare, președintele Mircea Sandu apreciază că greu de-abia începe. Într-adevăr, dacă Luxemburgul nu ne va fi pus mari probleme la Piatra Neamț, în schimb, în „dubla” cu Slovenia din 2 și 6 iunie trebuie să luăm obligatoriu cele șase puncte.

Revenind la partida cu „portocala mecanică”, trebuie să spunem că nu a fost un joc deosebit de spectaculos (chiar inestetic, în anumite momente), mai ales că nici gazdele n-au forțat prea mult, așteptându-ne să facem pasul greșit. Ba parcă ai noștri au avut ocazii mai clare de a înscrie, făcându-ne să regretăm că nu am profitat să obținem o victorie care lipsește din palmaresul nostru cu batavii în cele nouă întâlniri directe. Am merge însă mai degrabă pe ideea: „Să nu-l mâniem pe Dumnezeu pentru acest rezultat și să spunem acum că trebuia să câștigăm!” În timp ce egalul de la Erevan 2005 ne-a lăsat acasă de la „mondialul” german, remiza de acum poate fi începutul unui nou parcurs fără înfrângere, așa cum a mai realizat Pițurcă în campania pentru Euro 2000.

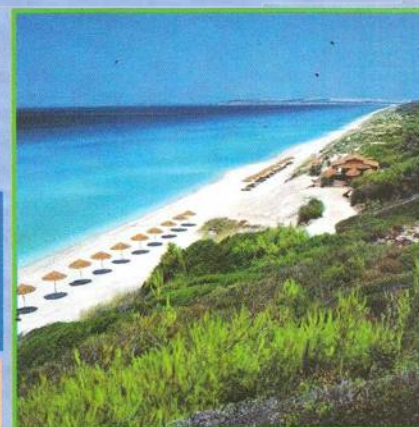
Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **AP. Rompres**

Concurs Europa Travel

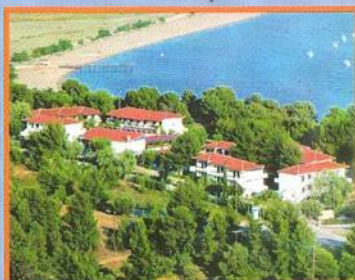
Europa Travel te invită în Halkidiki, peninsula aflată în nordul Greciei, compusă din trei brațe de pământ – Kassandra, Sithonia, Muntele Athos în Marea Egee. Halkidiki este un loc fascinant, plin de contraste: 500 km de litoral cu plaje de nisip cu mici golfuri sculptate în stâncă, păduri de pini, un paradis natural situat la mică distanță de Salonic.

Câștigătorul (prin tragere la sorți)
va fi anunțat în timp util.

Poți și tu să mergi în acest paradis
răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului
Europa Travel luna aceasta?

București, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.04.2007

Concurs
EUROPA TRAVEL

În sfârșit!

ep. 54

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

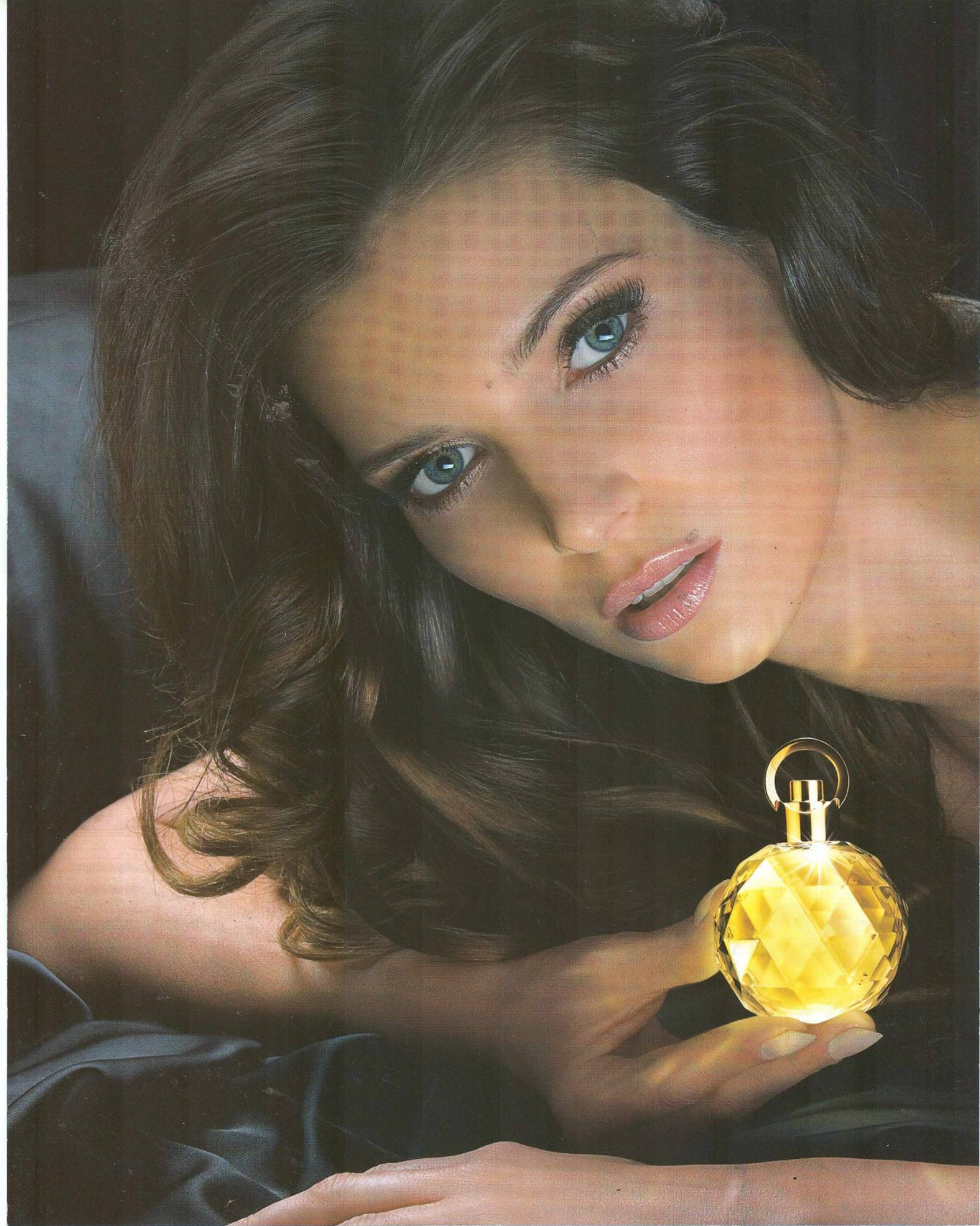
Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

oriflame

natural swedish cosmetics

— 14 ani

— 11 ani

— 8 ani

— 5 ani

— 2 an

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro